

РОБЪРТ БИЙТИ

СЕРАФИНА И ИЗГУБЕНОТО

СЪРЦЕ

Част 3 от „Серафина“

Превод от английски: Паулина Мичева, 2017

chitanka.info

Имението „Билтмор“, Ашвил, Северна Каролина

1

Серафина отвори очи и не видя нищо, освен чернота. Сякаш още не бе прогледнала.

Беше потънала дълбоко в тъмната пустош на вихрен, полусънуван свят, от която я изтръгна приглушен глас, но сега нямаше нито глас, нито звук, нито каквото и да е движение.

Благодарение на котешките си очи винаги досега бе виждала навсякъде, дори в най-непрогледните, най-сенчести места, но тук бе сляпа. Потърси някакъв намек за светлина в мрака, но през прозореца не навлизаше лунно сияние, от коридора не се промъкваше никакъв проблясък на далечен фенер.

Само черен мрак.

Затвори очи и ги отвори пак. Никаква разлика. Бе все така тъмно като в рог.

Дали не съм ослепяла, запита се тя.

Беше смутена, объркана. Опита се да се вслуша в мрака, както правеше, когато ловеше плъхове из коридорите на обширното мазе в „Билтмор“. Но не, не се долавяше пукане от стените на къщата, нито слуги, шетащи в далечните стаи, баща ѝ не похъркваше на съседното легло, машините не жужаха, часовниците не тиктакаха, не се чуваха стъпки. Беше студено, застинало и тихо по начин, който не познаваше досега. Вече не бе в „Билтмор“.

Спомни си гласа, който я бе пробудил, и се послуша отново за него, но независимо дали бе реален, или част от сън, вече го нямаше.

Къде съм, помисли си изумена Серафина. Как се озовах тук?

И тогава най-накрая, като в отговор на въпросите ѝ, се чу звук.

Туп-туп.

За момент се чуваше само това.

Туп-туп, туп-туп.

Ударите на сърцето, пулсът на кръвта ѝ.

Туп-туп, туп-туп, туп-туп.

Бавно отвори уста и облиза напуканите си изсъхнали устни. Усети вкус на метал.

Но не беше метал.

Беше кръв — собствената ѝ кръв течеше по вените ѝ и капеше по езика и устните ѝ.

Опита се да се прокашля, но после рязко си пое дъх — яростно, отчаяно, накъсано, засмука дълбока глътка въздух, сякаш вдишваше за първи път в живота си. Пулсиращата кръв нахлуваше в ръцете, в краката и по цялото ѝ тяло с разтърсващо усещане.

Какво става, замисли се тя. Какво се случва с мен? Защо се събудих така?

Върна се назад във времето, спомни си, че живее с баща си в работилницата, че се бе борила с черния плащ и срещу прокълнатия магически жезъл заедно с най-добрия си приятел Брейдън. Най-после бе излязла навън и можеше да обикаля свободно из имението, в дневния свят на изисканите дами и господа. Но всеки опит да си спомни какво се е случило след това бе неуспешен, както когато се опитваш да се сетиш за подробностите от дълбок сън, който отлита, щом се събудиш. Чувстваше се объркана и напълно без ориентация, сякаш се опитваше да събере разпокъсаните останки от предишен живот.

Още не бе помръднала тялото си, но усещаше, че лежи по гръб на дълга, плоска повърхност. Краката ѝ бяха изпънати, ръцете — скръстени една върху друга на гърдите, сякаш някой я бе положил тук грижливо и с уважение.

Бавно раздели ръце и ги отпусна от двете страни на тялото си, за да почувства повърхността отдолу.

Беше твърда като груби дървени дъски, но дъските бяха странно студени. *Дървото не би трябвало да е студено*, помисли си тя. *Не и така. Не и толкова студено.*

Сърцето ѝ заби бързо в гърдите. Обзе я дива паника.

Опита се да се изправи, но блъсна челото си в нещо твърдо на няколко сантиметра отгоре и падна отново назад, превита от болка.

Притисна ръце срещу дъските над себе си. Опипващите пръсти бяха единствените ѝ очи. В дъските нямаше пукнатини или процеци. Дланите ѝ започнаха да се потят. Дишаше все по-учестено. В тялото ѝ се плисна отчаян страх, докато се мъчеше да се извие и да се обърне настрани, но там също имаше дъски, едва на няколко сантиметра от нея. Ритна с крака. Заблъска с юмруци. Но дъските я ограждаха, бяха плътно до нея от всички страни.

Серафина изръмжа от яд, страх и гняв. Драскаше и блъскаше, извиваше се и се гърчеше, но не можеше да избяга. Беше затворена в дълга, плоска дървена кутия.

Бясно притисна лице в ъгъла на кутията и започна да души като пленено животинче с надеждата да долови миризма от външния свят през миниатюрните пролуки между дъските. Пробва в единия ъгъл, после в другия, но миризмата бе една и съща навсякъде.

Пръст, помисли си тя. Заобиколена съм от влажна, гниеца пръст.

Погребана съм жива!

2

Серафина лежеше в студения черен ковчег, заровен под земята. Мислите ѝ бяха вцепенени от ужас.

Трябва да се измъкна оттук, крещеше вътрешно. Трябва да дишам. Не съм мъртва!

Но не можеше да вижда. Не можеше да помръдне. Не чуваше нищо друго, освен звука на собственото си пресипнало дишане. Колко ли въздух ѝ оставаше тук долу? Усети как дробовете ѝ се стягат. Гърдите ѝ се свиха. Искаше татко си! Искаше майка ѝ да дойде и да я изрови. Някой трябваше да я спаси! Бясно натисна с ръце капака на ковчега над главата си и блъсна с всичка сила, но не успя да го повдигне. Звукът на пискливия ѝ глас дращеше ушите ѝ в това ужасно, затворено, черно пространство.

После се замисли какво би казал татко ѝ, ако е тук. „Я се стегни, момиче. Измисли какво трябва да направиш и се хващай за работа!“

Пое си още веднъж дълбоко дъх, отпусна се и се опита да осмисли положението. Не можеше да вижда с очите си, но опипа с пръсти полата и ръкавите на роклята си. Бяха разкъсани. Ако е умряла и са я погребали, щяха да я облекат в хубава рокля, нали? Който и да я беше заровил, го е направил набързо. Дали са я помислили за мъртва? Или са искали да умре от най-ужасната смърт?

В този момент чу слаб, приглушен звук — движение отгоре. Сърцето ѝ се изпълни с надежда.

Стъпки!

— Помощ! — изпищя тя, колкото сила имаше. — Помощ! Моля, помогнете ми!

Пищя и пищя. Блъска по дървото над главата си. Рита с крака. Но звукът от стъпките се отдалечи, после изчезна напълно и остана само тишина, толкова пълна, че не бе сигурна дали изобщо е имало някакъв звук.

Дали това беше човекът, който я е погребал? Дали е дошъл да хвърли последната лопата пръст върху гроба ѝ и да я зареже завинаги?

Или бе просто минувач, който няма представа, че тя е тук? Заудря с юмруци по дъските и изкрещя:

— Моля ви! Нуждая се от помощта ви! Тук долу съм!

Но нямаше полза.

Беше сама.

Почувства как безнадеждността залива душата ѝ като мрачна вълна.

Не можеше да избяга.

Не можеше да оцелее...

Не, стисна зъби тя. Няма да допусна да умра тук. Няма да се предам. Ще бъда дръзка! Ще измисля начин да се измъкна...

Приплъзна се към края на ковчега и зарита. Грубите дъски ѝ се струваха тънки и небрежно направени не като на истински солиден ковчег, а като на разнебитена кутия, скована набързо от разглобени щайги за ябълки. Но пръстта над крехкото дърво притискаше дъските толкова силно, че бе невъзможно да ги счупи.

После ѝ хрумна идея.

„Два метра под земята.“ Така бе казал татко ѝ преди години, когато го попита какво правят с мъртъвците. „Заравят ги два метра под земята.“

Сгърчи се в тъмното тясно пространство, изви тялото си като малко котенце в кутия за дамски обувки и постави ръце в средата на капака. Два метра пръст сигурно тежат ужасно много. А татко ѝ я бе научил, че средата на дъската е най-слабото ѝ място.

После си спомни още нещо, на което я бе учил, затова почука по дъската над главата си и се послуша. Чук-чук-чук. После премина няколко сантиметра по-надолу и пак почука. Чук-чук-чук. Продължи да го прави, докато не откри място с малко по-дълбок, по-кух звук — знак, че там пръстта не е толкова плътна.

— Това е мястото.

И сега какво? Дори да успее да счупи дъската, пръстта отгоре ще я затрупа. Носът и устата ѝ ще се напълнят с пръст и тя ще се задуши.

— Така няма да стане.

Изведнъж я осени идея. Закопча всички копчета на роклята си, чак до врата, и после придърпа долната ѝ част над главата си, така че платът да покрие лицето ѝ, особено устата и носа. В ковчега бе тясно и тя се движеше трудно, но успя да захлупи роклята над главата си и

после измъкна ръце от ръкавите, за да има повече свобода на движенията. Ако имаше късмет, платът над лицето щеше да ѝ осигури секундите, от които се нуждаеше.

Знаеше, че ръцете ѝ не са достатъчно силни, за да счупят дъските, затова се обърна по корем и намести раменете си в самата среда на ковчега.

Събра сили и тласна нагоре с ръце, с крака и с цялата мощ на тялото си. В ковчега нямаше достатъчно място, за да се изправи на ръце и колене. Но тя се сви на кълбо и направи всичко възможно, блъскайки с рамо по капака на ковчега. Знаеше, че един силен удар няма да е достатъчен. Нито бавният натиск. Трябваше да открие подходящия ритъм, силен и постоянен. *Бум, бум, бум.* Усети как дългите дъски на капака се огъват.

— Това е, това ни е нужно — каза си.

Бум, бум, бум, продължи да блъска.

— Хайде! — изръмжа.

После чу как средната дъска изпука под тежестта на пръстта отгоре.

— Хайде!

Продължи да натиска. *Бум, бум, бум.* Дъската започна да се цепи. После Серафина почувства, че нещо студено пада върху голите ѝ рамене. Би трябвало да е доволна, че планът ѝ проработи, но я изпълни страх. Капакът се пропука! Ковчегът хлътна! Студена, лепкава, тежка пръст се посипа по нея и я притисна към дъното на ковчега. Ако не бе праметнала роклята върху главата си, устата и носът ѝ моментално щяха да се напълнят с пръст и тя щеше да умре.

Работеше на сляпо, само с ръце, сграбчваше падащата върху нея пръст с шепи и я избутваше в ъглите на ковчега, трупаше я там бързо, докато още падаше през дупката, но тя продължаваше да идва, да идва, да идва. Страховитата ѝ тежест покриваше краката, раменете и главата ѝ. Беше ѝ все по-трудно да се движи. Задъхваше се през плата на роклята и отчаяно се опитваше да засмуче отнякъде въздух. Гърдите ѝ натежаха, паникьоса се. Нямаше достатъчно въздух!

Накрая, когато вече нямаше повече пространство в ковчега, където да избути пръстта, се опита да избяга. Промуши главата си през дупката, изтласка се с крака и започна да си пробива път към повърхността. Но пръстта навлизаше прекалено бързо и я притискаше

толкова силно, че нямаше никакъв шанс. Копаеше, но пръстта вече я задушаваше. Смазващата ѝ тежест притисна гърдите ѝ и Серафина нададе един последен отчаян писък.

3

Ронливата пръст се изсипваше около главата и раменете ѝ, падаше върху нея по-бързо, отколкото можеше да я избута. Усещаше натиска ѝ навсякъде около себе си, затрупваше я, пленяваше краката ѝ, но тя продължаваше да се бори, да рита, да се гърчи и слепешком да си пробива път през мрака, отчаяно опитвайки се да си поеме дъх през плата, който покриваше лицето ѝ. Тъканта проникваше все по-навътре в устата ѝ под натиска на пръстта, задушаваше я, давеше я, спираше и последния приток на въздух в пулсиращите ѝ от болка дробове.

После чу бърз драскащ звук, като че ли някакво животно копаеше яростно над нея. Надяваше се, че Гидиън, кучето на Брейдън, се опитва да я спаси, но ужасяващото ниско ръмжане ѝ подсказа, че това не е нейният приятел. Каквото и да бе създанието, ноктите на звяра ровеха в земята, раздираха я със страховита мощ. Дали някоя мечка не си търсеше вечеря? Нямаше значение. Трябваше да продължи да се катери. Трябваше да диша!

Остри нокти се срещнаха с протегнатите ѝ ръце. Серафина изписка от болка, но сграбчи здраво лапата на звяра. *Хванах те!* Бореше се за живота си. Силната лапа издърпа тялото ѝ през пръстта.

Ръмжащият звяр започна да тръска лапата си, за да се освободи от нея, виеше и дърпаше, но Серафина го стискаше безмилостно.

Когато главата ѝ най-после се подаде на повърхността, тя си пое алчно дъх и изпълни дробовете си с нов живот. Въздух! Имаше въздух!

Отпусна хватката си върху лапата на животното и то се дръпна назад, но тя запълзя нагоре, през пръстта, докато раменете и ръцете ѝ не се освободиха.

Сърцето ѝ се изпълни с надежда. Успя! Избяга! Но докато се протягаше и сваляше роклята от главата си, чу зловещо ръмжане и лапите се стовариха върху нея, ноктите задрачиха главата ѝ, а тя продължаваше с опитите да се измъкне. Заби диво пръсти в земята, изпълзя от гроба и застана на колене и ръце, готова да се отбранява!

Намираще се на осветено от луната гробище, плътно обрасло с дървета и пълзящи растения. Голям каменен ангел с лице на жена и разперени над главата криле се издигаше на пиедестал в средата на малка полянка. Серафина нямаше представа как се е озовала тук, но познаваше мястото. Това бе полянката с ангела, леговището на майка ѝ. Но преди да осмисли случващото се наоколо, чу нещо зад гърба си и се обърна светкавично.

Към нея пристъпваше черна пантера, приведена ниско в готовност за скок. Ушите ѝ бяха прибрани назад, муцуната потръпна яростно, когато животното отвори уста и изсъска, оголвайки дългите си зъби, готово да захапе.

Серафина се втрени в гневната пантера. Никога не бе виждала такъв поглед в животно, ярките му жълти очи бяха неописуемо диви, изпълнени с първична яростна мощ. Тя се приведе ниско към земята, готова да се защити. Когато пантерата оголи дългите си бели зъби и изръмжа отново, Серафина също оголи зъби и изсъска, яростно, предизвикваше я. Но за нейно изумление пантерата изведнъж обърна глава, после се шмугна в гората и изчезна.

Изтощена, Серафина се строполи на земята. Дишаше тежко, дълбоко, щастлива, че е жива. *Тази голяма котка можеше да ме убие с един замах, помисли си тя. Защо, в името на всичко свято, се изниза като миризлив опосум?*

Лежеше и се опитваше да разбере какво е станало. Някой я бе погребал. Не просто я беше погребал, бе я погребал в старо, изоставено гробище, погълнато от гората преди десетилетия.

Колкото повече мислеше за това, толкова повече се изумяваше от случилото се. Нима бе възможно да има черна пантера?

Майка ѝ бе дивокот, създание,менящо формата си. По желание можеше да става пума или човек, но когато Серафина най-накрая се научи да се променя, тя стана черна пантера също като баща си, нещо, което се случвало много рядко в техния вид. Според легендите на планинците можеше да има само по една черна пантера в определен момент.

Не спираше да мисли, че пантерата трябва да е баща ѝ, но той бе умрял в битка преди дванайсет години, в нощта, преди тя да се роди. Татко ѝ, мъжът, който я бе намерил в гората в онази нощ и се грижеше за нея оттогава, бе единственият баща, когото познаваше. Освен това бе все по-убедена, че пантерата, която току-що видя, не е зрял мъжкар, а млада котка, плаха и мършава. Можеше да е някое от децата на майка ѝ, неин полубрат или полусестра, но те все още бяха петнисти малки котета. Когато приятелят ѝ дивокот Уейса бе в животинската си форма,

козината му бе тъмнокафява. Може би светлината я бе заблудила, но ако беше Уейса, защо би избягал от нея?

Въпросите продължаваха да я измъчват, но тялото ѝ вече се предаваше. Главата я болеше от ноктите на пантерата, които бяха оставали кървяща рана на скалпа ѝ, но не беше толкова сериозно. След преживяното в ковчега се чувстваше щастлива от простичкия факт, че в гърдите ѝ влиза кислород. Усещаше топлия ветреца по голата си кожа, надущваше мириса на растящите наблизко детелини и папрати, вираше се във величествените звезди над главата си. Струваше ѝ се, че сетивата ѝ никога не са били толкова изострени, колкото в този миг.

След като силата се върна в ръцете и краката ѝ, тя изтръска останалата пръст от тялото си и пригладя простичката бежова рокля, с която бе облечена. И тогава забеляза големите тъмни петна по подгъва ѝ. Уплашена, бързо се огледа цялата и откри изсъхнала кръв и по горната част на тялото си, както и по раменете, и ръцете. Нямаше нови рани. Само белези.

В този момент в главата ѝ бавно потекоха спомени като спокойна река. Ето я, вечеря заедно с баща си в работилницата, а сега лежи на най-високия покрив на имението заедно с Брейдън и двамата броят звезди в среднощното небе, а ето сега тича щастлива в гората като пантера с майка си и с Уейса. Седи пред камината в библиотеката на мистър Вандербилт, докато той ѝ разказва истории от книгите и пътуванията си; кротко пие чай на закуска с мисис Вандербилт, която наскоро обяви, че очаква дете.

После си спомни приятелката си Еси, една от камериерките в „Билтмор“. Ето я, помага ѝ да облече красивата златисто кремава рокля, която Брейдън ѝ подари за коледното тържество. Спомни си как се погледна в огледалото на Еси, видя дванайсетгодишното момиче с остри, котешки скули, кехлибареножълти очи и дълга лъскава черна коса и за първи път си помисли, че всичко ще бъде наред, че ще е съвсем на място сред хората.

Споменът за коледното тържество също изплува. Помнеше толкова ясно меката светлина на свещите, мириса на горящото дърво в камината, усмивката на лицето на татко ѝ и топлината от ръката на Брейдън, отпусната на гърба ѝ, докато двамата влизаха в залата. Това бе момент на пълна хармония и триумф, не само защото с Брейдън

бяха победили враговете си, но и защото наистина вярваше, че е намерила мястото, където принадлежи.

В последната нощ, която помнеше от „Билтмор“, правеше редовната си обиколка из имението в една зимна вечер. Споменът идваше в съзнанието ѝ на отделни проблясъци. Тя беше пазителят, защитникът на имението, който се изправя срещу нахлуващи духове и други опасности. Всички в „Билтмор“ вече спяха и мрачните коридори бяха само за нея, точно както ѝ харесваше. Пристъпи в официалния заден вътрешен двор, който Вандербилт наричаха „лоджия“. Прозрачните бели завеси на вратата сияеха на лунната светлина, докато се полюшваха от студения зимен ветреца. Серафина погледна през ливадата на имението към гората и планините в далечината. Над върховете се издигаше пълната луна.

Цялата къща бе притихнала, но изведнъж Серафина долови необичайно движение във въздуха и по гърба ѝ премина тревожна тръпка. Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Зад нея имаше нещо, усети го. Обърна се рязко, готова за битка, но там, където би трябвало да са стените и прозорците на къщата, видя единствено лепкава черна тъмнина.

Нещо я блъсна в гърдите и я прониза болка. Около нея се завъртя вихрушка. Мислите ѝ се разбъркаха. Бореше се със зъби и нокти, ръмжеше, съскаше, хапеше. Навсякъде имаше кръв.

Но после изведнъж настана пълен мрак и споменът избледня.

Сега стоеше до собствения си гроб под бледата светлина на луната в средата на полянката с ангела. Огледа се. Беше на километри от къщи. Какво странно и загадъчно място! И да изпълзи от земята точно тук! Ронливата пръст бе осеяна с отпечатыци от човешки стъпки и нещо, което приличаше на следи от лопата. Нямаше надгробна плоча, само купчина пръст. Предположи, че който я е заровил, не е искал да я намерят. Дали някой се е опитал да я убие и да скрие тялото ѝ?

Вдигна глава към каменния ангел.

— Какво видя тази нощ?

Но ангелът не отговори. Стоеше на каменния постамент, мълчалив и невъзмутим, както винаги. Статуята бе стара и носеше белезите на времето, камъкът бе очукан на места, покрит с тъмен мъх и зелена патина. Бе с женско лице, с дълга коса и красиви черти, а по

скулите му се стичаха сълзи от тъмна мъзга. На Серафина ѝ се струваше, че това лице е изпълнено с мълчалива мъдрост, сякаш ангелът пази в себе си тайната за съдбата и късмета на хората, които е обичал, и това познание е прекалено тежко, за да бъде понесено. Бе разперил могъщите си криле с нежни пера високо нагоре и стискаше в ръка дълъг остър железен меч. Същият меч, с който Серафина разсече и унищожи черния плащ.

Ангелът стоеше в средата на малка полянка с яркозелена трева. Листата на дърветата и храстите около него оставаха зелени през цялата година, не изсъхваха от лятното слънце, не променяха цвета си през есента, не окапваха през зимата. Ангелската полянка бе дом на вечната пролет.

Северната ѝ страна водеше навътре към другата част на старото гробище, която бе погълната от околната гора много отдавна, виещите се бръшляни бяха покрили много от надгробните плочи и мъхът пълзеше от почернелите клони на изсъхналите криви дървета. Гробището се простираше надалеч, докдето ѝ стигаше погледът: безкрайни редици от наклонени, полузаровени в пръстта паметници, с паднали върхове, бележеха гробовете на стотици мъртвци, гниещи тела и изгубени души. Сива шепнеща мъгла равнодушно пълзеше из гробището, сякаш търсеше място, където да се настани.

Серафина се огледа за някакви признаци на движение с надеждата, че тя е единственото тяло, изпъзляло от гробовете тази нощ.

Най-накрая се обърна към заровените си спътници.

— Съжалявам, че ви изоставям толкова скоро, но се оказа, че съм само кратковременен посетител, а не постоянен обитател на вашия дом.

Тръгна към другата страна на полянката, водеща към онази част на гората, която ѝ бе добре позната. Гледката я подсети за майка ѝ. Бе научила толкова много от нея. Двете бяха тичали и ловували заедно в гората. Серафина вече познаваше песните на всички нощни птици и движенията на горските създания. Зачуди се защо майка ѝ не бе усетила присъствието ѝ и не бе дошла при нея, както толкова много пъти преди.

Осъзна, че и татко ѝ не беше дошъл да я потърси, нито пък Брейдън.

Никой не бе дошъл.

Беше сама.

В съзнанието ѝ започна да пропълзява страх. Когато се замисли какво може да е сполетяло хората, които обичаше, сърцето ѝ натежа като камък в гърдите. Не знаеше кой я е нападнал, нито от колко време я няма. Притесняваше се какво ще си помислят хората в „Билтмор“, когато влезе в имението, покрита с гробищната пръст, но истинският страх, дълбоко в нея, бе, че може изобщо да не са там, че ще намери къщата пуста, населена единствено от сенки.

Изведнъж вече нямаше търпение да тръгне, насочи се към гората, следвайки пътя, който щеше да я отведе в „Билтмор“. Трябваше да се прибере у дома.

Серафина с бърза крачка следваше пътеката през тъмната гора, надолу към котловината, пълна с древни кестенови дървета и ели. Докато лъкатушеше между едрите дънери на най-старите обитатели на гората, чувстваше краката си уверени и силни.

Около нея звучеше хор от горски жаби, птици и насекоми, а из въздуха се носеше аромат на иглики и лунни цветя. Вечерните цветя оставаха затворени през деня, но се отваряха нощем и сладкият им аромат изпълваше гората.

Всичко ѝ се струваше необичайно живо, сякаш тялото и сетивата ѝ преоткриваха напълно нови усещания.

Гората бе станала по-гъста, рододендроновите храсти блещукаха на сребристата лунна светлина. Нощните пеперуди прелитаха над белите и розови цветове, гмуркаха се в тях и пиеха от нектара им. Серафина имаше чувството, че чува размаха на крилете им сред нощния вятър.

Светулки се рееха в мрака над лъскавите зелени листа на лавровите дървета. Нежно проблясващи светкавици танцуваха в осеяното със сребристи облаци небе над тях, а сред мрака, в далечината, отекваше приглушен гръм, който разнасяше топлина като летен вятър.

— Това е толкова странно... — промърмори Серафина, оглеждайки се объркано наоколо, докато вървеше.

Последната нощ, която помнеше, бе през зимата, но сега времето бе изненадващо топло. И тези растения и насекоми не се появяваха зимно време. Дали магията на полянката с ангела се бе разпростряла някак и в останалата част на гората?

Когато вдигна глава към луната, видя нещо, което я накара да спре рязко на място. Луната не бе съвсем кръгла, но пак бе голяма и ярка, осветена отдясно и потънала в сенки отляво.

— Това не е правилно — намръщи се тя. В нощта, когато бе в лоджията, имаше пълнолуние, което означаваше, че това, което вижда

сега, е невъзможно.

Знаеше отлично, че луната е съвсем кръгла само един път месечно, после намалява две седмици, осветена отляво, става по-малка и по-малка, докато за една вечер напълно потъмнее. После започва да нараства в продължение на две седмици, осветена отдясно, докато отново стане съвсем пълна. И това се повтаря пак и пак.

Луната бе великият небесен календар, по който тя отброяваше нощите на живота си, докато бродеше из земите на имението „Билтмор“. Редуващите се фази на бледия ѝ спътник, бавният полет на блещукащите звезди и криволичещият преход на петте най-ярки планети ѝ бяха безмълвни, но верни довереници, откакто се помнеше. Те бяха нейните среднощни братя и утринни звездни сестри. Тя разговаряше с тях, учеше се от тях, наблюдаваше ги така, както обикновените момичета наблюдават членовете на семейството си.

Но тази нощ се взираше объркано към своята сестрица луната, слепоочията ѝ пулсираха напрегнато, докато се мъчеше да разбере какво точно вижда. Луната бе осветена отдясно. Това означаваше, че нараства, че с всяка нощ ще става все по-пълна. Но последния път, когато я видя, имаше пълнолуние, как бе възможно отново да нараства?

Сякаш бе пропаднала назад във времето. Или това, или се бе случило нещо също толкова невероятно: бе прекарала под земята повече от един пълен цикъл на луната.

— Това означава, че са минали 28 нощи, а може би и повече... — каза си тя на глас, напълно потресена.

Ветрецът шепнеше във върховете на дърветата, като че ли тайните духове на гората обсъждаха нервно нейното откритие за подлата игричка на Вселената. Времето тече напред. Времето тече назад. Нищо не е такова, каквото изглежда. Хората биват заравяни под земята и излизат оттам. Серафина живееше в свят на безброй промеждутъци.

Още една серия светкавици освети небето и затанцува мълчаливо сред облаците, после се разнесе гръмотевица, която отекна по склоновете на планината.

Серафина можеше да вижда неща, които другите хора не могат, особено в мрака на нощта, но тази вечер явно в гората имаше по-специална магия. Струваше ѝ се, че *наистина* може да види как

вечерните цветя бавно отварят венчелистчетата си към луната, както и проблясването на звездната светлина по искрящите в цветовете на дъгата криле на насекомите. Докато се промъкваше между клоните на дърветата, усещаше ласката на въздуха по тялото, по кожата си. Чувстваше каменистата твърдост на земята и на скалите, по които стъпваше. Малките капчици роса по листенцата на детелините наоколо внезапно заблестяха и миг по-късно бялата светлина на далечна светкавица се отрази в очите ѝ. Вода и земя, светлина и небе... Сякаш се бе сляла с най-фините стихии в света, сякаш бе в пълна хармония с движенията на нощното царство, както никога досега.

Продължи да върви, но докато се взираше през дърветата, в далечината забеляза нещо, което ѝ заприлича на черна пролука във въздуха. Наклони объркано глава. Сянка ли беше? Не можеше да разбере. Но когато присви очи, осъзна, че каквото и да е това, то се *движи* — не към нея или в обратната посока, а реейки се във въздуха, като нахъдрена черна вълна.

Кожата на ръцете ѝ настръхна, побиха я тръпки. *Какво е това*, запита се тя. Дали не е свързано с черния силует, който я бе нападнал в „Билтмор“?

Знаеше, че трябва просто да продължи, но бе прекалено любопитна, за да остави нещата така. Бавно започна да се приближава и щом стигна на десетина крачки от черното нещо, спря и се вгледа в него. Бе около метър и половина дълго и се рееше като от само себе си на няколко стъпки над земята, като дълго знаме, развявано от вятъра. И бе чисто черно, по-черно от всичко, което бе виждала в живота си.

Внезапно сред дърветата задуха вятър. От земята се вдигна силна вихрушка и завъртя около нея малко торнадо от листа. Провисналите клони започнаха да се чупят и да се накланят, люлееха се като крайници на стар, прегърбен човек, а дългите им чепати ръце се надвесиха над главата и раменете ѝ. Когато студената мъгла на приближаващия дъжд докосна лицето ѝ, Серафина осъзна, че приближава буря. И после забеляза тъмна фигура да приближава към нея сред дърветата.

Серафина ахна от изненада и се просна на земята, за да се скрие. Сви се до ствола на едно наполовина паднало дърво, чиито корени се подаваха от пръстта, извити като крака на паяци, и под тях се бе

образувало нещо като малка пещера. Пъхна се възможно най-навътре и надзърна през малките дупки между корените.

Човекът или създанието, или каквото и да бе, се движеше през гората с бавна, но уверена крачка, като хищник по следите на плячка. Крачеше на два дълги, върлинести крака, гърбът му бе превит, а главата сведена надолу, раменете му се завъртаха на една страна, после на друга, докато се озърташе наоколо. Дори и така превито, създанието бе много високо, с дълги криви ръце, висящи пред него като на хищна богомолка, издължените пръсти на кокалестите му длани бяха като бели люспести израстъци, които завършваха с остри, извити птичи нокти. Движеше се целеустремено, краката му дращеа през листата, покриващи горския път, а костите му издаваха звуци като от пукащи клонки.

Какво е това демонично създание, помисли си Серафина и се скри още по-навътре в дупката. Дали бе някакво подземно същество, изпълзяло от гроба си също като нея?

Съществото идваше все по-близо и по-близо. Когато стигна на няколко крачки от нея, Серафина не успя да спре треперенето на тялото си. Надяваше се само, че съществото няма да я забележи сред корените в краката си.

Вече чуваше дишането му, бавното хриптене, неравните съскащи звуци от дробовете му като на ранено животно и можеше да го разгледа по-добре. Около тялото му се виеше бяла мъгла, подобно на дим от гаснещ лагерен огън, а около главата му висяха рошави сиви кичури като безжизнената коса на разлагащ се труп. Когато създанието се обърна и Серафина го видя, тя ахна. Лицето му бе разрязано от жестока рана, от която сълзеше черна, загнояла кръв — като от язва, която не може да се изцери. Серафина не можеше да определи дали пред нея стои смъртен човек, или демонско изчадие, или пък съчетание от двете, но острите му зъби тракаха нетърпеливо, докато оглеждаше гората, извиваше глава наляво и надясно и се промъкваше напред с хищните си нокти.

Отначало й се стори, че ще я подмине, но после нещото спря точно над нея.

Подобната му на хищна лапа ръка сграбчи един от корените на падналото дърво, под което се криеше Серафина, и тя рязко пое дъх и го задържа, бе прекалено уплашена, за да издиша.

Създанието погледна на една страна към гората, после на другата. Сякаш знаеше, че тя е там, усещаше присъствието ѝ, може би дори я надушваше, но още не бе сигурно къде точно е. Момичето продължаваше да не диша като уплашен заек в тясното си леговище.

Създанието отвори уста и от нея излезе нисък, вибриращ, гърлен звук. Серафина наистина видя белия дъх, който напусна дробовете му. Не беше просто издишване или продължителен писък, а *буря*. Въздухът около нея започна да се върти и завихря, клоните на дърветата се навеждаха и чупеха. После се изля яростен дъжд. Ужасяващият звук, излязъл от устата на създанието, ставаше все по-мощен и по-гръмък, докато бурята наоколо се разрастваше.

Буреносното създание надникна в дупката между корените, където се криеше Серафина. Искрящите му в сребристо очи се втренчиха в нея и в гърдите ѝ изригна страх. Хищните лапи на съществото се свиха в юмруци и се стовариха върху корените. После започна да ги разкъсва с две ръце, а зъбите му тракаха, докато си проправяше път към нея.

Докато създанието я нападаше, Серафина инстинктивно се опита да се преобрази в пантера, за да се защити, но не успя. По някаква тъпа причина, не можеше да промени формата си. Опита отново, концентрира се върху представата за себе си като пантера, но не се получи. Остана си в крехкото човешко тяло.

Не знаеше какво друго може да направи, затова се сниши. Опита се да остане извън обсега на създанието, докато то разкъсваше корените. Помисли си дали да не скочи и да се опита да го пребори с голи ръце, но нещото ѝ се струваше прекалено силно. В последната секунда, точно когато ноктите му се протягаха към нея, тя изпълзя по корем между корените и побягна.

В гората беснееше буря. Върху Серафина плющеше проливен дъжд. Вятърът духаше толкова силно, че косата и роклята се залепваха към тялото и лицето ѝ. Струваше ѝ се, че не просто ще я издуха, а ще я разкъса на парченца.

Но тя не можеше да позволи бурята да я повали. Създанието бе по петите ѝ. Трябваше да се махне оттук. Затича се слепешком през яростния дъжд и просто продължи да тича.

Когато погледна през рамо, очакваше да види създанието да се мията върху нея, но то не бе там. Бе останало в далечината и продължаваше да разкъсва корените, между които се бе скрила.

Объркана, но облекчена, че е успяла да се измъкне от дяволското нещо, Серафина се обърна и продължи да тича, но за малко да се блъсне право в зловеща черна форма, подобна на тази, която бе видяла по-рано. Спря рязко и отскочи назад като от отровна змия.

Черното се рееше във въздуха пред нея толкова пронизващо мрачно, че изглеждаше почти невъзможно. Светлината от луната и звездите потъваха в нея и Серафина не можеше да види нищо от другата страна. Дъждът, който пропадеше вътре, не излизаше отдолу. Приличаше на прорез в самата тъкан на света.

Гледката болезнено стегна гърдите ѝ. Кожата ѝ започна да вибрира. Тя отстъпи назад и се шмугна под най-гъстите храсти наблизно, за да се скрие.

Когато черната гънка се понесе към нея, Серафина смаяно затаи дъх. Не бе сигурна дали чернотата е понесена в тази посока от буреносния вятър, или по някаква причина е привлечена от нея самата.

Въртящата се черна форма бавно приближаваше. Серафина се надяваше, че гъсталакът ще я прикрие, но листата и клоните заплюяха и засъскаха, когато нещото ги докосна и започна да ги изтръгва едно по едно, докато се придвижваше.

Тя отскочи назад и се присви, но краят на черното нещо докосна рамото ѝ. Болката бе раздираща, като че ли я бяха разсекли с горящо, нажежено до бяло острие. Серафина изпищя в агония и се отдръпна рязко.

Страхът я заслепи, но ѝ даде и нови сили и тя се измъкна от храсталака и побягна. Забеляза скалите и се спусна към тях. Когато видя ръба на планинския склон, просто скочи оттам.

Падна тежко на земята и продължи да се търкаля по склона, раменете и краката ѝ се блъскаха в камъни и дървета, докато падаше надолу. После падането се забави, тя скочи на крака и се затича.

Спусна се през гората, запъхтяна, но продължаваше да тича, като от време на време поглеждаше през рамо за следа от буреносното създание или черните форми.

Дъждът и вятърът бавно утихваха и бурята зад нея отслабваше, но тя продължаваше да тича с бясна скорост.

Накрая с облекчение видя сиянието на луната, която надзърташе между облаците. Дневните хора знаят, че слънцето изгрява от изток и залязва на запад, но много от тях не осъзнават, че луната също го прави. Черните ѝ сенки сред дърветата бяха като стрелки, сочещи пътя към дома. Веднага щом дойде на себе си и се успокои, Серафина разбра в каква посока трябва да тръгне и се затича с всичка сила натам. Трябваше да предупреди хората в „Билтмор“ за онова, което бе видяла.

Но тъкмо бе започнала да напредва, когато стигна до брега на река, която ѝ препречваше пътя. Серафина се огледа объркано.

— Не ми казвай, че успя да се изгубиш — смъмри се сама на глас.

Смяташе, че е близо до дома. Според спомените ѝ тук трябваше да има малко плитко поточе, което може да прескочи с лекота. Но сега пътят ѝ бе препречен от мощна река, която се провираше между дърветата. Бреговете ѝ не бяха обичайните скалисти очертания на нормалните реки, а очевидно наводнена гориста земя.

Странно бе колко много неща са се променили. Ако малкото поточе, което помнеше, сега бе пенливата река пред очите ѝ, трябва да е имало много яростни бури като тази, през която току-що си бе пробила път. Стомахът ѝ се стегна на възел от тревога. В планините има малко неща по-мощни и по-опасни от стремителните води, които са ги формирали.

Знаеше, че трябва да се прибере у дома, затова влезе в тъмната вода на реката и се опита да я премине. Стори ѝ се, че течението е като хиляди парченца стъкло, които се забиват в голата ѝ кожа. Беше влизала в много реки, но никога не бе изпитвала подобно странно и тревожно усещане. Направи още една крачка и осъзна, че реката е твърде дълбока и бурна, за да я премине. Сякаш искаше да я засмуче и потопа под водите си.

Серафина погледна надолу по реката и със смайване видя цяло дърво — с клоните, ствола и корените — да се носи по течението, превърташе се през вълните като голям, окичен с листа левиатан. Много от най-големите и най-стари дървета край брега на реката бяха съборени в нея, мощното течение на водата бе изтръгнало корените им от пръстта.

Серафина отстъпи назад от преливащата река, далеч от брега ѝ, убедена, че тъмната отмъстителна вода иска да я погълне. Не можеше да премине тук. Но ако бе близо до мястото, където си мислеше, че е, наоколо нямаше брод или мост, по които да премине.

— Влезе в кацата с двата крака, момиче — каза тя, говорейки на себе си по начина, по който говореше татко ѝ. — Какво ще правим сега? Това е въпросът.

След това ѝ хрумна идея.

Тръгна нагоре по брега, докато стигна до едно от най-високите дървета, надвиснали над реката. Неговите големи разперени клони почти достигаха до дърветата от другата страна. Знаеше, че безмилостната вода скоро ще изтръгне корените му от пръстта и ще го повлече в реката, но засега това бе единственият ѝ път.

Качи се по ствола му, после тръгна по клоните, високо над вихреция се речен поток, движеше се от клон на клон; целта ѝ бе да премине над реката така, както бе виждала да го правят катериците — използвайки преплитащите се клони на дърветата като мост.

Но с напредването ѝ клоните на дървото ставаха все по-тънки, крехки зелени фиданки, които се огъваха и плющяха от вятъра. Имаше чувството, че вятърът всеки момент ще помете и нея. Всеки мускул в тялото ѝ се бе свил, докато подскачаше и се олюляваше върху горните клони.

Виждаше най-близкото дърво от другата страна, голям бор с дебели клони с бодливи иглички, но не можеше да направи такъв скок. Бе прекалено далеч.

Погледна надолу. На трийсетина метра под нея се вихреше черната вода на реката. Ако се изпусне или се опита да скочи до дървото на отсрещната страна, щеше да полети надолу.

Тогава или ще умре, когато се удари във водата, или ще бъде повлечена от течението и скоро ще се удави. И в двата случая реката щеше да се докопа до нея, точно както искаше.

Докато се опитваше да измисли какво да направи, чу някъде под себе си, от посоката, от която бе дошла, пукот от счупена пръчка. Трепна и се вгледа в гората отдолу за приближаващата опасност. Дали буреносното създание бе надушило миризмата ѝ и я бе проследило?

И тогава видя фигура в дълга роба, движеща се бавно през дърветата. *Каква е пък тази дяволска твар*, помисли си отчаяно тя. *Просто искам да се прибера у дома!*

Присви очи и се взря през клоните на дърветата, опитвайки се да види кой или какво е там долу.

Беше човек с дълга роба и някаква качулка, която покриваше главата му като на старите келтски друиди от древна Британия от рисунките в книгите на мистър Вандербилт.

Докато крачеше из гората, човекът с робата протегна бледата си деликатна ръка пред себе си. Внезапно в нея изникна блестящ съскащ факел със синя светлина като малка топка, изплетени от светкавици, издигна се от дланта и се понесе над рамото на непознатия, осветявайки пътя му през мрака.

Някакъв магьосник, помисли си Серафина и се приведе още пониско. Сърцето ѝ заби в гърдите. *Буреносното създание, реещите се*

черни гънки, бурите... Всичко това очевидно е негово дело. Всичко видяно досега бе плод на заклинанията на магьосника. Дали той я бе нападнал в лоджията? Дали вече бе завладял „Билтмор“? Трябваше да стигне у дома!

Но как? Беше в капан на дърво, на трийсет метра над беснееща река.

Когато магьосникът с тъмната роба спря, косъмчетата по тила на Серафина щръкнаха от страх. Цялото ѝ тяло се разтрепери. Всяко сетиво вътре в нея ѝ казваше да се бие или да бяга. *Бягай*, не спираше да крещи умът ѝ. *Бягай, преди да е станало късно!*

Магьосникът бавно повдигна глава и погледна през дърветата право към нея.

Серафина се спусна да си намери прикритие, премести се подалеч по тънките клонки на дървото, въпреки че те се привеждаха и се огъваха от вятъра и я повдигаха и спускаха с резки движения, от които стомахът ѝ се бунтуваше.

Огледа клоните от отсрещната страна на реката. Преди минута ѝ се струваха прекалено далеч, за да скочи, но сега мускулите ѝ направо горяха и цялото ѝ тяло се тресеше от паника.

Фокусира се върху клона, до който трябваше да се добере, приведе глава, за да проучи ъгъла, после се метна напред с яростен рев.

Докато прелиташе във въздуха, си се представи като черната пантера, която бе скрита някъде вътре в нея, и се опита да се преобрази. Виждаше пантерата съвсем ясно в ума си. Това бе моментът. Тя бе във въздуха.

Трябваше да го направи сега!

Но промяната не се случи.

Протегна се отчаяно напред с тънките си човешки ръце, докато се рееше във въздуха, опита се да се докопа до клоните на бора от другата страна. Щом усети, че ръцете ѝ докосват клоните, стисна здраво. Беше успяла! Но тялото ѝ се бе залюляло прекалено и се изпусна и продължи да пада.

Размахваше ръце, протягаше ги във всички посоки, докато се опитваше да се хване за нещо, *каквото и да е*, по пътя надолу.

Фрасна се в дебел клон. Болезненият удар изкара въздуха от дробовете ѝ. Изви се настрани и яростно се опита да се вкопчи в клона, но не успя.

Продължи да пада, удари се в по-долния клон, протегна се, падна, сграбчи го, падна, подхлъзна се отново, протегна се, подхлъзна се, после пак сграбчи нещо, ръмжейки гневно, и най-накрая се задържа.

Озова се вкопчена в голям клон на боровото дърво на около петнайсет метра по-долу от мястото, където бе започнала да пада. Ръцете и краката ѝ бяха издраскани и кървяха. Дългият ѝ извит гръбнак, обикновено толкова гъвкав и здрав, я болеше жестоко. При опитите да се хване за твърдите клони, докато падаше, слабите ѝ човешки нокти болезнено се бяха забили в пръстите ѝ.

Боеше се да не предизвика още повече шум, отколкото вече бе вдигнала, и все още трепереше от болката от шеметното падане, но стисна зъби и бързо изпълзя под вътрешните клони, за да се скрие.

Надзърна от тайното си местенце, сигурна, че магьосникът вече я е чул. Очакваше да види как се взира към нея, как прави заклинание или призовава някоя от черните си форми да я довърши.

Вместо това към нея се понесе димящата съскаща синя топка от горяща светлина, рееше се сред дърветата, осветяваше всичко наоколо с ярък ореол, а през това време магьосникът гледаше отдолу. Серафина се сви още повече в скривалището си сред гъсталака от борови иглички, докато зловещата топка приближаваше.

Жужащата горяща светлина миришеше на гръмотевична буря и наелектризира косата ѝ. Но тя остана скрита на мястото си, макар цялата ѝ кожа да вибрираше.

Накрая светлинката се понесе нататък и магьосникът продължи пътя си през гората.

Серафина въздъхна тежко от облекчение и отново задиша нормално.

Наблюдаваше как магьосникът върви през израслите по речния бряг папрати. Той се наведе и отскубна някакво растение от земята, после продължи.

Внезапно Серафина забеляза нещо с ъгълчето на окото си, нещо, което се придвижваше по-близо до нея. Обърна глава и видя голяма сребриста паяжина, блещукаща на звездната светлина, а осмокракият ѝ собственик висеше в далечния край и я наблюдаваше с многобройните си очи. Когато паякът помръдна, малките капчици роса по мрежата заблестяха на светлината, някои се откъсваха и падаха към мекия горски килим, други се стичаха като живак по нишките. Серафина знаеше, че е невъзможно, но бе готова да се закълне, че не просто вижда капките, а и чува спускането им по нишките на паяжината. Дори *усещаше* как се плъзгат, като потръпване по гръбнака ѝ.

Стресна се и се отдръпна от паяжината, после погледна надолу към гората. Друидът магьосник, или който и да бе той, сега се бе отпуснал на колене. Горящото синьо кълбо се рееше над него като фенер и му даваше светлина, за да може да си свърши работата. Той ровеше в блатистата част в края на реката и събираше високите месоядни растения с формата на кана, които растяха там.

Тъкмо когато Серафина се канеше да пропълзи нататък, магьосникът проговори. Не спря работата си, нито се огледа. Не проговори с дълбок и страховит глас, както очакваше тя, а с изненадващо нежен, спокоен и равен тон. Сякаш Серафина не се криеше на дърво на трийсет метра назад, а се бе свила в храстите долу до него.

— Не те виждам, но знам, че си тук — разнесе се гласът му.

Серафина изскочи от скривалището си и побягна. Запрехвърля се от клон на клон надолу по дървото. Щом стигна земята, се спусна и се затича с босите си крака по горския килим. Погледна през рамо, не видя никаква следа от магьосника, но продължи да тича.

Остави тъмната река зад себе си, почти прелитайки над камъните и между дърветата по стръмния склон, после през широката гориста долина. Когато най-накрая забави крачка, по вида и възрастта на дърветата разбра, че се приближава до целта си. Забеляза мек проблясък в далечината и той я привлече към дома като фар.

Докато минаваше покрай езерцето с костурите — то със сигурност се намираше в имението! — забеляза, че малкото поточе, което обикновено вливаше водата си в него, сега бе преляло. Нивото на езерото бе по-високо, отколкото преди. *Бурята идва*, помисли си Серафина.

Спокойната гладка повърхност на езерото отразяваше светлината на луната и звездите, но тя не остана да им се наслади. Нямаше търпение да се прибере у дома, да се увери, че Брейдън и татко ѝ са добре, и да ги предупреди за това, което бе видяла в гората.

Тръгна по градинската пътека между розовите и оранжевите азалии, които цъфтяха ярко като самата луна. Изведнъж видя бледозелено сияние, беше надвиснало високо на хълма, към градините, и Серафина спря объркана. Познаваше градините на „Билтмор“ добре, но никога не бе виждала подобна зелена светлина.

Първата ѝ мисъл бе, че магьосникът вече е тук, че е превзел всичко и е направил „Билтмор“ свое владение. После чу шепот от множество гласове.

Пристъпи по-близо и видя, че зеленото сияние не е дело на нечие заклинание, а идва от оранжерията, която бе осветена за вечерно тържество. Светлината сияеше през листата на хилядите орхидеи, бромелии и палми и се отразяваше в многобройните стъклени панели на оранжерията.

Тя се промъкна покрай постройката и погледна към градината, където видя стотици дами с официални летни рокли и господа с черни фракове, събрани на празненството. Прозорците на „Билтмор“ блестяха над тях, южните стени и кулите на имението се извисяваха като омагьосан замък в нощта.

Градината с високите стени бе осветена от мекото сияние на крушките на Едисон, които използваше баща ѝ. По-малки лампи висяха по дървената беседка, която покриваше централната пътека на градината, окачени между бръшляновите лози и разцъфналите цветя като малки феи, потърсили убежище сред листата. През целия си живот Серафина не бе виждала толкова много красиви светлини.

Скрита в храстите, близо до каменния навес на градинаря, тя огледа тълпата за Брейдън, но не го откри никъде. Той бе затворено момче, не обичаше да е център на внимание, но леля му и чичо му обикновено го окуражаваха да посещава събитията в имението. Двамата с Брейдън бяха преживели толкова много приключения. И бяха минали през толкова неща заедно. Той бе най-близкият ѝ, най-доверен приятел. Нямахше търпение да го види.

Изисканите гости се разхождаха по съвършено оформените пътеки на градината, държаха високи чаши за шампанско в елегантните си, добре поддържани ръце, бърбеха и отпиваха от питиетата си, докато обикаляха между розите, далиите и циниите. Под сиянието на оранжерията струнен квартет свиреше красива музика. Лакеите, облечени в официалните си черно-бели ливреи, вървяха сред гостите и поднасяха на таблички пити с крем карамел, сирена и прясно изпечени сметанови еклери. Серафина внезапно усети хищните нокти на глада да дращят стомаха ѝ.

Но всичко в това празненство я смути. Бяха нужни седмици, за да се организира такова събитие, а тя не бе чувала нищо. И защо Брейдън не бе тук? Имаше толкова много непознати. Къде бяха мистър и мисис Вандербилт?

Неколцина от по-приключенски настроените възрастни и групичка от техните елегантно облечени деца се бяха струпали на едно място и палеха свещички в малки книжни фенери, които после пускаха във въздуха. Като с магия топлината от свещите издигаше фенерите нагоре, откъсваше ги от ръцете им и те се понасяха в нощното небе. Серафина наблюдаваше заедно с останалите деца как се издигат бавно

сред звездите. Не можа да се въздържи и се усмихна на красивата гледка, но после я налегна тъга.

Знаеше, че е глупаво след всичко, което бе преживяла, но се почувства натъжена, задето не е поканена на това прекрасно тържество.

Партито беше *вечерно*. А тя бе създание на нощта! Ако някой изобщо трябваше да е част от него, това трябваше да е тя! Струваше й се, че са се променили много, много неща, сякаш целият свят й се бе изплъзнал и продължаваше без нея.

След като бе унищожила черния плащ и бе спасила изгубените деца на имението от техния мрачен затвор, тя бе влязла в света на горния етаж, дневния свят. Семейство Вандербилт я приветстваха в дома си. Тя вече бе част от „Билтмор“. Нали така? Защо тогава не беше на това парти? Стомахът й се разбунтува при тази мисъл. Какво бе станало? Какво бе пропуснала? Нима никой не бе забелязал, че я няма?

Беше й трудно да разбере как всички тези красиво облечени хора са се събрали на това чудесно празненство, когато само на няколко километра от тях в гората вилнее буря. На съвсем наблизо, надолу по хълма, малкото поточе спокойно наводняваше езерото. Към тях настъпваше мрачна сила, но те, изглежда, не го осъзнаваха.

Когато чу тихия смях на мисис Вандербилт на няколко крачки, Серафина се обърна с надежда в посоката на звука. Веднага видя, че Брейдън не е там, но мистър и мисис Вандербилт стояха заедно с неколцина от гостите близо до една от перголите с виещи се рози.

Мистър Вандербилт се разпознаваше лесно със своята черна коса и мустаци, със слабото си умно лице и тъмни, проникателни очи. Носеше красив черен фрак и бяла вратовръзка. Много от мъжете, които Серафина бе наблюдавала тайно през годините, говореха гръмко и имаха резки маниери, но господарят на имението бе по-тих, по-изтънчен, по-разсъдлив джентълмен. Обикновено, ако не четеше в библиотеката, наблюдаваше и се учеше от хората около себе си. Винаги беше внимателен и приветлив, когато говореше с другите, независимо дали са гости, прислужници или работници в имението, но освен това очевидно му бе приятно просто да наблюдава присъстващите на приемите от разстояние, попивайки цялата атмосфера.

Мисис Вандербилт бе по-общителна, по-приказлива с гостите. Имаше тъмна коса също като съпруга си и същото интелигентно излъчване, но освен това бе и лъчезарна, винаги с ведро усмивка на лицето. Тази вечер бе облечена с красива свободна бледолилава рокля, но това, което наистина зашемети Серафина, бе, че коремът на господарката е много наедрял. Последния път, когато я бе видяла, дори не си личеше, че очаква дете.

Не са минали само 28 дни, помисли си тя. Стори ѝ се, че потъва в дълбок мрачен кладенец. Нямало ме е няколко месеца... Те са забравили за мен...

— А къде е вашият скъп племенник тази вечер? — попита една от дамите.

— Да, наистина — каза съпругът на въпросната дама. — Къде е младият господар Вандербилт?

— О, със сигурност е някъде тук — отвърна мисис Вандербилт ведро, но Серафина забеляза, че господарката на къщата не се огледа около себе си, докато произнасяше думите. Сякаш вече знаеше, че племенникът ѝ не е наблизо. Държеше се небрежно пред гостите, но момичето долови в гласа ѝ притеснено потрепване.

Докато мисис Вандербилт и приятелите ѝ продължаваха разговора си, мистър Вандербилт се отдели от тях и погледна към терасата на библиотеката. Серафина забеляза бръчици на тревога покрай очите и устата му.

— Е, как е Брейдън? — попита един от гостите мисис Вандербилт.

— О, той е добре — каза тя. — Добре е. Справя се.

Едно „добре“ е достатъчно, помисли си Серафина, *две са прекалено много.* Нещо определено не беше наред.

— Извинете ме за момент — каза мистър Вандербилт, докосна ръката на жена си и се отдалечи.

Докато минаваше забързано през тълпата, неколцина от гостите се опитаха да говорят с него, защото той бе домакинът на това грандиозно празненство, но той само вежливо ги поздрави и продължи по пътя си.

Сгушена сред живия плет, Серафина го последва. След като я е нямамо месеци наред, със сигурност би го стреснала, ако просто се появи изневиделица, но щом той остане сам, веднага ще му разкаже за

опасността, която бе видяла в гората. Ще му покаже надигналата се вода в езерото като доказателство. Но сега усети неотложността в движенията му и реши да не го безпокои.

Мистър Вандербилт изкачи стъпалата през каменния сводест вход на градината и продължи нагоре към пътеката, която минаваше през градинката с многото храсти. Серафина се спусна между розите и после се промъкна сред плодните дръвчета, за да го последва, като внимателно избягваше другите гости. Беше изгубила способността си да се преобразява, но определено не бе изгубила умението да се промъква незабелязано. Беше бърза и тиха както винаги.

Последва господаря покрай бука с лилавите листа, после покрай бряста с ниските разперени клони, докато накрая изкачи и последните стъпала и стигна до перголата.

— Вино, сър? — попита един лакей, излизайки от къщата на път към празненството с наново зареден поднос.

— Не, благодаря, Джон. Да имаш случайно сладък чай?

— О, да, сър — отвърна изненадано прислужникът, тъй като сладкият чай не бе обичайното питие на господаря му. *Брейдън*, помисли си Серафина.

— Много благодаря, Джон — каза мистър Вандербилт и взе чаша с чай от подноса. — Погрижи се добре за гостите.

— Разбира се, сър — кимна Джон и в неговия глас също се усети нервно потрепване, докато наблюдаваше как господарят му се отправя забързано нагоре към терасата.

После се обърна и продължи към тържеството.

Серафина се плъзна зад ствола на едно дърво, за да не я види прислужникът, и остана там, чудейки се за миг как е възможно хората да забелязват толкова малко неща покрай себе си. Знаеше, че теоретично би могла да мине свободно сред гостите на къщата и се бе почувствала засегната от факта, че не е била поканена на това събитие, но истината бе, че всъщност все още ѝ бе по-удобно да наблюдава подобни празненства, отколкото да ги посещава. А и подгизналата, изцапана с пръст и петна от кръв разкъсана рокля със сигурност щеше да ги шокира. В момента очите ѝ бяха насочени само в един човек и това бе мистър Вандербилт.

Тръгна веднага след него. Притича по чакълестата пътечка, без да вдига почти никакъв шум, и изкачи каменните стъпала към

югоизточния ъгъл на къщата, за да стигне до терасата на библиотеката. Равната плоча бе точно пред стъклените врати на библиотеката, с изглед към гората и планинската верига Блу Ридж. Терасата бе покрита с беседка, обрасла обилно с висящи лилави глицинии. Лозите на цветята се увиваха плътно около стълбовете на беседката и по дървената решетка отгоре. Меката светлина от библиотеката се разливаше през отворените високи прозорци навън, към терасата.

Едно момче седеше на пейка, обърнато с лице към гората. Когато го забеляза, Серафина отначало не се досети кой е. Но щом пристъпи по-наблизо и видя лицето му, го позна.

Беше Брейдън.

Но видът му — стойката, изражението на лицето — я зашемети толкова силно, че тя ахна шумно. Беше така смаяна, че не се спусна веднага към него, както правеше обикновено. Остана скрита в сенките и се опита да проумее това, което вижда.

Първото, което забеляза, бе, че Гидиън, любимият черен доберман на Брейдън, не лежи в краката на своя господар, което бе обичайното му място. Клетото куче се бе проснало на около седем-осем метра встрани, със сведена глава, отпуснати уши и тъжно и унило изражение, сякаш Брейдън го бе отпратил, нежелан и ненужен.

Момчето седеше само на пейката. Краката му бяха завити с плътно одеяло, въпреки че не беше студено. Брейдън бе на дванайсет години, но изглеждаше по-малък, по-крехък, отколкото преди. Никога не го бе виждала такъв. Кафявата му коса бе пораснала, кожата му бе по-различна, по-бледа, сякаш отдавна не бе излизал навън. Но това, което я порази най-много, бяха дългите назъбени белези от едната страна на лицето му и десният крак, който бе пъхнат в някаква кожено-метална шина, прихваната на коляното.

Сърцето ѝ се сви от мъка. Искаше да се протегне и да го докосне. Какво се бе случило с Брейдън? Дали тъмните сили, които бе срещнала в гората, вече го бяха нападнали?

— Аз съм — каза нежно мистър Вандербилт, приближавайки към племенника си. — Добре ли си?

— Да — отвърна момчето с мрачен глас, — добре съм.

Но думите му бяха наситени с такава емоция, че сърцето на Серафина щеше да се пръсне.

Брейдън изглеждаше толкова тъжен. Ъгълчетата на устните му бяха извити надолу. В очите му нямаше блясък, нямаше искра. Когато Серафина се примъкна по-близо до него, лицето му изведнъж помръкна от още по-голяма болка, още повече отчаяние, сякаш нещо внезапно го бе натъжило повече, отколкото преди няколко секунди.

Но тя видя, че той се опитва да се овладее поне заради чичо си.

— Само заради мен ли дойдохте тук, чичо? — попита.

— И без това там долу няма кой знае какво за правене — каза мистър Вандербилт, усмихвайки се леко, и Брейдън му се усмихна неомощно в отговор.

Мистър Вандербилт му предложи чашата със сладък чай. Това бе любимата напитка на Брейдън. Но когато протегна лявата си ръка, за да поеме чашата, тя се разтрепери толкова силно, че бе ясно, че няма да успее да задържи чая, без да го разплиска.

— Не го искам! — развика се Брейдън към чичо си и бутна чашата.

Мистър Вандербилт отстъпи назад и си пое дълбоко дъх. Господарят на „Билтмор“ не бе свикнал някой да се държи така с него, но след миг пристъпи отново напред.

— Опитай отново — каза той внимателно и подаде чашата на племенника си. — Дясната ти ръка е по-здрава.

Брейдън го изгледа гневно, но бавно се протегна, този път с дясната ръка, и хвана чашата. Дясната му ръка също трепереше, но не толкова, колкото лявата.

Брейдън стисна чашата с чай с двете си ръце и отпи дълга глътка. Когато приключи, кимна. Сякаш бе забравил колко много обича чай и сега си бе припомнил.

— Благодаря — каза той на чичо си и за миг прозвуча почти като стария Брейдън, ведър и лъчезарен, но после отново стисна устни и тръсна глава, едва сдържайки сълзите си.

Чичо му приседна на пейката до него.

— Май тази вечер е по-зле?

Брейдън кимна.

— През последните седмици наистина си мислех, че се възстановявам, но внезапно ми стана още по-зле.

— Заради празненството ли? — попита с разкажание в гласа мистър Вандербилт.

— Не мисля — поклати глава Брейдън. — Не знам... може би... може би е заради красивата нощ, лунната светлина, звездите. Тя толкова обичаше нощи като тази.

— Съжалявам.

— Понякога ми се струва, че отново се връщам към нормалния си живот, но друг път усещам ужасна болка отвътре, сякаш тя стои тук, точно до мен.

Аз съм тук, Брейдън, помисли си Серафина. Тук съм! Но бе толкова потресена от това, което вижда и чува, че не можеше да проговори или да помръдне. Като че ли бе заключена в сън, в който можеше само да наблюдава света около себе си.

— Понякога — каза внимателно мистър Вандербилт — човек трябва да продължи с живота си, дори да му се струва, че не може, че е прекалено непоносимо. Може да е напуснала „Билтмор“ по много причини. Но ако се е случило най-лошото, трябва да я запазим в сърцата си. Тя ще живее в спомените ни. Ще живее и в сърцето ми. Тя бе добро, смело момиче и знам, че ти бе много скъпа приятелка.

Брейдън кимна, съгласявайки се с всичко, което чичо му казва, но Серафина забеляза особено изражение на лицето му, някакво колебание. Познаваше го прекалено добре, за да знае, че явно крие нещо.

Мистър Вандербилт прегърна нежно племенника си през раменете.

— Каквото и да се е случило, ще го преодолеем, ще се справим заедно.

Беше странно и хипнотизиращо да наблюдава и да слуша отстрани, да си представя свят, в който е изчезнала, но Серафина не можеше да понесе това нито секунда повече. Трябваше да им каже, че е жива, че е добре, че най-накрая си е у дома. И най-вече, трябваше да ги предупреди. Създанието с птичи нокти, черните сенки, зловещата река, магьосникът... те идваха.

Пое си дълбоко дъх, пристъпи иззад колоната и застана пред тях.

— Брейдън, аз съм. Върнах се.

9

Брейдън и мистър Вандербилт не се обърнаха към нея, не реагираха по никакъв начин. Изглежда не я чуваха и не я виждаха, макар да бе точно пред тях.

— Брейдън, аз съм! — извика Серафина по-силно, пристъпвайки още по-близо до тях. — Мистър Вандербилт, аз съм, Серафина! Не ме ли чувате?

Но никой от тях не реагира. Не можеше да повярва. Това бе невъзможно.

— Брейдън! — изкрещя като луда.

Стоеше право пред тях, а те не я виждаха! Какво, за бога, ставаше тук? Цялата се разтрепери от страх.

Мистър Вандербилт потупа Брейдън по рамото и се изправи, приготвяйки се да се върне при гостите.

— Остани тук колкото искаш — каза той нежно. — Но когато се почувстваш добре, помисли дали да не слезеш долу на приема.

— Добре — каза Брейдън. — *Наистина* е красиво. Виждам светлините оттук.

— Мисля, че таткото на Серафина се опитва да освети толкова ярко „Билтмор“, че да ѝ е по-лесно да открие пътя към дома — каза мистър Вандербилт с тих и меланхоличен глас.

Гидиън, все още на седем-осем метра встрани, се загледа в отдалечаващия се господар на имението, после погледна мрачно към Брейдън.

— Гидиън, чуваш ли ме, момче? — обърна се Серафина към стария си приятел, но той не погледна към нея и дългите му заострени уши не щръкнаха. Просто се взираше все така тъжно в Брейдън.

Как бе възможно всичко това? Тя стоеше пред тях, съвсем на открито, като пълна луна в ясна нощ.

Серафина се вгледа в Брейдън, после погледна и себе си. Лунните лъчи минаваха през покритата с лози решетка над нея и

блещукаха по тялото ѝ, осветявайки я с тайнствена разпокъсана бяла светлина.

Дали наистина съм тук, запита се тя.

Или все още съм под земята в ковчега и просто си представям, че съм изпълзяла навън?

Да не би да съм омагьосана?

Да не съм станала някакъв призрак, демон или дух?

Замисли се колко бързо успя да избяга от създаването с хищните нокти в гората, колко умело се изплъзна на магьосника, как тихо се промъкна покрай всички гости на партито.

Изтри напирещите в очите ѝ сълзи, които се канеха да прелеят като от кладенец. Какво бе станало с нея?

Реши, че е крайно време да прекрати всичко това, и пристъпи към Брейдън.

— Аз съм, Брейдън. Върнах се. Аз съм — каза тя отново с треперлив глас.

Но той не реагира. Гледаше към осветената от луната гора и към полетата. Сърцето му, изглежда, бе сломено, погледът му бе потънал в мрак. На лицето му бе изписано напрежение, каквото никога досега не бе виждала.

Серафина повдигна едната си ръка и я погледна. Бавно я завъртя на една страна, после на друга. Струваше ѝ се напълно нормална и все пак той не я виждаше. Преди малко бе почувствала глад, но може би бе, защото видя храната на партито. Испита болка, когато падна от дървото, но може би просто *знаеше*, че трябва да я заболи. Дали просто си *спомняше* как трябва да усеща нещата?

Брейдън въздъхна тежко, дълго, после се надигна, за да се изправи. Хвана се за облегалката на пейката и с голямо усилие, с треперещи ръце, успя да застане прав на изкривените си крака. Стоеше приведен, наклонен, сякаш тялото му е било счупено. Очевидно изтощен от усилието, остана така, за да си почине, облягайки рамо на колоната.

Когато се опита да направи няколко крачки напред, отначало изглеждаше, че ще успее, но после трепна и кракът му се подгъна. Металната шина се изви и той изгуби равновесие. Серафина инстинктивно се спусна да го хване, за да не падне, но въпреки това той се стовари на земята, стенойки от болка, когато се блъсна в чакъла.

Смутена тя отстъпи назад. Беше сигурна, че стигна до него навреме, но не успя да го задържи.

Докато Брейдън се мъчеше да се надигне, отново пристъпи към него и го сграбчи за ръката, за да му помогне. Първо ѝ се стори, че го докосва. *Трябваше* да го докосва, защото видя как ръцете ѝ се допират до него. Но после бавно осъзна, че всъщност не го усеща така, както би трябвало — не чувства топлината на живото му тяло. Знаеше, че *трябва*. Можеше да си *представи* какво е усещането. Но това бе по-скоро *спомен* за усещане.

Душата ѝ помнеше физическия свят така, както човек с ампутиран крайник лежи в болницата и си спомня отрязания си крак, усеща движенията му, изпитва болка в него, въпреки че го няма.

Серафина се протегна бавно и се опита да докосне рамото на Брейдън, после и голата му ръка. Там имаше нещо, нещо физическо, материално, но не можеше да усети топлината му, и бе съвсем ясно, че той също не може да я усети.

До този момент тя бе взаимодействала със света въз основа на спомените от миналия си живот. Но сега бе като инвалида, който вижда с очите си, че кракът му липсва. Вече проумяваше, че не може да повлияе на физическия свят около себе си. И сякаш колкото по-ясно осъзнаваше какво ѝ се е случило, толкова повече избледняваше от реалността, толкова по-призрачна ставаше.

Стисна зъби и се опита да се задържи в този свят, но нямаше смисъл. Притисна ръце към лицето си и затвори очи, опита се просто да диша. Разплака се от объркване и страх. В стомаха ѝ се надигна замайващо гадене. Струваше ѝ се, че ей сега ще припадне, но *трябваше* да се овладее на всяка цена.

Брейдън бавно се повлече към каменния парапет на терасата. Хвана се за парапета за подкрепа, докато се взираше навън в нощта. Изглеждаше потънал в мисли, сякаш си спомняше нещо. Отначало Серафина си помисли, че се взира към дърветата и облаците, струпали се в нощното небе, но после осъзна, че гледа в посоката, от която бе дошла. Гледаше точно към гробището и полянката с ангела.

— Не, не е *изчезнала* — каза Брейдън на глас, сякаш чичо му още бе тук. — Тя е мъртва и погребана.

Ужасена, Серафина направи крачка назад. *Тя е мъртва и погребана*, бе казал Брейдън.

Дали Брейдън ме е погребал?

Нима е възможно наистина да съм мъртва?

Знаеше, че е била погребана, нямаше спор в това, но *мъртва?*

Не се *чувстваше* мъртва.

И дори в отчаяната безнадеждност в гласа на Брейдън тя все пак усещаше нещо друго, някаква различна несигурност в очите и в тона му. Сякаш чакаше, ядосан и нервен, сякаш предизвикваше времето. Въпреки всичко, въпреки гнева и болката, й се струваше, че в него се таи следа от *надежда*.

След като мистър Вандербилт се върна в градината, за да се присъедини към съпругата си и към гостите на вечерното тържество, Серафина искаше да остане с Брейдън само за да му прави компания, но колкото повече стоеше, толкова по-притеснен ставаше той. Личеше по неспирното потреперване на ръцете и краката му, по болезненото изражение на лицето му и по неравномерното му дишане. Явно присъствието й го натъжаваше и безпокоеше.

След като Брейдън си легна, а гостите се запътиха към стаите си в имението, Серафина слезе долу в мазето, за да види баща си. Мина покрай прислужници и камериерки, които познаваше по име. Видя лакеи и лични помощнички на дамите. Но никой от тях не я видя.

Когато най-накрая стигна до работилницата, я завари празна. От татко й нямаше следа. Изчака известно време, мислейки, че той скоро ще се върне, но това не се случи.

Сърцето й затуптя ужасено. И това ли се бе променило?

Претърси стаите в сутерена една по една, кухните, килерите, работилниците и хранилищата. „Билтмор“ бе прекалено голям!

Най-накрая го намери да поправя малкия електрически мотор, който захранваше с енергия кухненския асансьор. Серафина въздъхна облекчено.

Татко ѝ бе на колене с гаечен ключ в ръце. Мускулите на голите му изпотени предмишници се напрягаха. Той бе едър, грубоват мъж с широк гръден кош и големи ръце и крака. Носеше простички работни дрехи, кожена престилка и тежък кожен колан със закачени по него инструменти. Безброй пъти го бе наблюдавала как работи, беше му подавала отвертки и чукове, когато се нуждаеше от помощта ѝ, бе търчала да му носи части и материали. Но никога не го бе виждала такъв. Нямаше радост в работата му тази вечер, нямаше целеустременост. Движеше се бавно, небрежно, очите му бяха печални. Извършваше познатите движения, но без душа, сякаш животът го е напуснал.

— Тате... — каза тя, заставайки пред него. — Можеш ли да ме видиш?

За нейно изумление баща ѝ спря да работи. Бавно се обърна и се втренчи в празното пространство край себе си. Беше ясно, че не може да я види, но се взира толкова дълго в пустата стая, сякаш бе сигурен, че там има някого.

След няколко секунди извади един парцал и избърса челото си. После сведе глава и изтри очите си, раменете му се разтресоха. Серафина видя как спомените пробягват по лицето му, видя тъгата в очите му. Не бе сигурна какво знае Брейдън за изчезването ѝ, но едно бе ясно: татко ѝ смяташе, че тя е мъртва.

Личеше по лицето му, по начина, по който се движи. Той бе имал мечта, бе имал дъщеря и това бе радостта на живота му през последните дванайсет години. Но сега нея я нямаше. Беше сам, напълно и завинаги.

Серафина не можеше да понесе да го гледа толкова самотен, сърцето ѝ натежа от болка.

Накрая баща ѝ се отказа да оправя механизма и въздъхна, сякаш и без това всичко е напълно безсмислено. Никога не го бе виждала да се отказва от работа, преди да я довърши. Мисълта, че татко ѝ може да остави някоя машина неоправена, бе просто недопустима.

Той метна торбата с инструментите си през рамо и се затътри към работилницата. Серафина го последва. Баща ѝ вървеше бавно, разсеяно, като човек, който няма за какво да се прибира вкъщи. Тя се придържаше близо до него, докато той се суетеше из работилницата, поставяше инструментите си по местата им и приготвяше вечеря.

Направи обичайното пиле с каша на малката печка и седна да я изяде сам. Серафина се настани на стария си стол срещу него. Тук обичаше да седи и да слуша историите му, да му разказва своите преживелици — за плъховете, които бе хванала, или за падащите звезди, които бе видяла да прелитат из небето. Но сега чинията и лъжицата ѝ стояха на пейката, неизползвани от месеци.

— Ще си изям цялата каша, тате, обещавам... — каза тя на глас, а сълзите преливаха от очите ѝ.

Малко по-късно, когато той си легна, тя се сгуши на собственото си пусто легло зад бойлера. Не знаеше какво друго да прави.

Какво става, когато заспиш в съня си? Дали сънуваш? И дали сънят ти е истинският живот?

Ако е мъртва и погребана, как бе възможно да е уморена?

Не знаеше, но може би сънят не бе свързан с тялото ѝ, а с покоя на душата и ума ѝ.

Знаеше само, че е изтощена. Трепереща и отчаяна, тя се сви на кълбо.

Когато заспа, се унесе в сън, в който хапеше и дращеше, биеше се сред черен, вихрещ се свят, а после всичко се разпадна и тя усещаше единствено пръста, реката и вятъра, безбрежен свят без очертания, чувстваше как се носи из него като прашинка, после като малка капчица роса, после като шепот на вятъра, докато накрая се разтвори в нищото.

Стресна се и се събуди.

Огледа се из работилницата. Не знаеше дали вече е будна, или още спи. Дали току-що сънува смъртта си? Или смъртта ѝ е реалността и това, което преживява сега, е сънят?

Спомни си плашещото усещане, че течението на реката ще разкъса краката ѝ на парченца, и чувството, че вятърът високо в дърветата ще я отнесе завинаги и надалеч. *Останало ми е съвсем малко време тук, помисли си тя, и после ще се разтвори напълно.*

Огледа се, опитвайки се да разбере какво се случва. Беше тъмно, онзи колеблив, магьоснически час между три и четири сутринта.

Все още трепереща от съня, се надигна от леглото и застана в центъра на работилницата. Не бе сигурна какво трябва да прави. Просто стоеше там, дишаше и се мъчеше да разбере дали наистина диша, или сънува, че диша, или си спомня, че диша.

Накрая отиде при татко си, който спеше в леглото.

Опита се да го докосне по лицето, за да се увери, че наистина е тук. Усети смътна форма, но не и топлина. Бе точно като с Брейдън.

Въпреки че не можеше да почувства топлината на баща си и той не можеше да усети нейния допир, тя се сви до него като котенце, толкова малко и леко, че дори не натежава на гърдите на стопанина си. И се помъчи да не заспи.

На сутринта, когато татко ѝ се събуди и се приготви да започне деня си, Серафина се опита да го докосне, да разговаря с него, да му каже какво ѝ се е случило, да го предупреди за всичко, което среща в гората, опита се да му каже да провери потока, вливащ се в езерото, но колкото повече се стараеше, толкова повече той се натъжаваше. Присъствието ѝ не бе утеха за него, а болка. Тя го обсебваше като лош дух.

Накрая, когато татко ѝ приготви торбата си с инструменти и тръгна на работа, тя го остави не защото искаше, а за да може той да намери покой.

Серафина седеше сама в подножието на стълбището на сутерена, хванала главата си в ръце. Трябваше да открие начин да се върне обратно в света и да предупреди всички за надвисналата опасност. Тя бе нападната и очевидно Брейдън също е бил нападат от някого или нещо. Беше убедена, че предстоят още нападения.

— Но какво мога да направя? — запита се на глас.

Как да говори с хората, които обича? Как да ги предупреди?

Беше открила мистър и мисис Вандербилт, Брейдън, Гидиън и татко си, но в имението имаше още някой, който би могъл да ѝ помогне. Качи се по задното стълбище до четвъртия етаж и мина по коридора със стаите на прислужниците. Когато стигна до стаята на камериерката, която търсеше, видя, че вратата е открената.

Спря на място. Лошо предчувствие пропълзя в нея.

— Еси? — попита тя тихо. — Еси, тук ли си?

После бавно се промъкна в стаята.

Стаята на приятелката ѝ бе пуста и необитаема. Книгите и вестниците на Еси не бяха на нощното шкафче до леглото ѝ. Рисунките на цветя и растения не висяха на стената. Дрехите ѝ не бяха пръснати по пода или метнати на стола. На леглото нямаше чаршафи и възглавници.

Сърцето на Серафина спря за миг.

В тази стая вече не живееше никой.

Еси си бе отишла.

Серафина си бе спомнила старите планински легенди, които Еси разказваше, легенди за изгубени души, нощни духове и други странни явления. Беше решила, че камериерката ще може да ѝ помогне, че дори ще може да общува с нея по някакъв начин, но надеждите ѝ се оказаха напразни.

Струваше ѝ се толкова нечестно, толкова нередно. Беше си у дома, но и не беше. Защо не може нещата да са както преди? Тъкмо си намери приятели, ново семейство. Носеше красиви рокли и пиеше

английски чай с много, много сметана! Откри майка си и тичаше редом до нея в гората. Гушеше се до нея, усещаше мъркането ѝ. Какво ли бе станало с майка и малките ѝ котенца? Дали и те бяха изчезнали като Еси? Серафина не можеше да понесе мисълта, че нещо лошо се е случило с някого от тях.

Както стоеше в средата на стаята, изведнъж забеляза огледалото на стената. В същия миг застина на място и сърцето ѝ заби учестено.

— О, не, няма да го направя... — каза си.

Не искаше да пристъпи към него.

Прекалено много се боеше да застане там и да погледне.

Какво щеше да види?

Старото си аз? Мъждукащ призрак? Излязъл от гроба таласъм с окървавено лице и рани по цялото тяло, онези рани, причинили кървавите петна по разкъсаната ѝ рокля? Тя бе таласъм. Изведнъж се почувства сигурна в това. Последното нещо, което искаше да види, бе окървавеният труп на ходещ мъртвец.

Я се стегни, жалка пъзло, смърти се сама. Трябва да разбереш! Трябва да погледнеш в огледалото!

Пое си дълбоко дъх.

После направи крачка напред.

После още една.

Накрая се озова точно пред огледалото и се погледна.

И там видя единствено проблясък, почти незабележимо движение на въздуха, когато се размърда, сякаш тя самата бе просто... въздух.

Нямаше отражение. Тя беше никой и нищо.

Спомни си времето, когато се погледна в това огледало и забеляза, че кехлибарените ѝ очи започват да се променят, а косата ѝ става черна; спомни си колко горда се почувства от красивата рокля, която носеше. Сега нямаше нито очи, нито коса, нищо.

Толкова много от това, което познаваше и обичаше, просто ѝ се бе изплъзнало. Дали това бе работа на магьосника, или просто времето отлита така?

Не, беше нещо повече. Сякаш светът ѝ се бе пръснал на хиляди парченца като вазата от династията Мин, която бе разбила на пода. Сега отново се питаше дали ще може да събере парченцата и да ги залепи отново.

— Бъди дръзка! — каза си тя решително. *Престани с тези глупости, стига си се самосъжбявала. Сън или реалност, мъртва или жива, няма да се предаваш, няма да се отчайваш. Ще продължаваш да се бориш!*

И тогава, докато си мислеше за това, изведнъж видя нещо съвсем незабележимо в движението от светлина и въздух, отразяващо се в огледалото. Зад нея имаше нещо. Обърна се да погледне какво е и забеляза малките прашинки, реещи се хаотично в сутрешните лъчи, навлизащи през прозореца.

Пристъпи напред сред летящите прашинки.

Беше удивена, че вижда формата на всяка от тях, начина, по който се въртят и улавят светлината, докато летят из въздуха. Прашинките ѝ напомниха думите, които се казват на погребение, когато хората се прощават с починалите си близки.

— Полагаме тялото ѝ в земята — щеше да каже свещеникът. — Всички отиваме на едно и също място. Пръст при пръстта, пепел при пепелта, прах при прахта...

Докато изучаваше бавното въртене на прашинките в слънчевия лъч, Серафина прошепна:

— Ето това съм сега.

Частича прах, рееща се във въздуха.

Повдигна ръка и я прокара бавно през лъчите. Не предизвика сянка, но можеше да се закълне, че прашинките се завъртяха по-бързо в малки облачета около нея.

— Тук съм — каза тя на глас. — Почти незабележимо... но все още съм тук.

Дори да съм миниатюрна частица прах или полъх на вятъра, все още ме има. Все още има и надежда.

Огледа се из празната стая на Еси. Миналото бе зад нея. Бъдещето бе неизвестно. Но какво да прави с настоящето?

Погледна през прозореца към планините. Над върховете се трупаха плътни тъмни облаци, проливни дъждове поглъщаха слънчевите лъчи в далечината. Нивото на водата във Френч Броуд се бе надигнало толкова много през последните няколко нощи, че старата река бе преляла от бреговете си и бе наводнила лагуната. Лагуната бе поела и дъждовната вода и очертанията ѝ бяха напълно заличени.

Бурята приближава, помисли си Серафина.

И аз трябва да я спра.

На слизане към първия етаж Серафина мина по дългото вито парадно стълбище, разминавайки се посред бял ден с гостите. Скачаше пред тях и се опитваше да ги докосне. Галеше с ръце дългите поли на роклите на дамите, като се опитваше да накара плата да се размърда. Но нищо не се получаваше. През целия си живот се бе крила, а сега искаше поне един човек, един-единствен, който и да е, да знае, че е тук.

— Ехо, насам! — извика на една от многобройните гостенки, която бе дошла за предстоящия летен бал. — С много красива рокля сте! — изкрещя на друга. — Шапката ви е върхът, сър — каза на един от господата.

Когато стигна до основния етаж, се запъти към зимната градина, където групичка млади дами, облечени с красиви бледосини и жълти рокли, седяха, пиеха чай и си бърбяха оживено. Тя се опита да им открадне бучките захар и да разклати чашите им, но не успя да направи нищо. После забеляза, че от една от чашите се издига бледа пара, и й хрумна идея. Наведе се и духна леко в горещата течност. За нейна изненада парата наистина се обърна в нова посока и после се разтвори във въздуха. Серафина се усмихна. Имаше някакъв прогрес.

Обнадеждена, прекоси задния коридор и се пхна в пушалнята с нейните пищни тапети от синя дамаска, елегантни кадифени столове и книги със златни букви на кориците, наредени по рафтовете. Когато в навечерието на Коледа бяха дошли тук с Брейдън, бяха облечени с най-хубавите си дрехи за първото коледно тържество на Серафина. *Надявам се да не се окаже и последното ми*, помисли си мрачно сега.

Но нямаше намерение да стои тук и да се самосъжалява просто защото е мъртва.

Отиде до камината с изящната бяла мраморна лавица и с облекчение видя, че совата все още е там.

Нейните стари врагове, могъщият магьосник Юрая и коварната му дъщеря и негов чирак Роуина, също можеха да променят формата

си и се преобразяваха с лекота в хищни нощни птици.

Много отдавна Юрая бе откраднал тази земя от законните ѝ собственици и бе превърнал закътаните планински гори в свое мрачно владение. Беше убил много от горските животни, а също и бащата на Серафина, черната пантера. Но появата на мистър Вандербилт и строежът на имението „Билтмор“ освободиха планинците и горските обитатели от заклинанията на магьосника и донесоха нов живот в тази местност. Оттогава Юрая бе обсебен от мисълта да унищожи „Билтмор“.

Изпълнен с омраза и желание за отмъщение, той бе създал черния плащ, който позволяваше на притежателя си да краде душите на своите жертви. И бе използвал прокълнатия жезъл, за да поробва животните в гората и да нападне „Билтмор“.

В последната им битка, докато Юрая летеше в птичата си форма, Серафина го бе нападнала с острите си нокти на пантера и окървавеното му тяло полетя към земята. Заедно със съюзниците ѝ в онази нощ победиха и Роуина.

Серафина се надяваше, че са унищожили и двамата, но истината бе, че не е сигурна. Уейса ѝ бе казал: „За неговия вид е характерно, че дори когато изглежда мъртъв, всъщност не е. Духът му продължава да живее. Крие се в тъмнината, в която ние, останалите, не можем дори да надзорнем.“

На сутринта след битката горските пазачи на имението бяха намерили мъртва сова в гората, после я препарираха и я поставиха на лавицата над тази камина. Серафина си спомни, че тогава ѝ се бе сторила почти като жива, но сега изглеждаше напълно мъртва и захабена, перата ѝ бяха посивели и протъркани, духът ѝ я бе напуснал. Напомни ѝ за изсъхналата бяла обвивка, която остава след като гърмящата змия свали старата си кожа.

Хм... Дали магьосникът с робата и качулката, когото бе видяла край реката, не бе Юрая в нов образ?

Дали той я бе нападнал в лоджията в нощта на пълнолунието? Той ли предизвикваше бурите в гората?

Може би се бе върнал, за да унищожи имението веднъж и завинаги? Или пък това бе нов враг, когото не бе срещала досега?

Какъвто и да бе отговорът, тя трябваше да бъде бдителна.

През остатъка от следобеда се упражнява да размества пращинките, да оформя облачета пара и да кара пламъчетата на свещите да трепват, докато изучаваше внимателно движението на гостите в имението. Следваше хората в обичайните им дела, следеше ги от сенките, самата тя — сянка, търсеше признаци на подозрително поведение и намеци за нещо, което не е наред.

Едва по-късно вечерта нещо привлече вниманието ѝ.

Официалната вечеря в банкетната зала започна точно в осем. Мнозина от гостите и персонала говореха за обилните дъждове, за лошото състояние на пътищата и за каптирането на водата в нивите, където заради наводненията бе загубена огромна част от реколтата. Брейдън седеше близо до чичо си и леля си. Приятелят ѝ, изглежда, бе в по-добро настроение от предишната нощ, достатъчно добро, за да се появи на вечерята, но все още в него се долавяше мрачно отчаяние и той не се усмихваше.

Един мустакат господин се опита да го заговори.

— Радвам се да ви видя, господарю Брейдън. Много съжалявам, че сте се отказали от ездата. Знам, че винаги сте обичали да прекарвате много време с конете си.

Господинът явно се опитваше да се държи мило, но лицето на Брейдън се свъси още повече при тези думи.

Серафина се зачуди дали може да привлече вниманието му, като завърти водата в чашата му, или нещо подобно. Трябваше да има някакъв начин да му даде знак, да му покаже, че е тук, с него. Но когато го доближи, Брейдън се разстрои още повече, измърмори, че е уморен и се извини, за да се оттегли от вечерята.

— Лека нощ, Брейдън — каза мисис Вандербилт, притеснена от ранното му напускане.

— Наспи се добре — обърна се мистър Вандербилт към племенника си, но после го докосна по ръката, придърпа го по-близо и каза с тих и спокоен глас: — Не забравяй, слугите ще заключат два пъти всички врати и ще поставим пазачи за през нощта.

Брейдън стисна зъби и се отдалечи от чичо си, без да каже нито дума.

Серафина бе изненадана от грубото отношение на приятеля си. И си помисли, че ако мистър Вандербилт подозира някаква приближаваща опасност, заключването и охраната на „Билтмор“ са най-логичното

нещо. Но някак ѝ се стори, че господарят всъщност казва на Брейдън, че заключването се прави не с цел защита от чуждо проникване в къщата, а за да попречат на момчето да излезе навън. И Брейдън не бе особено доволен от това.

Серафина последва приятеля си, докато той се тътреше нагоре по стълбите към стаята си, влачейки окования си с металната шина крак. През изминалите месеци бе видяла как той изцели лисица, сокол и много други животни — това бе част от неговата връзка с тях, част от любовта му към тях — но Брейдън не можеше да лекува хора... и явно не можеше да излекува дори себе си. Беше ясно, че му се е случило нещо ужасно. Кучето му, конете му... Толкова бе тъжно, че скръбта го бе откъснала от приятелите.

Когато Брейдън стигна до вратата на спалнята си, Гидиън кротко го чакаше там.

— Не искам да ме следваш — обърна се момчето рязко към него. — Просто стой далеч от мен!

Изражението на кучето бе толкова нещастно, че на Серафина отчаяно ѝ се прииска да може да коленичи до него и да го погали, както правеше преди.

— Сигурна съм, че не го мисли наистина — каза тя сега, въпреки че кучето не можеше да я чуе, а и истината бе, че вече не бе сигурна в абсолютно нищо. Може би Брейдън говореше съвсем сериозно.

Когато го последва в стаята му, Серафина се изненада от състоянието ѝ. Последния път, когато я бе виждала, тя бе уютна и подредена, но сега беше разхвърляна и мръсна, по тоалетката бяха натрупани подноси със застояла храна, по пода се търкаляха мръсни дрехи. Леглото с балдахин не беше оправено. Завесите бяха покрити с прах. Като че ли Брейдън не бе чистил тук от месеци, нито пък бе пускал камериерките вътре.

Той издиша шумно и тежко и се срина в коженото кресло до малката незапалена камина. Разтри болния си крак с трепереща ръка. Другият му крак помръдваше неспирно. Със свободната си ръка постоянно рошеше косата си, след това потриваше едната страна на лицето си. Не беше просто изтощен, бе нервен и изпълнен с нетърпение и гняв.

Серафина си спомни как една нощ се бе промъкнала тук и се бе свила на килима пред топлатата камина до Гидиън, докато Брейдън

спеше спокойно в леглото си. Но сега той просто се взираше с празен поглед в мъртвата пепел на празното черно огнище.

Изведнъж се надигна. Металната му шина тракаше по дървения под, докато той крачеше нервно, а треперещите му пръсти се притискаха към черепа му, сякаш чуваше чужди гласове в главата си.

Още по-развълнуван, съблече официалния си вечерен тоалет и облече дрехите, които носеше за езда и разходка в планината. После се отпусна на колене и измъкна здраво въже изпод леглото.

— Какво те е прихванало, да му се не види? — попита Серафина на глас.

Докато останалите обитатели на къщата се оттегляха по стайте си, Брейдън отвори един от прозорците на спалнята си и метна въжето навън в мрака. През цялата нощ бе валил проливен дъжд и сега мокрият порив на вятъра нахлу в стаята.

— Какво става в главата ти, Брейдън? — попита Серафина. Чувстваше ужасно стягане в гърдите си.

Виждаше, че ръцете му треперят ужасно, докато се мъчи да върже края на въжето към леглото. Треперенето бе толкова лошо, че едва успяваше да го овладее. После се приближи до прозореца.

— Брейдън, каквото и да си намислил, не го прави! — извика тя.

Но той се качи на перваза на прозореца и макар че ръцете и коленете му се подхлъзваха по мократа от дъжда повърхност, се подаде навън. Кракът му не можеше да се движи достатъчно добре сам, затова го повдигна с ръце, а след това се прехвърли през прозореца и почна да се спуска по въжето от външната страна на къщата.

Това беше безумно опасно дори за напълно здрав човек в сухо време, но за болнаво момче с крив крак посред проливен дъжд бе истинско безумие. До каменната тераса отдолу бяха поне дванайсет метра. Падането щеше да го убие.

— Внимавай, Брейдън! — изкреця гневно Серафина, а бурята развя силно косата ѝ, когато се наведе. Изведнъж един порив на вятъра я повдигна във въздуха и се опита да я завлече навън сред мощния дъжд. Тя усети как се издига нагоре, а парченцата от духа ѝ, душата ѝ, каквото и да бе това, се разпадат и разпръсват сред бурята. Можеше само да се хване за рамката на прозореца, да стиска с все сила и да се опитва да остане цяла.

Докато Брейдън се спускаше от външната страна на къщата, тя стоеше там и се взираше към него безпомощно. Ако той се изпусне, нямаше да може да го спаси! Ще падне и ще умре.

В небето проблесна светкавица, а след това се разнесе мощният тътен на гръмотевица.

Серафина се вкопчи в прозореца. Струваше ѝ се, че самата Вселена се опитва да я разкъса на парчета, да унищожи и малкото останало от нея, но накрая успя да се спусне надолу по стената и да стъпи на твърда повърхност. Дух или призрак, или какво и да бе, тя се отпусна и долепи ръце до каменните плочи на терасата, благодарна за съществуването на земята.

Вече разбираше, че Вселената си я иска обратно, че духът ѝ разполага с ограничено време да броди по света, преди да се разтвори и да се слее със стихииите, от които са произлезли всички неща.

Когато Брейдън успя да слезе до нея на терасата на библиотеката, той спря за момент, за да си поеме дъх и да изтрие дъжда от очите си.

— Къде си хукнал посред нощ?! — попита Серафина. Все още му бе бясна, задето се излага на такава опасност.

В отговор на нечутия ѝ въпрос той изпъна рамене и тръгна нанякъде през бурята. Тази вечер нямаше тържество или музика, само мрак и дъжд.

Серафина го последва по стъпалата и през градината. Брейдън не можеше да се движи бързо с шината. Влачеше крака си, металът дращеше по камъните при всяка стъпка, но той крачеше решително и успяваше да поддържа стабилно темпо. Беше ясно, че знае къде иска да отиде.

Мина по криволичещата пътека из градината с храстите, покрай дървото с красивото име Златен дъжд^[1], после надолу по стъпалата, през арката и зимната градина.

Серафина не знаеше накъде е тръгнал, но се чувстваше добре, че отново е с него, че е част от нощното му приключение, каквото и да бе то. Въпреки ужасяващото преживяване на първаза, когато за малко не се разпадна, тя все още се надяваше, че ще разбере какво се е случило с Брейдън след нейното изчезване, ще открие начин да общува с него и все някак ще успее да се върне при приятеля си. Но усещаше и

мъчителна самота, раздялата ѝ причиняваше силна, разкъсваща болка. Не можеше да говори с него, не можеше да му помогне. Не можеше да го попита какво мисли. Когато погледнеше в изтощеното му мрачно лице, отчаянието, което съзираше там, я плашеше.

Последва го покрай централната беседка и после в розовата градина.

Той се вмъкна в малката каменна барака, използвана от главния градинар мистър Фетлан. Тук бе пълно с гребла, мотики и други градински инструменти, както и със саксии, подноси и дървени щайги.

Брейдън взе един фенер и лопата и отново тръгна нанякъде под дъжда. Беше мокър до кости и тя виждаше, че той трепери, но не спираше да върви.

Мина през градината и после по пътеката, която водеше към езерото. Подмина навеса за лодки и изглежда, възнамеряваше да прекоси големия мост от червени тухли, който извисяваше дълговидното си тяло над източния край на езерото, но в последния момент се отклони и навлезе в гората.

— Това става все по-странно — каза си Серафина. — Накъде си тръгнал?

Брейдън следваше брега на езерото под надвисналите клони на дърветата, докато в един момент Серафина чу звук от течаща вода. Бяха стигнали до потока, който се вливаше в езерото. Но водата не навлизаше директно в него. Над потока бе построена ниска тухлена структура, за да спира и да контролира устрема на водата. Тя бе обрасла с храсти, мъх и лози. На Серафина ѝ бе нужно известно време, за да се сети какво всъщност е това.

Преди години, когато строили „Билтмор“, старият ѝ приятел мистър Олмстед, ландшафтният архитект на имението, решил, че никое имение не е завършено без спокойно градинско езерце. Беше ѝ разказвал, че е проектирал подобно езеро и в Сентръл парк. Тя никога не бе ходила в Ню Йорк или някъде другаде извън планините. Дори не можеше да си представи как изглежда някоя по-голяма равнина, колко странно и объркващо би трябвало да е такова място. Но помнеше, че историите на мистър Олмстед за великия град ѝ бяха много приятни.

В земите на „Билтмор“ нямаше естествени езера, нито някъде другаде в тези планини, но преди години един стар фермер бе преградил рекичката, за да има водоем за мелницата си, така че мистър

Олмстед го бе разширил, бе направил чисто нов проект и го бе превърнал в част от градините на имението.

Серафина си спомни как татко ѝ веднъж я доведе точно на това място и ѝ показа началото на езерото.

— Това е кротко малко поточе — ѝ бе обяснил той, — но всеки път, като има буря, то прелива много и иска да влее кална вода, пръчки и отломки в езерото. Някой прост фермер и стадото му крави няма да имат нищо против мръсотията, дето пълни езерото, ала такова нещо няма да се хареса на изтънчен джентълмен като мистър Вандербилт, затуй на мистър Олмстед му хрумна идея.

Докато Серафина си припомняше разказа, се замисли колко щастлив и изпълнен с живот и енергия бе татко ѝ тогава. А сега...

— Мистър Олмстед накара работниците да построят тухлена зидана структура от другата страна на потока, за да събира водата и да контролира течението му. Виждаш ли, водата се плъзга спокойно и съвсем плавно в онази голяма дупка там. Ако е чиста, продължава към езерото. Но я виж в края на дупката, Фина. Виждаш ли металната измишльотина там? Мистър Олмстед ме помоли да монтирам стоманен кош и шлюз, тъй че, ако има голяма буря и реката прелее и водата се напълни с кал и боклуци, те да не се влеят в езерото.

— Не разбирам — бе попитала объркана Серафина. — Къде отива лошата вода? Трябва да отиде някъде, нали?

— Аха, виждаш ли! В туй е номерът. Като построихме таз' чудесия, мистър Олмстед нареди на работниците да прокопаят дълъг тухлен тунел, улей го наричаме, под езерото. Тунелът минава от входа тук, под цялото езеро, чак до другия край почти на триста метра. И сега, щом завали силно и рекичката прелее с кална вода от бурята, металната кошница се пълни с пръчките и отломките, тежестта им накланя механизма, шлюзът отваря входа на улея и целият боклук се излива в него. Мътната вода и боклуците минават през тунела под езерото и излизат от него в далечния край, без изобщо да се смесят с чистата вода. Оттам калната вода продължава естествения си път по поточето и в крайна сметка се влива в голямата река, тъй както Бог го е намислил от самото начало.

Когато татко ѝ завърши разказа си, Серафина долови възхищението в гласа му.

— Виждаш ли, Фина, можеш да приемеш нещата каквито са. Или можеш да ги направиш по-добри.

И Серафина знаеше, че и двамата — и нейният татко, и мистър Олмстед, — са от хората, които ги правят по-добри.

Докато Серафина си спомняше разказа на баща си, Брейдън се бе навел в тухлената конструкция и оглеждаше вътре с помощта на фенера. Потокът течеше обилно и гладко, определено с покачено ниво заради дъжда, но водата бе чиста, без боклуци, така че входът на металния шлюз все още не бе отворен и водата се стичаше право в езерото.

Брейдън започна да хвърля пръчки и клони в металната кошница.

— Защо за бога го правиш?! — попита Серафина.

Кошницата се напълни и от тежестта на клоните шлюзът бавно започна да се отваря със скърцане. Брейдън грабна оборудването си и се пхна в улея.

— Брейдън! — ахна смаяно Серафина.

Тунелът под езерото бе последното място на земята, където искаше да е тази вечер. Вече бе погребана веднъж. Не искаше да ѝ се случва отново, особено с екстра удавяне.

Но Брейдън вече изчезваше от погледа ѝ и тя нямаше друг избор. Не можеше дори да си представи каква е причината за безразсъдството му, но нямаше да остави приятеля си сам в това ужасно място.

Пое си паникьосано дъх и се спусна в тунела след него.

[1] Златен дъжд, или лабурнум (*laburnum vulgare*) — широколистно листопадно дърво, с жълти гроздовидни цветове. Листата, клоните и особено семената му са отровни. — Б.пр. ↑

Следвайки светлината от фенера на Брейдън пред нея, Серафина започна да се промъква през тунела. Той представляваше тесен тухлен проход със сводест таван. На пода течеше вода, около два-три сантиметра. Отначало тунелът бе достатъчно висок, за да ходи почти нормално, но колкото по-навътре отиваше, толкова по-нисък и по-тесен ставаше улеят.

Серафина изобщо не харесваше това място, но най-омразна ѝ бе водата, която капеше от тавана във врата ѝ и изпращаше неприятни тръпки по целия ѝ гръб.

Мразеше и тъмните струйки, които се стичаха по черните хлъзгави, покрити с водорасли стени като пипала на паяк. Тежката противна миризма на гнило изпълваше въздуха. Двамата с Брейдън вървяха буквално под водата на езерото.

Докато отиваха все по-надълбоко, Серафина чувстваше студа на влажния въздух, лепкавостта на стените и надигащото се ниво на водата в краката си. Не бе сигурна дали усещанията ѝ са истински, или са просто сянка на усещания, но бяха остри и ярки, сякаш самата тя е част от водата, част от камъка, част от парченцата и частиците, от които е съставен светът.

Водата в тунела скоро стигна до глезените ѝ. Брейдън бе отворил входа на шлюза, така че потокът се вливаше в тунела. Серафина нямаше представа защо е влязъл тук, но бе още по-неясно защо бе решил да го направи точно сега, тази нощ, по средата на дъждовна буря, когато водата нахлуваше вътре. Какво би могло да е толкова важно, за да рискува живота си?

Чук!

Стресната от звука, Серафина се плъосна на пода и нагълта малко вода.

Чук!

Беше удар на метал по тухла. После чу звук от къртене.

Изправи се и се спусна през надигащата се вода към Брейдън. Той бе оставил фенера на малка издатина, за да има светлина, докато работи.

Копаеше дупка в пода на тунела.

С помощта на лопатата откърти една от тухлите. Извади я от водата, остави я встрани, после взе отново лопатата и започна да кърти следващата. Вече работеше в около петнайсет сантиметра вода, но продължаваше да вади тухлите една по една.

Движенията му бяха затруднени от металната шина на крака му, но той работеше с непреклонна решителност. Скоро махна поне десетина тухли. После бръкна в калната вода дълбоко в дупката и извади оттам метална кутия.

— Ти си скрил нещо тук — каза Серафина.

Водата навлизаше все по-стремително и Брейдън изведнъж явно осъзна в каква опасност се намира. Сега, след като бе намерил това, за което бе дошъл, тя очакваше, че той ще се втурне към входа на тунела.

Но Брейдън не го направи. Остави лопатата и фенера, стисна кутията в ръце и продължи напред в мрака, надолу към още по-тясната част на тунела.

— Къде отиваш, смахнато момче? — изкрещя тя, надвиквайки звука на нахлуващата вода. — Трябва да се връщаме!

Но той, естествено, не ѝ обърна внимание. Продължиха надолу по улея, таванът ставаше все по-нисък и те вече не можеха да вървят изправени. Трябваше да се привеждат, после направо да се свият на две. Накрая запълзяха на колене и ръце, пантите на шината на Брейдън пукаха и се огъваха заради превиването на крака му. Нивото на водата, навлизаща в тунела, продължаваше да се покачва. Блъскаше Серафина все по-силно, сега вече бе на сантиметри от брадичката ѝ, почти до тавана, плискаше и се люшкаше силно около шията и раменете ѝ. Беше ѝ все по-трудно да диша.

Докато пълзеше, започна да ѝ се струва, че водата не просто се надига около нея, но я повлича, разкъсва я, отлепя кожата от тялото ѝ, оголва костите ѝ. Скоро щеше да се превърне в множество малки капчици, разпилени в потока. *Просто се дръж, помисли си тя, скърцайки със зъби. Не съм готова да си отида!*

Брейдън пълзеше все по-бързо и по-бързо в мрака, пробиваше си път през водата, повдигаше уста към тавана, за да си поеме въздух, но

все още влачеше металната кутия със себе си.

Внезапно по тунела се понесе яростна вълна с купчина клони, която се стовари върху тях и препълни пространството догоре с вода. Серафина затвори уста и задържа дъха си, макар да не бе сигурна, че има смисъл от това. Отказваше да умре! Захвана се за хлъзгавите тухлени стени, за да не бъде отнесена. Трябваше да се задържи! Но усилията ѝ бяха напразни. Мощното течение се стовари върху ѝ, откъсна пръстите ѝ от стената и я повлече, преобръщайки я като изсъхнала клечка из улея заедно със стремително нахлуващата вода.

Буреносната вода я влачеше и въртеше из тесния улей. Ръцете и краката ѝ се извиваха и блъскаха от силата на стремителния поток. Нямаше усещането, че се дави, а по-скоро че водата отнася и последните частици от душата ѝ.

Накрая стигна до тесния отвор в края на улея и бе изхвърлена навън в прелялото поточе. Подаде се бързо над повърхността, отчаяно се бореше да си поеме въздух и да се изправи на крака. Опипа като подивяла краката и ръцете си и въздъхна с облекчение, че са на мястото си. Не се бе разтворила в природните стихии. Все още не. Бе оцеляла още веднъж.

Брейдън лежеше на брега на потока сред проливния дъжд, изтощен и задъхан, но все така притискаше към гърдите си металната кутия, сякаш животът му зависеше от нея.

Серафина се покатери на скалистия бряг и се огледа смаяно, опитвайки се да разбере къде се намира. Бяха ѝ нужни няколко секунди, за да осъзнае, че двамата с Брейдън са изхвърлени в тясната котловина в подножието на езерния бент.

Когато водата бе започнала да нахлува в тунела, Брейдън бе решил, че е по-добре да избяга през изхода, отколкото да си проправя път обратно. Решението бе спасило живота му. А може би и нейният — ако това, в което се бе вкопчила напоследък, можеше да се нарече „живот“.

Усмихна се против волята си неимоверно щастлива, че и двамата са оцелели. Погледна през пороя към каменното лице на бента. Водата от препълненото езеро се лееше над преливника на стената високо над нея и се изливаше като мощен водопад в потока.

Докато се обръщаше отново към Брейдън, проблясваща светкавица разсече небето заедно с пронизващия тътен на гръмотевица. Брейдън стисна зъби, отметна мократа коса от очите си и се изправи на крака. Каквото и да правеше, бе ясно, че не е приключил.

Коленичи върху една канара на ръба на превърналото се в река поточе и отвори металната кутия.

Серафина не знаеше какво има вътре, но в мига, в който Брейдън я отвори, видя нещо ужасяващо черно.

Отстъпи стреснато назад.

Брейдън извади оттам дълга черна дреха — фина черна вълна отвън, а отвътре — хастар от черен атлаз.

Стомахът на Серафина се сви на възел и ѝ се доповръща.

Виждаше се, че дрехата е лошо разкъсана. На много места имаше дупки, платът бе разнищен, раздран като от нокти на диво животно.

Светкавица прогори небето и малката сребърна катарама на дрехата засия ослепително с бяла светлина.

Дланите ѝ се изпотиха. Устните ѝ изсъхнаха. Дъждът се стичаше по лицето ѝ.

Докато Брейдън вземаше плата в ръце, той започна да съска и да се гърчи като жива змия. От нещото се издигна съскащ дим, сякаш бе гневно, че е стояло затворено толкова дълго в кутията.

После, след лееция се около него дъжд и проблясващите светкавици в небето над главата му, Брейдън се изправи и с решително движение разстла плата на раменете си. Наметна черния плащ.

Серафина гледаше ужасена.

Виждаше, че плащът е лошо разкъсан, но все още бе черният плащ, от който се боеше и който мразеше. Черните му лъскави поли се спускаха от раменете на Брейдън и плюсяха, изпълнени с мощ. Но дупките в плаща не бяха просто отсъствие на плат, а непроницаем мрак, по-черен от всичко, което някога бе виждала.

Не! Бъркаше. Беше виждала такъв мрак! Това бе същото черно като черните форми, които видя да се движат в гората.

Всеки път, щом Брейдън помръднеше, тъканта на наметалото се движеше с него и ужасните черни сенки излитаха отвътре към света навън, разкъсвайки времето и пространството. Плащът разпращаше тези разкъсани фрагменти от вихрена мастиленочерна сянка във всички посоки и те поглъщаха земята и листата на дърветата, и звездите в небето.

Добре се справи, момче, изсъска плащът със своя пресипнал дрезгав глас.

В мига, в който го чу, Серафина изпита желание да се хвърли към него и да го убие. Но нямаше нокти, нито зъби, нищо... освен страх и недоумение, които препълваха сърцето ѝ.

Няма да те нараня, дете... обади се отново плащът.

Преди месеци двамата с Брейдън бяха видели злото на плаща със собствените си очи. Той притежаваше много сили, но най-зловещата бе, че позволява на носителя си да поглъща хората, телата и душите им дълбоко в черната пустота на вътрешните гънки. Майка ѝ бе стояла затворена в плаща дванайсет години, преди Серафина да го набучи на меча на ангела в гробището, да го разкъса и да я върне в света. Когато в онази нощ унищожи плаща, тя освободи и Клара Брамс, Анастасия Ростанова и останалите деца, които бяха изчезнали.

Но по-важното бе, че тя бе разрязала, пробола, разкъсала плаща! Бе го унищожила! *Как може отново да е тук?* Последния път, когато бе видяла противното нещо, от него бе останала само сребърната

катарама, която детектив Гратан бе намерил в гробището. Той умря, стискайки я в ръката си, в нощта, когато го убиха гърмящите змии. Дали Брейдън някак бе открил катарамата и бе възстановил черния плат на наметалото? Но ако беше така, с каква ужасна цел би върнал това зло в света? И ако го бе поправил, защо сега бе толкова разкъсан?

Все още наметнат с плаща, Брейдън стоеше, втренчил поглед в земята. Лицето му бе замъглено от нещо, което приличаше едновременно на омраза, болка и горчиво отчаяние, съзнанието му очевидно бе погълнато от мисли, които не можеше да понесе.

— Моля те, прости ми, Серафина — прошепна той на себе си.

— Да ти простя? — каза тя, макар че приятелят ѝ не можеше да я чуе. — Какво си направил?

Все още не можеше да повярва на очите си. Брейдън носеше черния плащ!

— Кажи ми какво си направил, Брейдън! — извика тя. Не разбираше какво се случва. Възможно ли бе да е станал зъл?

После, сякаш в отговор на думите ѝ, пръстите му се повдигнаха към врата и той стисна здраво тъканта, от която бе оформена качулката на черния плащ.

— Не го прави! — изкрещя Серафина. — Не слагай качулката!

Но той бавно я наметна на главата си. Лицето му сияеше ужасено и отвратено. Внезапно около него се изви вихрено торнадо. Докато се обръщаше към Серафина, висящите парчета от плата на наметалото се раздвижиха и разкъсаха въздуха наоколо. От тях се издигна плющяща черна сянка, която буквално раздираше тъканта на материята.

Серафина знаеше, че черните гънки се простират и в нейния свят, и в света на Брейдън, че са връзката, непробиваемият мост между двете измерения. Не знаеше дали той може да я види, или дори дали има някаква представа, че тя е там, но извиващите се гънки мрак, които се завихриха из въздуха, се стовариха върху нея съвсем реално, като физически удар, разрязаха я с пламтящо огнено острие и пронизващата болка я блъсна в скалистата земя.

Обзета от дива, заслепяваща паника, тя запълзя по корем, за да се скрие зад едно дърво.

Но когато друга черна сянка се материализира в пространството до нея, дървото не ѝ помогна. Тъмнината срязва ствола му от горе до

долу, пръсна го на парчета, вдигна във въздуха короната му, после я стовари на земята.

Щом видя сянката да приближава към нея, Серафина се сниши рязко и се опита да избяга, но се препъна и се превъртя през глава. Претърколи се и падна в студените дълбини на преливащата река. И в този момент осъзна, че понякога ключът към оцеляването не е в *съпротивата*, а в *приемането* на случващото се.

— Вода — заповяда сама на себе си и незабавно се разтвори на милиони капчици и се спусна надолу по течението.

В този миг на болка, объркване и страх, когато избяга от Брейдън и падна в реката, Серафина осъзна едно нещо: тя е *меняща се*. Независимо дали бе в тяло или в дух, в единно цяло или в множество от елементи, тя можеше да се преобразява.

Продължи да плува дълго по реката, усещаше само движението, постоянната, течаща сила, която я носеше по течението.

Опита да се върне обратно в духовната си форма, но не успя. Беше се преобразила във вода, но сега водата не искаше да я върне обратно. Усещаше, че капчиците ѝ се разпръскват, смесват се с останалата част от водата, извиват се заедно с водовъртежите, обливат камъните, сливат се с Вселената.

— Дух! — заповяда си тя силно, използвайки думата, за да се съсредоточи, и най-накрая отново събра духовната си форма. Изпълзя на брега на реката на няколко километра надолу по течението, откъдето бе започнала пътуването си.

Не знаеше точно какво направи, когато се хвърли в реката, нито как го направи, освен че се остави да избледнее във водата, да се влее в нея, да си представи, че се превръща в едно с нея, но сега се изкачи на скалистата почва и се огледа наоколо, към реката и гората. Все още беше тъмно и валеше. Провери ръцете и краката си. Прегъна ги няколко пъти, извърна се, раздвижи глава назад и напред. Отново бе цяла. Може би „цяла“ не бе точната дума. Определено не беше цяла, знаеше го, но поне бе предишният дух, с чиято форма почти бе свикнала.

Изведнъж я осени гениална идея.

— Тяло! — възкликна тя.

Но нищо не се случи. Не се промени. Част от нея беше повредена. Тялото ѝ го нямаше. Това ли е смъртта, запита се тя, да се завърнеш към елементите, които съставляват света? Но ако това е вярно и тя е мъртва, защо още не си е отишла завинаги? Защо не се е разтворила в света? В какво се бе вкопчил духът ѝ?

Накрая мислите ѝ се насочиха отново към Брейдън и онова, което бе видяла тази нощ. Избра посоката си и се запъти към гората, решена единствено да се отдалечи възможно най-много от създаващия мрак черен плащ.

Когато измина няколко километра и дъждът най-после спря, забави крачка и си пое дъх, но продължи да се движи. На всеки няколко стъпки проверяваше гората зад себе си, ужасена, че Брейдън и черният плащ ще се окажат там.

Когато зората настъпи и мрачното сияние на сивата светлина бавно започна да изпълва небето, Серафина стигна до уединено сенчесто място, обрасло с папрати, където се бе крила и преди, и тук, най-накрая, ужасът от всичко преживяно се стовари с пълната си тежест върху ѝ. Изтощена, тя се строполи на колене, избухна в раздиращи тялото ѝ стонове, после се сви на кълбо на земята и тихо заплака. Сърцето я болеше толкова силно, че бе сигурна, че ще се пръсне.

Не можеше да повярва на случилото се. Как Брейдън се бе сдобил с черния плащ, защо изобщо го бе задържал? Нима го използваше, за да пленява душите на хората?

Все още плачейки, тя се мятеше и въртеше в леглото си от папрати, а сърцето ѝ бе свито от болка. Не беше сигурна дали Брейдън я е видял и дали наистина се е опитал да я нападне с черните смътни фигури от плаща. Възможно ли е да е станал неин враг?

Избърса течащия си нос с опакото на дланта си, изтри очите си и изсумтя. Беше дух, но не можеше да се откъсне от спомените и усещанията на физическия свят, от копнежа и болката в него. Гърдите и краката я боляха от тичането. Лицето я болеше от плач. Но най-много от всичко я болеше сърцето. Нима сърдечната болка е по-малко мъчителна, защото не е физически реална?

Стисна здраво очи, сви се на още по-плътна топка и се покри с треперещи ръце.

След като изпълзя от гроба, се втурна към „Билтмор“, за да предупреди всички за злините, които видя в гората, да им помогне да се преборят с предстоящите бури и с тъмнината, но всичко се оказа безнадеждно. Всичко бе вече приключило. Тъмнината беше настъпила. Нейният враг я бе атакувал, бе победил и привлякъл Брейдън в злия си свят. Или може би самият Брейдън бе злото.

Какво ще прави сега?

Тя бе просто един дух, безпомощен, безсилен, мъртъв и погребан. Бурите и наводненията настъпваха към „Билтмор“. Водата се надигаше. Създанието с острите нокти, което видя в гората, беше на път. Магьосникът вече бе направил заклинанията си и тя бе изгубила битката. Бе изгубила всичко. Светът ѝ загиваше и Серафина не можеше да направи нищо.

Единственото ѝ облекчение дойде, когато най-накрая, напълно изтощена, заспа. Сънува, че е капчица вода, паднала в бурна река, след това се понесе заедно с нея в тихите води на спокойно езеро, после топлината на обедното слънце я издигна като пара нагоре и тя се зарея във влажен облак, след което отново падна надолу, капна на лист, после политна към земята, спусна се по почвата, докато се вля в реката, откъдето бе тръгнала. Водата, слънцето, земята и небето... Имаше чувството, че може да види вътрешния механизъм, който движи Вселената.

Знаеше, че времето ѝ в живия реален свят свършва. Не знаеше колко още нощи ѝ остават, преди да избледнее напълно, или колко пъти може да се преобразява, преди да не може да се върне обратно към духовната си форма, но тялото и духът се поглъщат от природните стихии. Скоро щеше да се слее до такава степен със света, че предишното ѝ Аз ще бъде напълно заличено.

Когато се събуди, гората беше свежа и прохладна от сутрешния въздух, но Серафина се чувстваше ужасно объркана и с мъка си припомни къде се намира и как се е озовала тук. Бяха ѝ нужни няколко секунди, за да се сети за всичко, случило се предишната вечер.

И докато лежеше на горския килим, опитвайки се да проумее тези събития, постепенно осъзна, че не е сама. Някакво голямо животно лежеше в тревата на няколко крачки от нея. Беше пума с издължено тяло и тъмна козина.

Серафина се усмихна и въздъхна дълбоко и най-накрая с облекчение. Гледката на дивата котка, лежаща до нея, я изпълни с радост. Познаваше добре този дивокот.

Не беше сигурна дали пумата знае, че тя е там, а и се притесняваше да не я прогони, затова не помръдна. Наблюдава дълго време как спокойно се надигат и отпускат гърдите ѝ, как бавно се извива опашката ѝ, как лекичко потръпват огромните ѝ лапи. Това бе нейният приятел Уейса. И той, отпуснат в котешкия си образ, сънуваше.

Докато лежеше в папратите до него, Серафина затвори очи и се опита отново да се преобрази в животинската си форма. Не се получи. Очите ѝ се насълзиха и тя ги стисна яростно и заскърца със зъби.

Щеше да ѝ е приятно да подремне в това прекрасно сенчесто местенце редом до Уейса във формата си на пантера, да намери поне малко покой, поне малко нежност в тази ситуация. Само това искаше в момента — да почувства отново гъстата си черна козина, мустаците си, острите си нокти, мускулите, дългата опашка, четирите меки лапи и всевиждащите очи.

Просто искаше да бъде котка. Искаше да бъде себе си.

Дишането на пумата до нея се промени. Уейса бавно отвори красивите си кехлибаренокафяви очи на дивокот и огледа гората за появата на приятел или враг. Когато погледът му се насочи към нея, Серафина се изправи и го погледна с отчаяна надежда, че той някак би могъл да я види как лежи до него. Но той погледна право през нея. И Уейса не можеше да я види, също като обикновените хора.

Щом Уейса е тук, запита се тя, дали майка ѝ и малките са някъде наблизо? Стомахът ѝ се сви от притеснение. Дали магьосникът не ги е убил, както бе убил толкова много други създания?

Огледа се наоколо и осъзна, че познава това спокойно леговище сред папратите под сянката на дърветата, където бе намерила убежище. Въпреки хаотичния бяг и паниката си не бе дошла тук случайно. Дватамата с Уейса бяха идвали на това място и преди.

— Уейса, чуваш ли ме? — попита тя с потреперващ от надежда и отчаяние глас. Болката от липсата на приятеля ѝ бе непоносима.

Ушите на дивокота трепнаха, но той не погледна към нея. Втрени се точно в обратната посока. После се изправи на четири крака.

Серафина чу слабо шумолене на листа... нещо приближаваше бавно и тихо през гората към тях.

Уейса се приведе ниско долу на хълбоци. Серафина не бе сигурна дали е уплашен, колеблив или развълнуван от звука, който се чуваше.

И после я видя.

През храстите първо се показва черната глава, после невъзможно жълтите очи и мускулестите рамене, издълженото черно тяло и полюшващата се черна опашка. Серафина затаи дъх. Това бе черната пантера, която бе зърнала за кратко и преди.

Може да има само една черна пантера, помисли си тя. И това е тя. Вече не съм аз. Тя е.

Имаше чувството, че трябва да знае коя е тази пантера, но не я познаваше.

Пантерата огледа полянката с папрати и забеляза Уейса.

Той се приведе още повече. Серафина не бе сигурна дали се кани да скочи върху пантерата, или се опитва да изглежда по-малко заплашителен — при котките позата бе почти една и съща.

Но каквото и да бе движението, то бе достатъчно, за да стресне младата пантера. Тя се извърна и се шмугна обратно в гората, откъдето дойде.

Уейса се спусна след нея. Отначало Серафина си помисли, че защитава територията си, но после осъзна, че не я напада, а се опитва да я настигне, искаше да тича редом с нея.

— Довиждане, приятелю — каза тя със завист и копнеж, докато Уейса и черната пантера изчезваха заедно сред дърветата.

Отново бе сама. Всеки приятел, когото някога бе имала, си бе отишъл, всичко, което бе спечелила в живота си, бе изчезнало. Дълбока и потискаща болка изпълни гърдите ѝ. Трябваше да разбере каква е причината за всичко това. Буреносното създание, което видя в гората, бе все още някъде тук и черните сенки наближаваха, унищожавайки всичко по пътя си. Струваше ѝ се, че „Билтмор“ и хората, които обича, никога досега не са се сблъскали с толкова голяма опасност.

Но тя бе безсилна. Във физическия свят нямаше тяло, нямаше нокти, зъби, ръце, нито дори глас. *Но какво е силата?*, запита се Серафина. Дали са оръжията и инструментите, с които действаш, или е способността да мислиш? Дали е общуването с някого, или правенето на нещо? Ако притежаваш съвсем мъничко сила и си способен само на дребни, най-незначителни действия, това означава ли, че си безсилен! Или и с най-мъничката сила човек притежава цялата сила на света?

Отпусна се на ръце и колене и зарови пръсти в земята. Нищо не се случи. Както и преди, светът ѝ влияеше, но тя не можеше да му повлияе. Опита отново и отново, след това се отказа.

Предишната вечер се бе сляла с водата в потока, но сега не искаше да става *пръст*. Гроб, пръст, прах — това бяха последните неща, в които искаше да се преобрази. Никога нямаше да може да се върне. Искаше да премести пръстта. Да я помръдне. Да промени *нея*, не себе си.

Едра пчела изжува покрай момичето, висящите ѝ крачета бяха натоварени с жълт прашец. Гледайки я, на Серафина ѝ хрумна идея и тя последва пчелата. Стигна до храст с разцъфнали бледочервени цветя — пчели, оси и други летящи насекоми бръмчаха над него и се бореха помежду си за по-добро място, за да се гмурнат в цветовете и да отпият от нектара им. Малки жълти зрънца от полена се рееха сред слънчевата светлина. Когато вдигна ръка и бавно я раздвижи през слънчевия лъч, пчелите и прашецът сякаш се отдръпнаха от ръката ѝ.

Обнадеждена, Серафина вдиша дълбоко и после духна силно към реещия се из въздуха прашец, но нищо не се случи. Спомни си един известен музикант, флейтист, който някога бе посетил „Билтмор“. На вечеря едно от децата го попита дали може да посвири на флейтата му. Но колкото и да се опитваше да духа в инструмента, момичето не успяваше да изкара звук, подобен на мелодия. „Нужна е много практика — любезно бе казал музикантът тогава. — Трябва да го направиш правилно.“

И сега Серафина се опитваше да свири на флейтата на света. Духаше прашеца от различни ъгли и по различни начини, бавно, но все по-уверено, защото постепенно разбираше как действа. Ако духнеше твърде силно или пък твърде слабо, или от погрешен ъгъл, не ставаше нищо. Но ако уцелеше правилния ъгъл и сила, успяваше да накара цветният прашец да се рее по начина, по който искаше.

Не мога да направя много, но мога да правя нещо, помисли си тя, а ако мога да направя и най-малкото нещо, тогава съм могъщо същество.

Докато се упражняваше, опитвайки се да разбере какво може да направи и как да го направи по-добре, си спомни нещо, което татко ѝ бе казал, когато беше малка.

— Понякога си мисля, че вселената, дето живеем в нея, е една от великите машини на Бог. Нейните части са почти невидими, задвижването ѝ често е безшумно, но си е машина като всички други, има си схема, правила на действие, механизми. И ако се вгледаш отблизо в нея, наистина отблизо, можеш да я разгадаеш, да я *разбереш*, и за един миг, като с магия, макар и за нещо съвсем дребно, можеш да я накараш да направи онова, което искаш.

Когато ѝ казваше това, той говореше за механичните устройства, с които се занимава всеки ден. Определено не си бе представял дъщеря си като безплътен шепнец дух, опитващ се да помръдне първичния прах, но според нея принципът бе същият.

Опитва многократно, отново и отново, и постепенно установи, че може да насочва праха и цветния прашец във въздуха накъдето поиска. Можеше да накара листата на дърветата да зашумолят, можеше да промени посоката на жужащите пчели. И това я разсмя. Самият акт на влияние върху нещо, каквото и да бе, я зарадва неизмеримо. Това означаваше, че поне още за известно време бе реална. Тя *съществува*ше.

Приближи се до брега на потока и се опита да разбере дали може да използва ръцете си, за да насочи водата по определен начин, създавайки малки бурни вихри близо до брега. Откри, че не може да спре водата с пръсти или да я вдигне в шепи. Но понякога, ако се съсредоточеше внимателно върху течението, успяваше да насочи движението ѝ.

Бавно осъзна, че едно от най-важните неща за нея сега е да се откаже от идеята, че е човешко същество или дивокот с физическо тяло в реалния свят. Трябваше да приеме факта, че вече е нещо различно, дух, просто мисъл и душа, малка вълна от енергия и стихии — прах, вятър и вода. И когато започна да го приема, когато се остави да бъде понесена от течението на света, започна да съзира тъканта, която крепеше всичко заедно. И едва тогава успя да ѝ даде малък тласък.

През цялото време, докато се упражняваше, не спираше да мисли за злото, което бе плъзнало навсякъде. Някак трябваше да се пребори с него. Но самотата ѝ бе почти непоносима. Искаше да говори с Уейса и да тича рамо до рамо с него. Искаше да предупреди мистър Вандербилт за надвисналата опасност. Повече от всичко искаше да попита татко си за съвет какво може да се направи.

Но, разбира се, вече нямаше смисъл. Уейса, мистър Вандербилт, татко ѝ и останалите не можеха да чуят думите ѝ. Нямаше *никой*, абсолютно *никой* в света, който дори да знае, че тя е тук.

И после погледна по посока на тъмната река, която бе видяла преди няколко вечери, и спря.

Или все пак имаше?

Магьосникът край реката, помисли си Серафина.

„Не мога да те видя, но знам, че си тук“, бе казал той. Наистина й говореше.

Но това я изплаши и тя побягна като стресната кошута.

Само ако знаех, помисли си Серафина.

Когато се опитваше да си припомни подробностите от онази първа странна нощ, все още усещаше този страх в сърцето си. Магьосникът бе вървял през гората бавно, сам, посред нощ, взирайки се в земята.

И притежаваше някаква тъмна сила.

Серафина не искаше да се връща при реката, там, където го бе видяла. От мисълта за това стомахът ѝ се свиваше. Но истината бе, че не ѝ бяха останали други варианти. Татко ѝ веднъж ѝ бе казал, че истинската смелост не е да не изпитваш страх. Истинската смелост е дори да те е страх от нещо, да го направиш просто защото знаеш, че то трябва да бъде направено. Ако искаше да се върне в света на живите, трябваше да бъде дръзка.

Тръгна към реката. Когато по пладне слънцето се изкачи в средата на небето, тя си каза, че има да минава още един хребет и една долина. Но после чу звука от течаща вода и скоро стигна до силно наводнена област. Осъзна, че това е новият бряг на реката.

Реката се бе разляла много повече, отколкото преди, бе погълнала дърветата и докъдето ѝ стигаше погледът, по нея се носеха стволове и дънери, изтръгнати заедно с корените. Водата бе толкова дълбока и се бе разляла толкова нашироко, че Серафина дори не можеше да различи къде е основното корито на реката, да не говорим за другия ѝ бряг. Тъмнокфявото течение се носеше стремително, изтръгваше растения и храсти, повличаше ги надолу, засмукваше ги в големи, виещи се водовъртежи, и ги блъскаше в бели пенести потоци на местата, където водата минаваше през горните клони на дърветата. Съзнанието ѝ бавно, много бавно проумя, че е станало немислимото:

реката бе изпълнила долината. Водата заличаваше всичко по пътя си, дървета, скали, а сега вече и планини... Всичко бе погълнато от стихията.

Докато вървеше по наводнения бряг, осъзна, че мястото, където преди няколко дни бе видяла магьосника, отдавна е изчезнало. Усещаше, че калната земя, върху която стои, потъва под краката ѝ, неумолимо поддаваща се на стремителното водно течение. Мисълта за това би я изплашила и в най-добрите времена, но в сегашното ѝ състояние тя направо се ужаси, че може да бъде засмукана от калната тиня. Обърна се и се запъти към някое по-високо място.

Следобед се сви под една издадена скала, за да си почине. Няколко часа по-късно се пробуди рязко от дрямката. Но когато се събуди, не успя да помръдне ръцете и краката си. Не можеше да повдигне тялото си от земята. Опита се да си поеме дъх, но усети твърдостта на земята до себе си, около себе си, навсякъде. Беше я хванала и я държеше здраво в прегръдката си. Стисна зъби, заръмжа, засъска, започна да се гърчи и да се извива, да блъска по ронливия камък наоколо.

— Още не! — каза тя на земята, когато се измъкна и се отърси от пръстта.

Става все по-зле, помисли си, докато махаше от себе си калта и камънаците, които почти я бяха хванали. Не трябва да спирам.

Продължи да търси магьосника, чак до залез-слънце, когато стигна до стръмен склон и тръгна надолу по него до мочурище с папури и камъши. Проправи си път сред планинското блато, в което земята се състоеше само от дебели слоеве мъх и торф, от древните влакна на горите, изгнили тук преди много години. Блатото излъчваше плътния, влажен аромат на трупани година след година едно върху друго растения и гъста черна почва. Пристъпваше бавно, мъхът бе подгизнал и поддаваше странно под босите ѝ крака.

От мокрите дебели стволоче на отдавна паднали дървета бяха израснали канелена папрат и блатен лавър с тъмнорозови цветя. Малки червени боровинки растяха по цялата зеленикава почва. Деликатните виолетови и лилави орхидеи Драконова уста провесваха красивите си цветове надолу.

Докато навлизаше все по-навътре в блатото, Серафина се оглеждаше напрегнато за следи от магьосника.

В локвичките в краката ѝ се щураха жълтеникави саламандри, малки костенурки с оранжеви вратове пълзяха наоколо. Южни ириса, жълти лилии и водни шипове растяха навсякъде заедно с непентес, росаянки и други месоядни растения.

Някъде пред себе си изведнъж чу слабо бръмчащо цвърчене.

Водена от любопитството, Серафина приближи към звука и стигна до малка поляна сред блатото. Слънцето се бе спуснало зад дърветата само преди минути и по небето на запад се разливаше мека мрачна оранжева светлина.

Пийп!

Най-накрая я видя — малка, пухкава, добре маскирана кафява птица с изключително дълга човка седеше на земята в средата на поляната.

Беше бекас.

Ловците, които идваха в имението, я наричаха или така, или бекаси. Планинците я наричаха „барабанчик“ или „блатна птица“. На Серафина винаги ѝ се бе струвало интересно как различните хора имат различни имена за едно и също нещо. Планински лъв, пума, пантера, кугуар, дивокот... Имаше много имена за нейния вид. Уейса ѝ бе казал, че името на чероки за тях е *tsv-da-si*.

Запита се какво ли е името за това, в което се бе превърнала. Привидение, сянка, фантом, дух, призрак, ефирно същество...

Внезапно срамежливият малък бекас литна във въздуха в лудешки спираловиден полет. Крилете ѝ свистяха и пърхаха, докато птицата се издигаше във величествени кръгове в озареното от бледата светлина небе. Когато стигна до самия връх на спиралата си, се задържа за миг, сякаш въздухът я крепеше, след което запя. После се спусна надолу, обратно към земята, извивайки се, потрепвайки, сякаш бе простреляна, но не спираше да пее горделивата си песен, с която се хвалеше на света.

Серафина се усмихна. Никога досега не бе виждала небесния танц на бекаса, но ѝ бяха разказвали за него. На това място, точно в този момент, само за няколко минути по залез-слънце тази обикновено срамежлива, самотна малка птица се провикваше към света: „Аз съм тук! Тук съм!“

Тя просто си търси приятел, помисли си Серафина. Чудя се дали нещо подобно би свършило работа и на мен... Представи си как

застава в средата на поляната и започва да подскача в големи кръгове, да се накланя и да крещи, да крещи с пълен глас: „Аз съм тук! Тук съм!“ Разсмя се и на сърцето ѝ стана леко.

Най-сетне бекасът кацна точно там, откъдето бе излетял във висините.

Серафина вдигна очи и видя силуета на човек, който стоеше и гледаше към нея от другата страна на поляната.

Беше магьосникът, когото бе видяла край реката. Серафина се наведе, за да се скрие, защото не бе сигурна дали магьосникът може да я види. Когато най-накрая човекът с качулката се обърна и се отдалечи, тя се спотаи долу още няколко минути, за да остави разстояние помежду им, после прекоси полянката и го последва. Движеше се толкова тихо, колкото бе възможно през мократа гора, но бе решена да не позволява на магьосника да се измъкне.

После магьосникът спря и застина неподвижно на място.

Серафина се наведе и се скри зад ствола на голямо дърво.

Магьосникът обърна глава и погледна в нейната посока.

Серафина си помисли, че след миг ще се обърне и ще продължи към първоначалната си цел, но той не го направи.

Магьосникът повдигна глава, после протегна тънките си деликатни ръце и внимателно дръпна качулката си, докато тъмният плат се свлече покрай раменете му.

И тогава Серафина за пръв път видя лицето му. Не беше мъж, а момиче! Бе на около четиринайсет години, с бледа кожа, тъмночервени устни и дълга червена коса. Зелените му очи оглеждаха гората, втренчени право в мястото, където се криеше Серафина. Тя се смъкна още по-плътно към земята, но не можа да се въздържи и надникна през растителността към девойката.

Изражението ѝ беше мрачно и застинало, сякаш бе претърпяла голяма загуба. Създаваше впечатление на човек, който се крие, изгубен сред болката и тъгата, но решен да не се отказва от живота, като ранена сова, която вече няма желание да лети.

Външният вид и поведението на девойката бяха почти неразпознаваеми, но въпреки това Серафина отлично знаеше коя е.

Страхът прониза Серафина като куршум. Тя се отпусна на земята и плахо надникна през храстите. *Това беше Роуина!* Твърде близо, за да избяга, Серафина искаше да се хвърли стремително напред и да се бие със стария си враг. В нея се надигна дивашки, яростен гняв заради всички ужасни неща, които Роуина бе сторила. Но колкото повече наблюдаваше нещастното момиче, толкова по-голямо любопитство я обземаше.

Роуина се бе променила. Очертанията на лицето, движението на тялото и особено излъчването и поведението ѝ бяха различни. Косата ѝ все още беше червена, но не беше оформена в изящни къдрици, както преди. Беше дълга и гъста и падаше свободно около шията и раменете ѝ. Лицето ѝ все още беше бледо, но не носеше грим, който да придава блясък на устните ѝ или подчертава очите ѝ. И не бе облечена в някоя от изисканите рокли, каквито винаги носеше. Сега бе с прости тъмни дрехи — като отшелник, който се е оттеглил от света. Не изглеждаше да има кон или карета. Очевидно бродеше из гората сама.

За няколко дълги секунди Роуина се втренчи в посоката на Серафина, като се взираше в храстите, където тя се криеше, сякаш знаеше, че е там. Серафина се опита да остане напълно неподвижна, защото не бе сигурна какво може и не може да усети старата ѝ неприятелка.

Най-сетне Роуина издърпа качулката обратно на главата си и продължи пътя си през мъгливите низини на блатото.

Серафина въздъхна с облекчение, че врагът ѝ не я е разкрил. Част от нея искаше да се обърне и да се прибере вкъщи, да тръгне по друг път, да остави ранената сова на мира. Но друга част, по-смелата, по-решителната, по-дръзката казваше: *Не я оставяй да се измъкне.*

Серафина реши да я последва.

Сигурна, че е невидима дори за Роуина, Серафина тръгна след нея през блатото, но все пак се държеше на безопасно разстояние, просто за всеки случай. Понякога изгубваше момичето в сивата планинска мъгла, но после отново го настигаше.

Скоро стигнаха до почти незабележима пътека, която водеше още по-навътре в мочурището, през тъмна и сенчеста горичка от стари криви кедри, с обилна папрат навсякъде и дебели стволове на древни дървета, покрити с мъх.

Накрая Серафина видя как Роуина спира пред малко жилище.

Отначало то ѝ заприлича просто на струпана небрежно голяма купчина клони. Тънки извити вейки се спускаха надолу от по-големите разклонения на дърветата, а паяковидни корени се издигаха нагоре, сплитаха се с тях и образуваха плътни стени и покрив. Пред входа на това убежище се виждаха остатъци от огнище, в което все още блещукаше жарава. Различни растения и билки лежаха проснати на дървени трупи, сякаш за да се изсушат на слънцето, което денем все пак би трябвало поне малко да прониква тук през дърветата.

Серафина гледаше като омагьосана как Роуина доближи месоядните растения, растящи до убежището ѝ, измърмори някакви странни и неясни думи, стисна няколко малки съпротивляващи се мухи между пръстите си и ги пусна в разтворените в очакване усти на растенията.

На няколко сантиметра от мястото, където бе приклепнала Серафина, и на други места из гората около странния подслон, между дърветата се простираха дебели бели паяжини. Изведнъж тя усети по гръбнака ѝ да плъзва неприятно чувство, вгледа се по-внимателно в плетеницата от паяжини и видя хиляди черни паяци с криви крака и червени пясъчни часовници на гърба. Затаи дъх и бързо се отдалечи от мястото, като си намери ново дърво, зад което да се скрие. Татко ѝ я бе научил, че Черните вдовици са най-опасните паяци наоколо, но никога досега не бе виждала толкова много, скупчени на едно място.

Загледа се какво прави Роуина. Навсякъде около укритието ѝ растяха месоядни растения — непентес, пингуикула и други тревни хищници, виеха се по стените чак до покрива. Роуина извади от чантата си няколко малки растения, постави ги наблизо, прокара ръка над тях, мърморейки нещо, което Серафина не разбра. Когато

магьосницата вдигна ръка, растенията бяха пуснали корени на новото място.

След като приключи със засаждането на това, което бе донесла, отиде до малкия поток, който течеше наблизко, и изми бавно ръцете си в светлокафеникавата му вода. Явно танините на блатото я бяха оцветили. Серафина си даде сметка, че това е единственият малък нежен поток, който бе виждала от доста време. Може би буреносецът не знаеше за това тайно място.

Серафина се промъкна по-близо до бърлогата на Роуина, все любопитна да разбере повече за това, което се случва пред очите ѝ.

Няколко кокошки и петнисти сиви птици обикаляха наоколо, както и малко стадо кози с дълга рошава черна козина, с дебели извити рога и със странни квадратни зеници.

Опита се да надзърне във вътрешността на колибата. Освен простичко легло и място за хранене вътре имаше само стъклени колби и шишенца, пълни със зелени, жълти и млечнобели течности.

Докато наблюдаваше магьосницата, която бавно и спокойно събираше листа от някои от растенията пред колибата, Серафина се намръщи. Роуина, която познаваше, беше лукава и опасна, но бе енергична и пълна с живот. Сега изглеждаше толкова обезверена. Сякаш в нея растеше огромна самота, която заплашваше да я погълне като гъст мъх, покрив напълно паднало на земята дърво.

— Чувствам, че ме наблюдаваш — каза Роуина.

Серафина се вцепени на мига, сърцето ѝ заби учестено.

— Казах ти да ме оставиш на мира — продължи сърдито момичето. — Приключих с теб!

Серафина се отдръпна малко назад и се сви в храстите.

Роуина свали качулката си и изкрещя яростно към гората, но в другата посока:

— Просто се махни оттук! Не те искам тук!

Изглежда, Роуина все пак не я виждаше. Но с кого говореше?

Любопитна да види какво ще се случи, Серафина се приближи малко по-близо.

— Не! Казах ти да си вървиш — Роуина сякаш бе разбрала какво прави. — Чувам как ми дишаш във врата. Вече няма да изпълнявам заповедите ти. Приключих с теб, така че спри да ме тормозиш!

Надигна се гневно, въздухът около нея се сгъсти и сякаш пламна, разтърсвайки Серафина. Изплашена, тя бързо се оттегли в гората.

Знаеше, че трябва да си тръгне и да се отдалечи от влажната блатиста бърлога. Очевидно старата ѝ неприятелка бе станала много по-могъща. Но в много отношения момичето изглеждаше някак... смалено.

Замисли се дали да не зареже идеята да следи Роуина и просто да се върне обратно в „Билтмор“ и да се опита да направи най-доброто в положението, в което бе, но мисълта за това я побъркваше. Не можеше да говори с никого там, не можеше да ги предупреди, не можеше да им помогне по никакъв начин. В следващите нощи, когато бурите връхлетят имението и реките го залееят, какво ще стори тя? И какво ще стане с Брейдън? Дали вече бе започнал да изсмуква душите на изгубени деца като Мъжа с черния плащ, алчен за повече сила и повече живот, докато кожата му започне бавно да гние и да се смъква от тялото му? Дали той бе причината на цялото това зло, или бе негова жертва? А и — независимо какво бе Брейдън сега, нима можеше да го изостави? После си спомни за Уейса, как бе погледнал право през нея, сякаш тя вече не съществува. Светът ѝ бе разрушен. Сърцето я болеше при мисълта да преживее още една подобна нощ. Пое си дъх, събра целия си кураж и проговори.

— Не съм те тормозила — прошепна. — Току-що дойдох.

Роуина застина на място, очевидно изненадана от гласа ѝ.

Няколко секунди не помръдна и не изрече нито дума. Тъмночервените ѝ вежди се извиха намръщено.

— Коя си ти? — попита.

Серафина не можеше да повярва: Роуина я чуваше! Наистина разговаряше с нея!

— Предупреждавам те — каза строго Роуина и погледна нагоре във въздуха. — Ще те призова насила, ако се наложи.

Вдигна отворената си ръка и дърветата над Серафина започнаха да се разклащат и да се олюляват заплашително и яростно. Въздухът около нея запулсира.

— Знам, че си тук — каза Роуина, — затова спри да се рееш. Кажи ми коя си!

Серафина бе твърде уплашена, за да отговори, страхуваше се, че Роуина ще я унищожи в мига, в който изрече името си. Искаше да избяга, докато все още има шанс. Но откакто бе изпълзяла от гроба, Роуина беше единственият човек от всички, които бе срещнала, който можеше да я чуе.

— Жива ли си, или си мъртва? — попита магьосницата.

Серафина замръзна. Не знаеше какво да прави.

— Попитах те нещо. Жива ли си, или си мъртва?

Накрая, чувствайки, че няма друг избор, Серафина реши да проговори.

— Аз... Не съм сигурна — призна тя.

Роуина сякаш разбра този отговор, за разлика от самата Серафина.

— Но коя си? — попита тя отново. — Откъде идваш?

Гласът ѝ сега беше по-нежен, почти мил, сякаш и преди неволно бе привличала сенки от света на духовете и знаеше как да общува с тях.

— Аз... — започна Серафина, но след това спря, твърде несигурна, за да продължи.

— Не се страхувай — каза Роуина и в гласа ѝ прозвуча състрадание, каквото Серафина никога преди не бе забелязвала в нея. — Просто ми кажи името си. Това няма как да ти навреди.

— Аз съм... — Серафина отново спря.

— Да?

Серафина се приведе зад едно дърво.

— Аз съм... Серафина — изрече накрая.

— Котката! — изсъска Роуина, лицето ѝ побледня, докато се озърташе и се взираше в гората. Наведе се и се огледа навсякъде около себе си, сякаш смяташе, че дивокотът ей сега ще се метне върху нея. Серафина знаеше, че ако всичко е като преди, вероятно би нападнала магьосницата, но как би могла да се бие с нея в сегашната си форма? Как би могла да направи *каквото и да е*?

— Нещо ми се случи — каза Серафина.

— Но все още си тук, в този свят — отбеляза Роуина с напрегнат глас, докато се оглеждаше предпазливо в очакване на атака.

— Поне част от мен.

Роуина замълча, мислейки върху думите ѝ.

— Защо дойде? — попита подозрително.

— Ти си единственият човек, който може да ме чуе.

Магьосницата сви устни и кимна.

— Сега мога да говоря и с двете страни.

— Искаш да кажеш и с живите, и с мъртвите... Ти ли ме събуди от гроба? Ти ли говори с мен?

Роуина пренебрегна въпроса ѝ.

— Ти ли беше? — настоя Серафина. — Какво ми каза?

Роуина поклати глава.

— Вече няма значение, просто дрънканиците на една тревожна душа, нищо важно. Явно трябва да внимавам, когато ходя на гробища, особено на това.

След това тонът ѝ стана по-сериозен, по-драматичен, сякаш искаше да промени темата.

— Дошла си в дома ми, за да ме убиеш, така ли? Отмъщение ли търсиш?

Серафина знаеше, че въпросът е логичен. Но докато разговаряше с Роуина, ставаше все по-спокойна, че най-сетне може да общува с някого. Независимо дали искаше, или не, омразата ѝ към това момиче бавно се стопяваше и се превръщаше в минало, което ѝ се струваше толкова далечно.

— Не. Не те последвах, за да те убия. Честно казано, след битката за магическия жезъл, смятах, че ти и баща ти сте мъртви.

— Не сме лесни за убиване.

— Но аз не разбирам какво се случва. Брейдън вече на ваша страна ли е?

— Не.

— Но аз го видях с черния плащ...

— Къде го видя? — попита бързо Роуина толкова напрегнато, че Серафина реши да не отговаря.

— Не разбирам — каза тя. — Откъде се появи черният плащ? Аз го разразях и унищожих с меч на ангела в нощта, в която победихме мистър Торн.

— Ние го възстановихме — отвърна Роуина. — Сребърната катарамата е сърцевината на силата му, не платът.

Серафина се намръщи, съжаляваше, че не е намерила катарамата и не я разтопила, когато бе имала шанс. Роуина знаеше много повече от нея, имаше много повече способности, и все пак в нея сега имаше и нещо друго... Безнадеждност, отчаяние, примирение. Имаше и страх. Беше изплашена от нещо, крещеше му да я остави на мира. От кого или от какво се криеше дълбоко в гората?

— Истината е — каза Серафина, — че не желая да ти навредя, Роуина. В тази форма, в която съм сега... Просто се радвам да знам, че не съм само вятър.

— Много неща се случиха, откакто се бих с теб — кимна Роуина, а гласът ѝ бе мрачен и уморен. Беше ясно, че и тя е страдала.

— За какво говориш? — приближи към нея Серафина. — Ти съсипа Брейдън, нали? Привлече го на ваша страна.

— *Не* — отвърна Роуина напрегнато. — Не съм.

— Но той не беше такъв преди.

— Никой от нас не беше.

— Той вече не се интересува от животните си, лъже леля си и чичо си и — вече ти казах — видях го да носи черния плащ! Ти си го примамила!

Изведнъж Роуина се обърна и се втренчи в празното към невидимия си обвинител.

— Мислиш, че го познаваш? — изръмжа тя. — Мислиш, че можеш да видиш какво има в сърцето му, дали е добър или лош, силен

или слаб? Не знаеш нищо за никого от нас, котко. Ти си пълна глупачка!

— Не разбирам! — изкрещя Серафина в отговор.

— Мислиш, че си загубила приятеля си? Това ли е? — подигра ѝ се Роуина. — Дори не знаеш какво е приятелството!

— А ти знаеш ли? — изръмжа Серафина.

— Видях го! — изсъска Роуина.

— За какво говориш? — извика Серафина объркано.

— Понякога вие, котките, сте слепи, имате повече зъби и нокти, отколкото мозък — извика Роуина и сграбчи едно флаконче от многото, подредени в колибата ѝ. — Ще ти покажа какво видях!

Метна стъкленото шишенце в посока към гласа на Серафина. То се блъсна в ствола на едно дърво и избухна с огромен взрив от вихрен дим и ярка, ослепителна мъгла. После Роуина хвърли още едно флаконче и то се пръсна на парченца на земята, а тъмносиньото му съдържание се издигна нагоре в мощен вихър. Хвърли и трето и Серафина почувства как цялата земя се разтреперва под краката ѝ. Въздухът около нея стана студен, а после светът изчезна.

Серафина се озова в „Билтмор“, а въздухът бе все така странно студен. Френските прозорци към лоджията бяха отворени, чистите бели завеси светеха със светлината на пълнолунието и потрепваха от хладния зимен ветреца.

Това е нощта, в която бях нападната, помисли си Серафина.

Бавно пристъпи към лоджията — дългото и красиво помещение на открито, с изваяни колони и широки арки, отворени към гората, планините и сияещите в небето звезди.

Това не са просто спомените ми... Сякаш съм тук и преживявам всичко отново.

Това бе нейният дом, нейното място в света. Тя бе пазител на „Билтмор“ и бдеше над хората, които се бе заклела да защитава.

Огледа каменния парапет на лоджията за някое създание, което може да се е скрило там. Провери тъмния таван над главата си за сенки, които нямат място тук. И после се взря към гъстата гора, очите ѝ търсеха евентуална приближаваща опасност.

После усети присъствие зад себе си в лоджията. Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха, когато от сенките зад нея изненадващо изникна тъмна форма. Чу звук — *тик-тик-тик*, последван от дълго дрезгаво съскане. Серафина се обърна точно навреме, за да види онова, което пристъпва към нея.

Изплъзна му се и скочи встрани, след което се преобрази в пантера. Белите ѝ дробове се изпълниха с въздух, мускулите ѝ се обтегнаха. Ноктите ѝ изскочиха. Тя се метна в атака, въпреки че полите на черния плащ се завихриха над главата ѝ и я повлякоха в мрака.

Изви гърба си и впи дългите си зъби в рамото на нападателя. В гърдите ѝ диво се блъскаше сърцето на пантера и я зареждаше със страховита сила. Метна се яростно към врага. Не можеше да види лицето му, но усещаше как се опитва да я хване в наметалото, да го обвие плътно около нея. В костите ѝ попи леденостудена тъмнина. Ужасната смрад я задушаваше. Не спираше да се бори сред диплещия

се мрак, докато черният плащ я поглъщаше. Чувстваше как остриите й нокти се забиват в плата и го разкъсват. Звукът на раздиращата се тъкан изпълваше ушите й. Тя продължаваше да се обръща, да се измъква, да удря, да дращи с лапи и да се бори за живота си, сякаш се давеше в студена черна вода. Хлъзгавото черно наметало се обвиваше около нея, стягаше се като змия, докато изтръгваше душата от тялото й и я засмукваше сред тъмните си гънки.

Във вътрешността на плаща видя черен, вихрен, кошмарен свят, но след това всичко започна да се променя. Ноктите й бяха разсекли тъканта на плаща. Той вече не можеше да задържи онова, което бе пленил. Разкъсаното наметало изхвърли вътрешността на тъмната си празнота в света и заедно с нея излетя и душата й.

Едно момче притича на два здрави крака в лоджията и се нахвърли върху нападателя. Когато врагът се обърна, качулката падна и Серафина видя лицето. Нападателят не беше Брейдън. Не беше и Юрая. Беше Роуина.

Гидиън скочи върху нея със зловещ рев, повали я на земята и я захапа за врата. Брейдън, който се бореше яростно и силно, я сграбчи и се опита да я задържи на земята.

Серафина вече я бе ранила, но Роуина все още беше твърде силна. Магьосницата започна да изстрелва тъмни заклинания, удар след удар, раздра лицето на Брейдън, нарани краката му и го запрати към една от колоните.

Гидиън се втурна за друга атака и захапа Роуина от страни. Тя се бореше трескаво, измъкна се от кучето и се впусна в бяг. Брейдън сграбчи разкъсания плащ и го дръпна точно когато тя се прехвърли през ръба на парапета и изчезна в мрака на нощта.

Серафина лежеше ранена в човешката си форма на каменния под на лоджията, неспособна да помръдне. Заклинанията на Роуина бяха разкъсали гърдите и стомаха й и по тялото й зееха рани.

Когато се опита да си поеме дъх, през ребрата й пробяга болка. Помъчи се да раздвижи окървавените си ръце и крака, но те лежаха безполезни край тялото й. Можеше само да гледа как тъмnochервеният басейн на собствената й кръв се разстила бавно по пода. Знаеше, че ще умре.

Черните гънки — вътрешната тъмнина на черния плащ, разкъсана от ноктите й — се носеха из лоджията и отлитаха заедно с

вятъра.

Серафина се опита да извие глава, за да види дали Брейдън е оцелял, но вратът ѝ едва помръдна с пронизваща болка. Когато най-после успя да се обърне, видя ужасяваща гледка: не Брейдън, а тялото на черна пантера — *нейното тяло* — лежеше на пода до нея, плътта на пантерата бе разкъсана по същия начин като нейната, страните ѝ кървяха, костите ѝ бяха потрошени.

И двете ги делеше крачка от смъртта.

Знаеше, че това е краят.

Опита се да потърси Брейдън, но не успя да го види.

— Брейдън... — простена, давейки се в кръвта, която бе стигнала до гърлото ѝ.

Накрая го забеляза. Сърцето ѝ трепна, когато видя, че все още е жив. Но по лицето му имаше дълбоки назъбени прорези и влачеше крака си зад себе си. Наблюдаваше го как коленичи до пантерата, слага ръце от двете страни на главата ѝ, затваря очи и влива в котката лечебната си сила. Погали я и заговори с думи, които Серафина не можеше да чуе, докато ръцете му се плъзгаха нежно по меката козина на дългото ѝ тяло.

Когато приключи с пантерата, Брейдън бързо се приближи към Серафина.

— Брейдън... — опита се да каже тя отново, но гласът ѝ бе толкова слаб, че той не успя да я чуе.

Трескаво оглеждаше раните ѝ и от изражението му бе ясно колко тежко е състоянието ѝ.

— Не знам какво да правя, Серафина... — каза той, докато разкъсваше ризата си и се опитваше да спре кървенето. Не можеше да лекува хората така, както изцеряваше животните.

— Съжалявам — прошепна тя. — Не искам да си отивам... Моля те, кажи „сбогом“ от мен на татко...

Но той я повдигна грубо, болезнено силно я стисна в прегръдката си и извика решително:

— Дръж се, Серафина!

Тя обви ръце около врата му и се опита да се задържи, доколкото ѝ бе възможно, но усещаше, че силата ѝ отмалява, а съзнанието ѝ се отнася във вихрената черна пустота.

Брейдън я понесе навън към мрака, придвижваше се трудно на окървавения си крак, но бе решен да не се предава.

— Остани с мен, Серафина — прошепна той, докато я носеше, и тя се вкопчи в гласа му.

Когато кръвта потече по рамото и по шията ѝ, тя не знаеше дали е негова или нейна. И двамата трепереха, кървяха, пронизвани от болката на раните, но се държаха един за друг с последна надежда. Брейдън продължаваше да крачи и да я носи през мрака.

Стигнаха до розовата градина и той я постави на земята пред бараката на главния градинар. После отвори вратата, влезе и излезе, натоварен с неща — стари дървени щайги от ябълки, чук, клещи и други инструменти. Бързо скова груба кутия, подобна на носилка, с ниски стени и положи тялото ѝ вътре. После завърза края с въже, повика Гидиън и двамата повлякоха носилката по земята към дърветата.

Серафина губеше съзнание, после пак идваше на себе си, докато Брейдън и кучето я теглеха през гората. Момчето едва вървеше, влачейки ранения си крак.

Когато най-сетне стигнаха до гробището, Брейдън я замъкна до основата на статуята на поляната и се обърна към ангела.

— Погрижи се за нея! — изкрещя той. — Трябва да я спасиш!

Когато се отдръпна, Серафина протегна ръка с последни сили и го сграбчи.

— Не ме оставяй тук — прошепна тя дрезгаво. — Не ме оставяй...

— Няма да те оставя, Серафина. Обещавам ти, никога няма да те оставя!

Докато лежеше, умирайки, а кръвта изтичаше от тялото ѝ, тя погледна към звездите отгоре и си помисли, че ги вижда за последен път. Тялото ѝ се вледеняваше. Крайниците ѝ бяха изтръпнали. Болката отслабваше. Чувстваше, че животът ѝ се изплъзва, че очите ѝ се затварят за последен път.

После чу звук от копаене. Видя как размазаният образ на Брейдън трескаво изравя дупка в земята в средата на поляната с ангела.

Последното, което видя, бе как той влачи грубия ковчег с безжизненото ѝ тяло към дъното на гроба, който бе изкопал.

Единствената му надежда бе да я погребее на мястото на вечната пролет.

— Грижи се за нея — помоли Брейдън ангела. — Ще намеря начин да я върна отново!

И после Серафина не виждаше нищо.

Мракът, който последва, бе толкова черен, толкова продължителен, че тя не помръдваше.

И после сред най-тъмната тъмнина се разнесе момичешки глас.

— Сега трябва да се върнеш.

Когато Серафина отвори очи, се намираше в горското блато до убежището на Роуина, точно където бе и преди. Сред дърветата се носеше топъл летен бриз. Видението бе свършило.

Роуина стоеше там сама. Гласът ѝ трепереше от емоции, когато каза:

— *Сега* вече знаеш какво е приятелството.

Серафина осъзна, че магьосницата също е видяла онова, което Брейдън е сторил в нощта на пълнолунието, и погледна старата си неприятелка с учудване.

— И ти също...

— Да, аз също — кимна Роуина.

Серафина седна на един пън и зарея невиждащ поглед наоколо. Единственото, за което можеше да мисли, единственото, което чувстваше, беше видението. Вече знаеше, че лоджията е мястото, на което бе умряла. *Умряла...* Това ли се бе случило? Беше погребана, това бе сигурно. Но не беше наистина мъртва, нали?

Дали Брейдън я беше спасил?

Замисли се през какво ли е преминал. Не е могъл да позволи на някого да разбере какво наистина се е случило, нито да разкаже за неописуемото нещо, което бе направил. Беше влачил кървавото тяло на най-добрата си приятелка през гората и я бе погребал. И през цялото време се бе надявал, че все още е жива.

През следващите дни сигурно е бил изпълнен не само с тъга от загубата ѝ, но и с непоносима вина. Докато е лъгал и прикривал станалото, страданието от измамата навярно се е смесило с физическата болка. Тялото му бе ранено, а сърцето му бе разкъсано също като нейните.

След месеци на скръб и изцеление, може би тъкмо е бил започнал да открива пътя си обратно към света, и тогава тя бе изпълзяла от гроба и бе започнала да го преследва. Спомни си колко го разстрои присъствието ѝ. Изглеждаше толкова съсипан и лишен от надежда.

Видението ѝ за нощта на пълнолунието бе свършило и тя най-после знаеше какво се е случило с нея.

Помисли за тялото си, което лежеше в гроба на полянката с ангела през всички тези нощи.

Спомни си за младата черна пантера, която бе видяла в гората.

И после се замисли за ефирния си призрак, който се бе измъкнал от гроба и се бе запътил през градините обратно към „Билтмор“.

Три, помисли си тя. Три части. Моето човешко тяло, тялото ми на пантера и духът ми. Целостта ми, тройна същност, е била разделена.

И колкото и ужасно да беше това, колкото и трудно да бе да го приеме, всичко най-после започна да добива смисъл.

От историите на планинците знаеше, че в гората може да има само една черна пантера по едно и също време.

И това съм аз, помисли си тя. Все още съм аз. Аз съм черната пантера, която тича през гората.

Аз съм и мъртвото момиче в гроба.

Аз съм и изгубеният дух, който търси себе си в света на живите.

В нощта на пълнолунието тя и Брейдън бяха водили епична битка срещу Роуина. И бяха загубили.

Тя беше загубила.

Раздраният черен плащ я бе разкъсал на части и ги бе захвърлил навън в света. Времето и пространството, тялото и духът, сънуването и будуването, всичко се бе смесило и объркало.

Тя не беше истински мъртва. Не бе и съвсем жива. Не беше дух, нито тяло. Беше всичко и нищо, захвърлена сред хаоса, изгубена като черните сенки, които все още се носеха из гората и разрушаваха всичко, до което се докоснат. Те бяха разкъсаните вътрешности на черния плащ.

Все още зашеметена, Серафина погледна към Роуина.

— Как ми показва това видение? Беше толкова реално. Помня, че онази нощ влязох в лоджията и застанах до парапета, но след като плащът ме обгърна, бях разкъсана на части. Не е възможно да съм видяла всичко, което ми показва. Не е възможно това да са само мои спомени.

— Не са — отвърна тихо Роуина и сведе глава. — Твоите спомени, моите спомени, светлината на луната, плавният ход на звездите... Това е всичко, което се случи онази нощ, отпечатъкът на нашето движение в нишката на времето.

Серафина искаше да каже нещо, но не успя да намери правилните думи. Все още трепереше от преживяното.

— Беше изумително — каза тя накрая.

— Това, което направих, се нарича „взиране“ — обясни Роуина. — То позволява да видиш миналото, да надзърнеш в плетеницата на нишката.

— И ти си виждала това и преди?

— Да — отвърна Роуина и Серафина разбра, че видението е засегнало магьосницата също толкова дълбоко, колкото и нея.

— Ти ме нападна в лоджията — каза Серафина, опитвайки се да навърже всичко в ума си. — Опита се да ме убиеш с черния плащ.

— И почти успях.

— Вероятно си помислила, че си ме убила.

— Така е наистина — призна Роуина, очевидно ядосана. — Нямаше начин да оцелееш.

— Мисля, че и аз не съм толкова лесна за убиване.

— Очевидно не — отвърна Роуина с усмивка.

Серафина се обърна и я погледна объркано.

— Но... все пак ми показва видението...

Роуина се обърна, за да прикрие изражението си.

— Но защо? Защо го направи?

— Защото започна да ме дразниш с цялото това котешко мрънкане и врънкане за Брейдън.

— Но ти винаги си била наш враг и все пак ми го показва... Ти ми помогна.

Роуина поклати глава.

— Не се ласкай, котко. Не се опитвам да ти стана приятелка. Току-що ти показах какво се случи. Истината си е истина. Миналото си е минало. Не може да бъде променено. Но сега нещата се промениха.

— Какво искаш да кажеш с това, че нещата са се променили? — попита Серафина, усещаше, че магьосницата премълчава нещо. Но мислите ѝ постоянно се връщаха към станалото в лоджията. — Плащът бе разкъсан... — каза тя, като се мъчеше да проумее онова, което бе научила.

— Ти бе *разделена*... — каза Роуина.

Серафина го бе видяла, бе го преживяла, но когато чу думата, произнесена на глас, умът ѝ се вледени от звука ѝ. Изглеждаше прекалено ужасно... да разбере, че сърцето ѝ, душата ѝ, е отделена от тялото ѝ, и тя сега е разделена на три части.

— Как да оправя това? — попита Серафина. — Как да стана като преди?

Роуина поклати глава.

— Не можеш. Сега си просто дух, безобиден като муха, и скоро ще започнеш да избледняваш, ако вече не си започнала. Не можеш да

продължиш да съществуваши в този свят и в един момент ще си отидеш. *Всички отиваме на едно и също място; всички идваме от прахта и в прах ще се превърнем.*

Серафина я погледна изненадано. Това беше пасажът, за който се сети, когато видя прашинките във въздуха в стаята на Еси.

— Затова си помисли, че можеш да ми покажеш видението... — каза тя.

— Не съм глупава, котко — кимна Роуина. — Познавам ноктите ти твърде добре.

Докато Серафина се промъкваше през гората обратно към „Билтмор“, една-единствена мисъл изпълваше съзнанието ѝ: трябваше да помогне на Брейдън, преди да изчезне напълно. Не знаеше до каква степен черният плащ го бе завладял, но щеше да го спаси, дори да не успее да спаси себе си. Бе видяла силните бури в гората, буреносното създание с ноктите и реещите се черни гънки. Нещо водеше тези злини към „Билтмор“, нещо толкова мощно, че дори Роуина се бе скрила от него. Дали в гората имаше някаква тъмна сила? Или някой в самия „Билтмор“? Или причината бе в Брейдън, който използваше черния плащ?

Когато стигна в имението, сред дърветата духаха силни ветрове. Чувстваше краката си много леки, сякаш, ако вдигне ръце, всеки миг ще да политне и ще се превърне във въздух. Изкушаваше се да опита, за да продължи да изучава новите си умения, но не смееше да изпробва силата на вихъра, за да не бъде отнесена и повече да не се върне.

Пропълзя в малка шахта в задната част на имението и се озова в къщата.

Татко ѝ работеше по някакви електрически приспособления с много медни намотки, жици и крушки за летния бал. Искаше да остане да го погледа, просто за да е с него известно време, но знаеше, че не трябва.

Щом настъпи вечерта, мистър и мисис Вандербилт и техните многобройни гости се събраха в банкетната зала за вечеря. Всеки ден пристигаха все повече нови гости за бала и сега около шейсетина души седяха около дългата дъбова маса в трапезарията, украсена по прекрасен начин с най-финия порцеланов сервиз с монограма на „Билтмор“ и сребърни свещници.

Серафина огледа залата. До мистър Вандербилт имаше празен стол, но Брейдън не се виждаше никъде. Запита се какво ли е станало с него, след като бе наметнал плаща.

Точно преди да започне вечерята, Брейдън влезе в залата. Все още влачеше крака си, обкован с металната шина, но изглеждаше свеж и чист и носеше хубав вечерен жакет.

Тя го изучаваше внимателно, опитвайки се да разбере какво мисли и чувства в този момент, но не можеше да разгадае изражението му. Какво ставаше в главата му? Нима отчаянието от загубата ѝ го бе тласнало към черния плащ?

Кучето му Гидиън го следваше на няколко метра зад него, а не до него. Когато Брейдън седна на масата до чичо си, Гидиън отиде до далечния ъгъл на стаята, където стопанинът му не можеше да го види, и отпусна глава на лапите си.

Серафина си помисли, че Брейдън сигурно е скрил черния плащ някъде в къщата или обратно в тунела под езерцето, но не беше сигурна.

Докато го гледаше как говори с останалите на масата, се присети как преди няколко месеца в същата тази зала бе наблюдавала мистър Торн, докато той общуваше с гостите и техните деца. Имаше нещо скрито в погледа на Брейдън, нещо, което не можеше да определи, нещо отвъд тъгата и отчаянието, които бе видяла. Сякаш преминаваше слепешком през живота си, сякаш просто убиваше времето, докато чака да стигне до истински важното. Но това беше въпросът. Какво беше важно за него сега? Използвал ли е плаща всяка нощ? За това ли копнее, за тъмната прегръдка на силата му?

Цяла вечер Серафина го наблюдава и търси знаци. Дали кожата на ръцете му се люспеше както на мистър Торн? Дали гледаше децата в стаята с особен интерес? *Трябва да се съпротивляваш, Брейдън,* повтаряше си постоянно тя.

Търсеше признаци за добро и зло в приятеля си, за истина и измама, чудеше се коя страна печели в него. Виждаше го как върши нещата, които се предполага да прави, но наистина ли беше той? Или бе като един от онези странни рогати бръмбари, които носят черупката на друг бръмбар на гърба си, за да се скрият?

Но след това се случи нещо.

Когато мислеше, че никой не гледа, Брейдън плъзна ръка под масата и леко потупа с пръсти по дървения ръб на стола си. В ъгъла на стаята Гидиън се изправи и наклони глава с любопитство.

Брейдън потупа отново.

Гидиън се надигна и бързо се насочи към него. Кучето се пхна под масата и допря муцуната си до ръката на момчето, за да му съобщи, че е там.

Без никой да забелязва, Брейдън плъзна храната от чинията и я подаде на Гидиън под масата. Изненаданият доберман изгълта храната за миг и повдигна очи за още.

Серафина се усмихна. Това беше ново. Нещо се бе променило в приятеля ѝ. Тя не знаеше дали използването на плаща го е превърнало в зло или не, нито до каква степен той можеше да го контролира, но за пръв път от доста време това беше Брейдън, когото познаваше, онзи, който хранеше кучето си от чинията, този, който се бореше за приятелите си независимо от всичко. Това не беше дело на плаща. Бе нещо друго. По някакъв начин, неясно как, той бе запазил себе си, дълбоко вътре, поне мъничко. И това бе онзи Брейдън, когото Серафина пазеше в сърцето си.

Когато и последното ястие бе поднесено, Брейдън учтиво се извини, стана от масата и пожела лека нощ на всички. Гостите също му пожелаха лека нощ.

Серафина го последва от банкетната зала и двамата навлязоха в зимната градина. Беше щастлива, че и Гидиън е с него. Но след това Брейдън заведе кучето до страничната врата, пусна го навън и продължи през къщата без него.

— Това е странно — каза си Серафина и последва Брейдън по парадното стълбище до втория етаж.

Той влезе в спалнята си и тя отначало си помисли, че ще си легне, но момчето се спусна на ръце и колене на пода и измъкна купчина дрехи изпод леглото. Те бяха сухи, така че явно не бяха дрехите, които носеше в проливната дъждовна вечер, но ризата, панталоните и ботушите бяха изцапани и кални. Бяха използвани и преди и не бяха почистени. Брейдън бързо се облече, а после измъкна и въжето отдолу.

— Хайде пак — въздъхна Серафина, докато той излизаше през прозореца.

Тя се спусна по въжето долу на терасата и го последва през градините.

— Пак ли отиваш при черния плащ? — попита го.

Но тогава и Гидиън се приближи към него от мрака. Вместо да тръгнат към езерото, момчето и кучето поеха по една пътека в гората. Беше път, който Серафина добре познаваше. Както очевидно и Брейдън.

Той се насочваше към гробището, където тя бе погребана.

Серафина последва Брейдън през гората от разстояние, не беше сигурна как ще му се отрази присъствието ѝ. Първата нощ, когато дойде при него, той се бе разстроил. Не искаше отново да го тревожи, затова остави значително разстояние помежду им.

Продължи пътя си през мрачното гробище, като следваше посоката, която според нея бе поел Брейдън. Но в един момент вече не чуваше нито неговите стъпки, нито тези на Гидиън. Или се бяха отдалечили прекалено напред, или се бе случило нещо друго. Изведнъж се почувства ужасно самотна.

Докато се промъкваше покрай изронените надгробни камъни, бележещи гробовете, влажният въздух на гробището се впиваше в кожата ѝ като пиявици. Около нея се чуваше тихият хор на щурци, цикади и други бръмчащи насекоми. В краката ѝ се стелеха дълги и тънки валма мъгла. Виещите се корени на старите дървета се преплитаха във влажната земя под голите ѝ стъпала, а от кривите клони надолу се спускаха увивни растения.

Вече бе чела много от епитафиите, изписани с главни букви върху надгробните плочи, и нямаше желание тази вечер да го прави отново, но докато се движеше между тях, гласовете на мъртвите просто оживяха.

Лежи си тук кръвта. Е, нека си лежи. Безжизнена, без думи, ти нивга не плачи. Така казваше един, но тя се опита да не гледа и да не слуша.

На място приятно, тъмно и меко лежим. Ела при нас, време е заедно да поспим, казваха двете сестри, почиващи в земята.

Струваше ѝ се, че говорят точно на нея, че я подканват да се върне на мястото, където принадлежи.

Мина припряно покрай гроба на убития мъж и покрай шейсет и шестте кръста на войниците от Конфедерацията. След като прекоси гробището, най-сетне стигна до малката полянка с ангела.

Намери Брейдън, който се бе проснал върху калната могила на гроба ѝ. Тялото му бе отпуснато върху пръстта. Левият му крак беше изпънат, но десният бе сгънат, стиснат в металната шина. Ръцете му бяха протегнати над главата, пръстите му бяха разперени, сякаш подпираше земята. Гидиън лежеше на няколко крачки встрани, също толкова неподвижен.

Сърцето на Серафина се изпълни със страх, защото за миг ѝ се стори, че двамата са мъртви. Не можеше да диша.

Но след това главата на Брейдън се раздвижи и тя въздъхна с облекчение.

Очите му бяха затворени, лицето му бе тъжно, но беше жив. Беше дошъл да я посети, да спи тук, на земята, проснат на гроба ѝ.

Забеляза изсъхналите петна по панталоните и старата кал по ботушите му. Беше идвал тук и преди. Много пъти. Не се измъкваше от къщата всяка вечер, за да използва черния плащ. Идваше тук.

Представи си го как се влачи дотук нощ след нощ и спи на гроба ѝ, докато семейството му смята, че е вкъщи в леглото си.

Дали мистър Вандербилт бе дошъл някоя нощ със спасителен отряд и бе видял племенника си тук? Затова ли толкова се притесняваше за него? Затова ли бе казал на Брейдън, че ще заключат два пъти вратите на „Билтмор“?

Брейдън лежеше на гроба ѝ, а раменете му се движеха, разтърсвани от бавно и тревожно дишане.

Серафина се взираше тъжно в него и плътно стисна устни, когато болката заседна на гърлото ѝ.

Дълго време приятелят ѝ не проговори и не помръдна от гроба. Просто лежеше в калта. Сякаш мислите го бяха надвили и той се бе сринал там.

Серафина се приближи до него, гърдите ѝ се издигаха и спускаха бавно и равномерно с всяко вдишване. Коленичи до него.

Ръцете му трепереха.

Вгледа се в лицето му, в затворените му очи. Когато той стисна очите си още по-здраво, тя видя как една сълза се търкулна по бузата му, стече се надолу и капна в калта. Малки прашинки се вдигнаха във въздуха от мястото, където падна.

Серафина си пое дъх, разстроена, гневна... Опита се да издиша спокойно, но въздишката ѝ беше накъсана.

Когато Брейдън най-сетне вдигна глава, погледна право към каменния ангел.

— Аз ти я поверих — каза, гласът му трепереше. — А ти какво направи?

Серафина усети, че главата ѝ се замайва. Очите ѝ се насълзиха.

Огледа се отчаяно наоколо и забеляза, че купчината кал е странно равна. Изненада се, че счупените дъски на ковчега не се подават от земята, откъдето бе изпълзляла.

— Какво искаш да направя? — провикна се отчаяно Брейдън. — Кажи ми какво да направя!

Серафина копнееше да достигне приятеля си, да го докосне, някак да говори с него.

— Тук съм, Брейдън — изрече тя. — Тук съм!

Постави ръка на рамото му. Не можеше да почувства жизнената топлина на тялото му и беше ясно, че и той не може да я усети, но близостта на духа ѝ явно му причини още скръб. Лицето му се изкриви от тъмна и ужасна болка.

Потресена от начина, по който му въздейства, Серафина бързо се изправи и отстъпи назад.

— Съжалявам — каза тя със слаб глас.

— Няма да те оставя, Серафина — заяви решително Брейдън и се надигна. — Няма да те изоставя!

Не я бе чул, говореше с тялото ѝ в гроба, но от думите му я заболя сърцето. Отчаяно искаше да му даде знак, че го е чула. Без значение от случилото се, те все още бяха приятели, все още бяха заедно. Смъртта ѝ нямаше да бъде краят им. Не можеше да бъде.

Тя се озърна, решена на всяка цена да открие начин да общува с него.

Прах при прахта, помисли си тя. *От пръстта направени сме и в пръстта ще се върнем.* Това се случваше с нея. Тя се връщаше. Но все още една малка следа от нея бе останала в този свят.

Безобидна като муха, помисли си Серафина. Но дори една муха може да направи нещо. И тогава ѝ хрумна идея.

Реша да опита да предизвика възможно най-голямото движение в пръстта, затова пристъпи към могилата на гроба и се завъртя в кръг. Викаше и риташе, подскачаше нагоре-надолу, мъчеше се да създаде огромна суматоха във въздуха...

Но нищо не се случи. Пръстта не се размести.

Беше безполезна.

И после си спомни. *Посвири на флейта...*

Отпусна се на ръце и колене, наведе се, напълни дробовете си с въздух и духна нежно. Беше леко, почти съвършено издишване, точно както се бе упражнявала. Внезапно във въздуха пред Брейдън, сред бледата лунна светлина, се завихри малко торнадо от прах.

Тя възкликна шумно. Успя, и то точно както искаше, в точния момент!

Но Брейдън не го видя.

Отново не бе постигнала нищо.

По-отчаяна от всякога, Серафина се тръшна на земята. Нямаше никакъв смисъл.

Изведнъж обаче забеляза, че Гидиън вдига глава и поглежда към нея. Ушите му бяха изправени, очите му сезираха учудено. Погледът му не следеше *нея*, а към размърдалата се пръст.

Право към мястото, от което се издигнаха прашинките.

Наклони озадачено глава.

— Аз съм, Гидиън! — извика Серафина.

Духна отново в пръстта и във въздуха политнаха още облачета прах.

Гидиън бавно се изправи на крака. Сведе глава, опитвайки се да разбере какво вижда.

— Жива съм, Гидиън! — провикна се пак Серафина.

Накрая той излая, разпознавайки я. И после започна да копае.

Серафина се сепна. Не беше сигурна какво бе очаквала, но определено не смяташе, че тъпото куче ще започне да рови! Сега обаче не знаеше как да го спре.

Гидиън ринеше бясно с предните си лапи и хвърляше зад себе си купчини пръст.

Стреснат от изсипалата се върху лицето му пръст, Брейдън се надигна.

— Какво става? — попита той объркано. — Какво правиш, момче?

Но Гидиън просто продължаваше да копае право в гроба, като мятеше пръстта зад гърба си с бясна скорост, сякаш бе задвижвана с пара машина за копаене.

— Спри, Гидиън! Не го прави! — заповяда му Брейдън. Сграбчи го за раменете и се опита да го издърпа, но момчето не можеше да се мери със силата на кучето.

— Какво правиш? — попита отново Брейдън, гласът му бе пълен с тревога и страх. — Не го прави! Не можем да го направим!

Серафина знаеше, че той се страхува от това, от което би се страхувал всеки човек на негово място — от гледката на гротескното й разложено тяло.

Но Гидиън не спря. Просто копаеше и копаеше.

Брейдън отстъпи назад, очевидно несигурен какво да прави. Гледаше как кучето му изравя все по-дълбока и по-дълбока дупка.

Серафина разбираше от ужасения му поглед, че не е готов за това, което ще види всеки момент. И в същото време имаше нещо, което го разкъсва отвътре, някакво злокобно любопитство, някакъв мъчителен копнеж Гидиън да продължи. Трябваше да променят мрачния и ужасен свят, в който живееха, трябваше да направят *нещо* и сега Гидиън го правеше!

Брейдън падна на колене и започна да копае отстрани до кучето си.

Сграбчваше пръстта с голи ръце и я хвърляше зад себе си.

Серафина не знаеше какво ще намерят в гроба. Щеше ли да има тяло? Но тя бе изпълзяла навън! И бродеше по света. В гроба *не можеше* да има тяло! *А ако имаше?* Щяха ли да открият разложения й в пръстта труп? Представи си сивата си изгнила кожа, висяща от потрошените бели кости на жалките й тленни останки.

Когато Брейдън и Гидиън най-после стигнаха до ковчега, Серафина се изненада, че капакът е цял и все още си е на място. Брейдън разчисти и последните остатъци пръст от него и го повдигна решително.

Серафина ахна от това, което се разкри пред очите й.

Тялото ѝ лежеше в ковчега. Знаеше, че би трябвало да го очаква, но нямаше начин да се подготви за това. Затвори очи и се отдръпна встрани, преви се и се хвана за едно дърво, за да не падне и да не се срути на колене. Закри лицето и очите си с другата си ръка и се помъчи да си поеме дъх: но с какви дробове, какъв въздух? Целият ѝ свят се сгромоляса. Как бе възможно това? Как може да е в гроба?

Не искаше да погледне тялото, но знаеше, че трябва.

Бавно се обърна и отново погледна, носът и устата ѝ бяха свити в погнуса, в очакване да види как разложената ѝ кожа се отлепва от костите.

Но тялото ѝ не беше разложено. Лежеше по гръб, очите ѝ бяха затворени, ръцете ѝ лежаха спокойно скръстени на гърдите, сякаш някой я беше поставил там грижливо и с уважение. Когато се вгледа по-отблизо, видя, че в гроба се е изсипала пръст и кал, но лицето и тялото ѝ не бяха изгнили. Не беше зловещ труп. Изглеждаше в странно състояние на застинала жизненост, сякаш лежеше в земята на вечната пролет. Брейдън я беше довел тук, на полянката с ангела, където разпадът, сезоните и циклите на Вселената нямаха сила.

Серафина стоеше над гроба си и невярващо се взираше в ковчега и в собственото си тяло. Брейдън и Гидиън стояха до нея.

Тя очевидно бе мъртва, тъй като в нея нямаше и капчица живот, не дишаше, не помръдваше... но въпреки това кожата ѝ не бе синя, нито сивкава и по тялото ѝ нямаше признаци на разложение. Изглеждаше съвсем непокътната, сякаш нищо не можеше да ѝ навреди.

Серафина изучаваше изражението на Брейдън. Той не изглеждаше изненадан, че тялото ѝ е в ковчега. Беше го очаквал, все пак той го бе поставил там. Но очите му бяха широко отворени и в тях се четеше шок по друга причина.

— Всички рани са излекувани — пророни той с удивление. Роклята ѝ бе силно разкъсана и с петна от стара кръв, но тялото ѝ

изглеждаше напълно здраво.

Момчето се обърна и вдигна очи към ангела.

— Ти си я излекувал — каза той почти извинително след обвиненията, които бе отправил. — Грижиш се за нея — допълни, докато бършеше сълзите от очите си.

Серафина се загледа в полянката на ангела с нейните красиви, спокойни върби и прекрасна зелена трева. Винаги беше така — зиме, пролет, лято и есен.

Брейдън отново вдигна поглед към ангела и заговори, сякаш статуята бе не само живо, съзнателно създание, а истинска приятелка.

— Но какво да правя сега? Как да ѝ помогна?

Той погледна с надежда към ангела, но след известно време вълнението му отслабна и старата му тъга се завърна.

— Не губи надежда — прошепна Серафина.

Брейдън се отпусна в пръстта до отворения ѝ гроб, сякаш и той самият бе мъртъв.

— Няма да загубя надежда, Серафина. Не знам как, но ще те измъкна оттук.

Тя знаеше, че не я е чул. Просто и двамата изпитваха едно и също в един и същи момент.

Серафина се загледа в лежащия до гроба ѝ Брейдън и се опита да осмисли всичко, което бе видяла. Нейното човешко тяло лежеше в ковчега. Тялото ѝ на пантера беше в гората, диво животно. Неспокойният ѝ дух бе излязъл от гроба и носеше със себе си всички ограничения и характеристики, които тя помнеше от физическия свят — твърдостта на земята, предизвикателствата на физическите пречки, същността на зрението, звука, сетивата, болката, глада и съня. Но бе оставил тялото зад гърба си като цикада, която изпълзява от изсъхналия си пашкул. Духът ѝ бе стигнал до „Билтмор“ и бе обикалял вътре. А сега се бе върнал отново. Духът ѝ отново бе тук.

Дълго време се опитваше да разбере разликата между мисълта и действието, между съня и будното състояние, между физическия и духовния свят, между личните възприятия и действителността.

Запита се какво искаше да каже Брейдън, когато обеща, че ще я измъкне оттук. От гроба? От мъртвото ѝ тяло? Не разбираше, но поне без грам съмнение вече знаеше, че след цялото това време, след всичко

случило се, той все още ѝ е приятел, все още се бори за нея, все още има надежда. Надеждата му бе огромна, по-ярка от най-тъмната нощ.

Той легна по гръб до гроба ѝ с отворени очи. Гидиън се примъкна по-близо и се сви на кълбо до стопанина си и Брейдън обви ръка около него. Месеци наред бе отблъсквал кучето си, засрамен от момчето, в което се е превърнал, но връзката им като че ли отново бе възстановена. Серафина се радваше да ги види заедно, но защо това бе станало едва сега и точно тук? Какво се бе променило?

Брейдън се взираше в небето през пролуките в дърветата и Серафина се питаше какво ли вижда, за какво ли си мисли в този момент.

Отиде при него. Не се приближи до мъртвото си тяло, което легнаше в гроба. Боеше се от това, което можеше да се случи, ако го направи. Но пристъпи към другата му страна.

Докато се движеше, забеляза две жълти очи, които гледаха от сенките. Черната козина на котката бе почти невидима в мрака, но Серафина можеше да види муцуната на пантерата и очертанията на ушите ѝ. Бе дошла много близо и сега легнаше, безшумна и тиха, загледана през поляната към тях.

Серафина бавно пристъпи до Брейдън и се отпусна в пръстта до него.

Легнала по гръб, тя се втренчи през пролуките между дърветата на ангелската полянка към нощното небе. Двамата с Брейдън гледаха нагоре към звездите точно както правеха, когато лежаха на покрива на „Билтмор“. Сега тези вечери ѝ се струваха толкова далечни, сякаш бяха сън. Но всичко бе истинско и колкото и да бе странно, случващото се в този миг също бе истинско.

Лежейки един до друг, те се взираха в кристалния черен таван на среднощното небе. Беше прекрасна ясна нощ. Виждаха хиляди светлинки, разпръснати над тях, съзвездия, Сатурн, Марс и Юпитер, които блестяха в цялата си слава, и ярката вълна на Млечния път, виеща се из сияйните небеса.

Наблюдаваха как звездите и планетите бавно се плъзгат над главите им и отмерват времето тъй точно, че неговият ход едва се усещаше; те бяха велик, неизменен небесен часовник, който поддържаше и времето на техния вътрешен живот и им показваше, че там навън, в големия свят, всичко се мени, но тук, в центъра на тяхното

мироздание, където лежат един до друг, всичко щеше да остане същото. Завинаги.

За първи път Брейдън не изглеждаше разстроен от присъствието на духа ѝ. С нейния дух от едната му страна, човешкото ѝ тяло от другата и пантерата наблизо, всичко бе наред. Ужасяващото разделение на същността ѝ на три му причиняваше тази болезнена скръб. Но сега той лежеше спокойно.

Брейдън заспа до нея, тя също затвори очи и постепенно се унесе, но този път не в кошмар както преди, а в прекрасен сън. Сънува, че е нежен филиз от реещ се вятър, че се носи от място на място, без тежест или тяло, само чисто движение, постоянно движение, от гората към дома, от планината към полето, издигаше се, виеше се, преобръщаше се, музика от нежна симфония, плъзгаща се по лекия бриз.

За първи път от дълго време с Брейдън най-сетне бяха заедно, най-сетне бяха намерили покой.

Когато Серафина се събуди, видя, че все още е на поляната с ангела, а Брейдън и Гидиън стояха наблизо. Тя бързо се изправи на крака, за да види какво се случва.

— Какво си мислеше, че правиш? — попита момчешки глас.

Серафина огледа гората.

— Нямаше да навредя на никого — отвърна Брейдън. — Кълна се. Нищо не се случи.

— Нещо винаги се случва с това — каза Уейса, излизайки от гората. Дългата му тъмна коса се спускаше по раменете, а кафявата му кожа блестеше на сутрешната светлина. Бе гол до кръста и носеше най-простички панталони. По лицето и ръцете му бяха изрисувани типичните за племето му татуировки.

— Какво ти става? Защо си сложил наметалото?

— Съжалявам — поклати глава Брейдън. — Аз...

— Какво те накара? — попита Уейса. — Какво стана?

— Леля ми и чичо ми организираха празненство в розовата градина с много гости...

— О, да, това е добра причина. Много изискани жертви, от които да избираш — саркастично отбеляза Уейса.

— Не! Седях на пейката на терасата на библиотеката, далеч от всички останали. И тогава... ме обзе странно чувство.

— Какво искаш да кажеш... Какво странно чувство? — попита озадачено Уейса.

— Не знам как да го опиша. Ужасна тъга и болка... Сякаш преживявах всичко отново, сякаш тя наистина бе тук и се нуждаеше от помощта ми, но аз не можех да ѝ помогна. Имах чувството, че почти се доближавам до нея и я докосвам. Почувствах се напълно отчаян, знаех, че това никога няма да свърши. Мислех, че ако сложа наметалото, ще я намеря, ще я намеря по някакъв начин и ще ѝ помогна... Трябваше да направя *нещо*.

— Но не това! — отсече Уейса. — Никога не го слагай. Плащът е прекалено опасен. Особено сега.

— Няма да го направя отново, повярвай ми — каза Брейдън. — Беше ужасно. Трябва да намеря свой път, свой начин да се справя с всичко това.

Уейса кимна, сякаш напълно разбираше думите му.

— Изплаши ме, приятелю — каза той, докато вървеше към него. Двете момчета се здрависаха сърдечно като добри познати, после се прегърнаха за кратко и се отдръпнаха назад.

Серафина беше щастлива да види Уейса тук, но се изненада от приятелския им поздрав. Двамата се бяха срещнали за първи път в битката срещу Юрая и Роуина, но тогава не се познаваха. Чувстваше се странно, че двамата ѝ най-близки хора са се сприятелили без нея.

Стори ѝ се любопитно колко се различават един от друг. Уейса бе по-висок от Брейдън и много по-силен, с мускулести ръце и крака. Той беше човек на действието, винаги напрегнат и енергичен. Брейдън имаше по-светла коса и по-хлапашко, по-нежно лице. Той беше тих, учтив и елегантен, момче от цивилизацията, с куче до себе си.

Уейса се обърна и погледна лежащото ѝ в гроба тяло. Мрачният поглед в очите му показваше, че не е съгласен с онова, което Брейдън и Гидиън са сторили.

— Първо, слагаш плаща, а сега и това...

— Не разбирам какво следва, Уейса — каза Брейдън. — Какво чакаме? Какво ще се случи?

Но Уейса не отговори.

— Това е всичко, останало от нея — каза Брейдън и с отчаяние посочи тялото в гроба.

— Знаеш, че не е вярно — стисна зъби Уейса.

— Но тя е погребана тук, откакто се случи онова в лоджията. Какво може да стане?

— Това е само човешкото ѝ тяло. Докато ангелът закриля тази част от нея, все още има надежда.

— Надежда за какво? Къде е останалата част от нея? Къде е тя?

— Тук съм! — извика Серафина.

— Аз я видях — каза Уейса.

— *Какво?* — сепна се Серафина и го изгледа изненадано. — Видял си ме? За какво говориш? Не си ме виждал!

— Понякога обикаля наоколо, близо до гроба... — продължи Уейса.

— Да, тук съм! Сега съм тук!

— Познава ли те? — попита Брейдън, силно заинтересуван от това, което казваше приятелят му.

— Честно казано, не знам — отвърна той тъжно. — Изглежда много дива, като самата гора. Последния път, когато я видях, се опитах да я последвам, но тя ме нападна.

Серафина се намръщи. Те не говореха за нейния дух. Говореха за пантерата.

Брейдън поклати натъжено глава.

— Виждал съм я от разстояние, но тя никога не идва при мен...

— Нейната *tso-i* е разделена.

— Не разбирам какво означава това.

— Нейната цялост, тройната ѝ същност е разкъсана — опита се да му обясни Уейса. — Нейното *a-da-nv-do* го няма, изгубило се е.

— Какво означава това?

— Това е нейното сърце, нейният дух.

Брейдън поклати глава, докато гледаше към тялото на Серафина.

— Искане ми се да мога да направя повече за нея.

— Ти направи всичко по силите си.

— Но не я спасих.

— Още не знаем — успокои го Уейса и добави загадъчно, както обичаха да говорят хората от неговия народ: — Все още има много крака, които крачат по други пътеки.

Брейдън го погледна.

— Какво имаш предвид? Става ли нещо, за което не знам? Говори ли с майката на Серафина?

— Не, не е това — поклати Уейса тъжно глава. — Майка ѝ беше съсипана от случилото се. След смъртта на Серафина тя загуби всякаква надежда.

— Но къде е тя?

— Всичко в тези гори ѝ напомняше за Серафина: дърветата, реките, скалите и небето, дори ти и аз. Не можеше да остане тук, сърцето ѝ нямаше да издържи болката. Отиде на запад с малките, в Смоуки Маунтинс, за да открие други от нашия вид.

— Разбирам — кимна Брейдън.

Серафина с вълнение слушаше историята на Уейса за майка ѝ. Беше ѝ тъжно, че е заминала, но се радваше, че тя и малките са добре.

После си помисли... *Смъртта на Серафина*. Така бе казал Уейса. Така я наричаха. Нейната *смърт*.

Брейдън погледна Уейса.

— Но ти не замина с тях в Смоуки Маунтинс.

— Не.

— Защо?

Уейса вдигна очи и го погледна почти ядосан, че му задава този въпрос.

— По същата причина, по която ти не отиде в болницата в Ню Йорк, когато леля ти и чичо ти казаха. Лекарите сигурно щяха да успеят да оправят крака ти.

— Прав си. Но какво означава: „Много крака, които крачат по други пътеки“?

— Нещо се задава — обясни Уейса. — Видях страховитото създание с остри нокти и страховити сили. Тъмни бури вилнеят из гората всяка вечер. Реките преливат и унищожават всичко по пътя си. И черните гънки се увеличават. Хората в „Билтмор“ са в голяма опасност.

— Тя ли е? — попита Брейдън с внезапна ярост в гласа.

— Не знам.

— Но си я виждал отново, нали?

— Не съм, от нощта, когато си тръгна.

Серафина не знаеше за кого или за какво говорят, но в думите на Уейса се усещаше силна емоция, сякаш се чувстваше виновен за нещо.

— Не и след като ѝ помогна, значи — изтъкна огорчено Брейдън. — Все още не разбирам защо го направи.

— Когато я открих в гората, тя кървеше много силно. Не можеше да се движи, нито да говори. Щеше да умре, Брейдън.

— Да, знам. Трябваше да я довършиш!

— Ти не разбираш — каза Уейса. — Тя не страдаше само от раните от битката в лоджията. Знам как изглеждат рани от ухапване на куче и от нокти на пантера. Нещо друго я беше докопало. Намерих я, свита под едно паднало дърво, трепереше в агония. Нещо я бе удряло многократно, беше потрошило костите ѝ, бе я разкъсало отвътре, дори я бе прогорило. Никога не съм виждал нещо подобно.

— Не разбирам — отвърна Брейдън и в очите му проблесна страх. — За друго животно ли говориш? Или за зло проклятие? Какво искаш да кажеш с това, че я е *докопало* нещо друго?

— Не знам какво я е нападнало, но това беше най-неприятното нещо, което някога съм виждал.

— Но тя беше наш враг, Уейса. Защо не я унищожи още тогава, когато имаше възможност?

Уейса сведе очи към земята. Не знаеше как да отговори на въпроса на Брейдън.

— Прав си, че може би допуснах ужасна грешка — призна той. — Но когато я видях там да лежи на земята, толкова тежко пострадала, си спомних за нощта, в която Юрая уби сестра ми. Не можах да я спася от смъртта. Без значение колко се борех, нямах силата, скоростта и яростта, които ми бяха нужни, за да защита сестра си. И докато гледах безпомощната и ранена Роуина, разбрах, че мога да спася поне *това* момиче. От дълго време се бия и воювам, но преди не бях такъв. Не искам да съм *само* такъв. Майка ми и баба ми ме научиха, че понякога печелиш битката не чрез борба, а като помагаш и изцеляваш. Понякога има повече от един път, който да следваш. Невинаги е ясно кой е той, но исках да следвам *du-yi-go-dv-i*, *правилния път*, поне доколкото мога. Когато видях Роуина да лежи така, нещо ме стисна за гърлото, накара ме да прибера ноктите си. Разбираш ли?

От много време Брейдън не поглеждаше приятеля си... не можеше да го погледне, защото не искаше да му прости, но накрая го направи и кимна.

— Добре. Разкажи ми какво стана след това.

— Вдигнах я и я пренесох на сигурно и тайно място. Превързах раните ѝ и се грижих за нея през следващите дни и нощи. Дадох ѝ вода и храна и място, където да поспи и да се възстанови.

— И после?

— В нощта на четвърт луната, се върнах и тя си бе отишла. Просто изчезна.

— Изчезна?

— Измъкна се. Търсих я няколко нощи, но не открих нищо, освен мъгла в блатото.

— Създанието, за което ми каза, онова, което причинява бурите и кара реките да преливат...

— Не знам дали тя прави всичко това. Или това е съществото, което я е нападнало и е нанесло ужасните рани.

Серафина огледа гората около тях. Уейса бе видял буреносеца. Знаеше, че се задава нещо страховито.

Брейдън отново погледна надолу към лежащото в гроба тяло.

— Така ли ще свърши всичко, Уейса? — попита Брейдън. — Със Серафина тук, в земята?

— Ще бъдем дръзки, приятелю, това ще направим — отвърна Уейса. — Ще се борим.

— Дори и вече да сме загубили битката?

— Особено тогава. Може и да изгубихме битката, но тази война не е свършила. Ще бъдем силни, ще бъдем умни. Все още пазиш плаща, нали?

— Да, в мен е.

— Скрий го добре. На сигурно място. Плащът е единствената ни надежда. И каквото и да идва насам, ние ще се бием заедно.

Брейдън кимна.

— А ти се погрижи за пантерата.

— Ще направя всичко възможно — обеща тържествено Уейса. — Бъди дръзък!

С този поздрав той се втурна към гората, преобрази се във въздуха и продължи да тича на четири лапи.

Брейдън го гледаше как се отдалечава. Двамата с Гидиън останаха сами встрани от гроба. Той сякаш обмисляше чутото от Уейса и се опитваше да разбере какво трябва да направи от тук нататък.

После бавно се обърна към ковчег и погледна тялото в гроба.

— Върни се при мен — каза момчето.

— Повярвай ми, опитвам се — каза Серафина и тъгата я заля като мощна вълна.

Брейдън постави капака на ковчег и бавно, почти неохотно започна да бута пръстта обратно и я погребва отново.

Когато работата свърши и бе време да си тръгва, погледна към ангела.

— Грижи се за нея.

После се обърна и се отправи назад към „Билтмор“.

Серафина искаше да го последва, но го остави да си отиде. Не можеше да направи нищо, за да му помогне, ако тръгне след него.

Трябваше да се присъедини към приятелите си в борбата им срещу настъпващия мрак и виждаше само един път, по който да поеме.

Тази нощ Серафина се промъкна през блатата и се запъти към бърлогата на Роуина. Магьосницата току-що се бе върнала от една от обиколките си с торба, пълна с билки. Беше напълнила и цяла стъкленица с цикади и мухи, с които хранеше хищните си растения. Качулката ѝ беше свалена, дългата ѝ червена коса се спускаше свободно покрай раменете ѝ. Лицето ѝ беше все така сериозно и бе потънала в мисли, които Серафина не можеше да разчете.

— Усещам те — каза Роуина, докато хранеше едно от месоядните цветя с муха. — Няма смисъл да се криеш.

— Какво имаше предвид, когато каза, че много неща са се променили? — попита Серафина, оставайки на място.

— Всичко се променя постоянно.

— Но за какво точно говореше, когато го каза?

— Искях да кажа, че нямаш представа какво се е случило, откакто полегна да си подремнеш в гроба.

— Тогава ми кажи.

— От тона ти имам чувството, че вече знаеш — каза Роуина, сякаш бе наясно, че Серафина е видяла Брейдън и Уейса.

— Не. Не всичко.

— Видя всички парчета. Просто трябва да ги обединиш. Но не искаш да го приемеш.

Серафина се замисли над думите ѝ.

— Искаш да кажеш, че съм мъртва.

— Разбира се, че си. Или поне все едно си. На път си да си отидеш.

— И някаква тъмна сила напада „Билтмор“...

— Знаеш и това. Винаги е било така. Нищо не се е променило и все пак всичко е различно. Светът е цикъл и този цикъл е нарушен.

— В думите ти няма никакъв смисъл.

— В света не може да има смисъл за човек, който не иска да го разбере. Гледаш ме, но не ме виждаш. Това имах предвид.

— Как така не те виждам?

— Виждаш врага си.

— Ти се опита да ме убиеш!

— Да, направих го — каза Роуина почти небрежно. — Ти пък се опита да убиеш мен.

— Уейса те е намерил и те е спасил.

— Да, така е — отвърна спокойно магьосницата, но леко дръпнато, сякаш не искаше да говори за това, нито за чувствата си по въпроса, но може би именно стореното от Уейса бе в основата на всичко. — Има много пътища...

— Ти ли създаваш всички бури в гората? Ще ни нападнеш ли? Ти ли се опитваш да унищожис „Билтмор“? Какво правиш тук?

— Опитвам се да оцелея.

— Говориш само с гатанки.

— Само за човек, който смята, че светът е счупена играчка, която може да поправи — отвърна Роуина. — Понякога не можеш да го поправиш. Понякога трябва просто да се снишиш и да се държиш възможно най-здраво.

— Или да продължиш напред и да умреш... — каза с горчивина в гласа Серафина.

Искаше да стигне до дъното на онова, което Роуина криеше, но изведнъж чу дълбок бумтящ звук около себе си.

Вдигна очи и видя тъмен облак, който се рееше над гората. Звездите изчезнаха. Краката ѝ се вледениха от внезапен страх.

Първоначално звукът бе тих, но ставаше все по-силен и по-силен с приближаването си. Земята и дърветата започнаха да се клатят, тежък ритъм изпълни въздуха. Бум... Бум... Бум...

Надигна се вятър и листата по дърветата започнаха да трептят. Клонките по земята бавно се понесоха нагоре и литнаха във въздуха, реейки се около Серафина. Тя се опита да остане смела, но ръцете и краката ѝ се разтрепераха и не можеше да си поеме дъх. Козите на Роуина блееха и се щураха ужасено из заграждението.

Роуина влезе в колибата и се върна, стискайки в ръце стъкленица, пълна с някаква отвара. Изпаднала в паника, тя вдигна поглед към зачервеното небе, после се огледа, готова за бой. Стискаше колбата в треперещата си ръка, сякаш всеки момент щеше да я хвърли срещу нападателя.

— Той ни откри! — прошепна тя на Серафина. — Трябва да тръгваш!

— Кой е той? Какво става? — попита Серафина и се скри зад едно голямо дърво.

— Не бъди глупава, котко! — изкрещя й Роуина. — Изчезвай оттук!

Серафина се спусна към гората, за да избяга от бурята. Дърветата се огъваха и се тресяха, клоните се превиваха надолу и падаха с трясък около нея. Вятърът се стовари с внезапен порив толкова мощно върху ѝ, че я събори на земята. Тя се запрепъва назад, после стана и продължи да тича, но след това чу Роуина да крещи зад гърба ѝ.

Борейки се да си поеме дъх, Серафина се обърна и се огледа.

Видя, че Роуина се е свила на земята до колибата си. Край нея вилнееше яростна сила и трошеше клоните на дърветата. Поривът бе толкова мощен, че тласна Серафина обратно назад като огромна вълна, повдигна я и краката ѝ се отлепиха от земята. След това я повлече със себе си. Тя сграбчи блатистата пръст, за да се спре, и се вкопчи здраво. После, залитайки, тръгна обратно към Роуина, която бе погълната от битката срещу невидимия нападател.

Заради тъмния вихрен вятър и летящите навсякъде клони Серафина не можеше да различи ясно всичко, което става, но видя как Роуина се втурна отново в полуразрушената колиба, грабна друга отвара и заплаши да я хвърли.

— Не ме наранявай! — изпищя тя с глас, който трепереше едновременно от страх и от гняв. — Кълна се, че ще се бия с теб!

Серафина огледа наоколо сред дърветата за нападателя, но не го откри.

Усети, че краката ѝ са мокри и лепкави. Погледна надолу. Мъхнатата трева бе подгизнала от тъмна кръв. Насекоми и червеи се лутаха в пръстта около нея.

— Престани! — извика Роуина. — Остави ме на мира!

Яростен порив запрати към нея голям отчупен клон. Клонът се заби в момичето и го събори на земята с брутален удар. По-тънките стърчащи клонки нападناха магьосницата, впиха се в нея като пръсти и почнаха да я дращят и дерат по гърба, оставяйки дълбоки назъбени разрези в плътта ѝ.

Серафина ахна, по голия гръб на Роуина и отстрани по цялото ѝ тяло се виждаха не само нови кървящи прорези, но и белези от предишни рани. Очевидно не за първи път понасяше гнева на този нападател. Въпреки уменията ѝ да прави магии и да се преобразява, явно имаше белези, които дори създание като нея не можеше да излекува.

Но Роуина не остана на земята задълго. Тя бързо се изправи на крака, избърса кръвта от подутите си устни и погледна гневно и решително към гората. Преди да дойде следващата атака, се спусна към стъклените си с отвари. Сграбчи една колба и я метна към дърветата, изпълвайки блатото с гъста планинска мъгла.

Като сърдит отговор от гората изникна огромна огнена топка и полетя право към Роуина.

Тя вдигна ръце и от дланите ѝ избухна вълна от лед и сняг, която унищожи огнената топка и я превърна в облак пара.

През цялото време Серафина търсеше нападателя, но не успяваше да го види.

— Тази вечер! — разнесе се глас. — Вземи плаща тази вечер, или ще убия момчето със собствените си ръце!

— Ако го убиеш, никога няма да намериш плаща! — изрева ядосано Роуина.

Сякаш за да постави край на спора им, друго огромно огнено кълбо изникна от тъмнината и полетя право към нея, този път двойно по-бързо от преди. Роуина отскочи от пътя му точно навреме, но огнената топка удари дървото зад нея и то избухна, хвърляйки горяща мъзга във всички посоки.

Момичето изпищя от болка, когато пламтящата течност изпръска голата му кожа и подпали всичко около него.

Серафина се втурна напред, за да помогне, като се опитваше да избегне пламъците. Отпусна се на колене до Роуина, докато тя се гърчеше от болка, причинена от горящия дървесен сок. Серафина знаеше, че трябва да ѝ помогне някак, затова затвори очи и остави част от себе си да избледнее и да се слее с порестата почва, да потъне надолу до мястото, където има вода. После се съсредоточи, разпери ръце и с цялата воля на призрачната си същност започна да издърпва водата през гъстия блатен мъх и да напоява всичко около тях. Издигащата се вода загаси пламтящите пламъци и заля тялото на

Роуина, отмивайки горящата мязга, преди да се отдръпне отново в блатото.

Заше метена от това, което бе направила, Серафина се срина изтощено на земята редом с магьосницата.

Двете лежаха сред купчина изгорени, подгизнали и изпочупени стволоче и клони. Нападателят беше изчезнал и огънят бе загасен.

Момичетата останаха там няколко секунди, събирайки сили.

После Роуина отвори очи. Бавно се измъкна от останките, събра сили и се изправи на крака. Изглежда, едва успяваше да помръдне. Наметалото ѝ бе разкъсано, тялото ѝ кървеше, изцапано с пръст и кал, имаше множество наранявания и белези от изгорено. Но беше жива.

Втрени се отчаяно в унищожението край себе си, после си пое дълбоко дъх и се овладя.

Влезе в онази част от колибата, която все още бе непокътната, отвори една стъкленница и започна да излива лепкава сива течност върху изгорените си ръце и крака, като се мръщеше и скърцаше със зъби от болка.

Не каза нищо на Серафина, но разбираше, че тя е спасила живота ѝ, или поне я е отървала от агонията на неизмеримо по-силна болка, отколкото вече изпитваше.

После грабна торбата си и започна припряно да събира някои от кристалните колби и други принадлежности от тъмния си занаят.

Серафина я гледаше очарована. Роуина не се вайкаше уплашена и нещастна. Не плачеше. Изглеждаше решителна, твърдо готова да се бори и да оцелее.

Точно когато Серафина си помисли, че вече е видяла всичко странно под луната, магьосницата притисна ръце до главата си и бавно прокара длани по дължината на косата си, променяйки цвета ѝ от червено в черно. После докосна с по два пръста на всяка ръка лицето си, точно под очите. Притисна пръсти до страните си, решително и плавно, променяйки очертанията на скулите. След това се протегна към краката си, събу обувките и започна да притиска малките пръстчета и на двата си крака в земята, докато те не изчезнаха. Накрая докосна с показалци очите си точно по средата и те станаха златистокехлибарени.

Серафина зяпна потресено. Стъпка по стъпка Роуина се бе превърнала в друг човек. Някой, който смущаващо много приличаше

на нея самата!

Сякаш Серафина се взираше в огледало, но момичето, което я гледаше оттам, бе много по-красиво и по-изящно.

— Чакай, Роуина. Не разбирам. Какво правиш?

— Ти го чу. Искам да сложа край на това.

— Но кой беше той? Кой те нападна?

Роуина придърпа разкъсаната роба към тялото си и тръгна забързано през гората, следвайки същия път, по който Серафина бе дошла.

— Спри, чуй ме, спри! Къде отиваш? — попита отчаяно тя. — Моля те, кажи ми какво ще правиш.

— Спри да ме тормозиш, котко, чакат ме на летен бал — отвърна Роуина.

Серафина последва Роуина през гората. Знаеше, че Брейдън е в смъртна опасност. Но в ранните сутрешни часове из планинските долини се носеше гъст мъглив облак, който бавно се плъзгаше по хребетите, бял и странен, просмукваше се сред дърветата и прикриваше пътя на Роуина. Серафина не бе сигурна дали мъглата е естествена, или е някоя от прикриващите отвари на магьосницата, но каквото и да бе, в един момент Роуина изчезна.

Докато търсеше следите ѝ, Серафина усети прохладата на мъглата по кожата си и знаеше, че ако остане неподвижна още малко, ще се разтвори в нейната пара независимо дали го иска, или не. *Прах при прахта, а сега и мъгла при мъгла.*

Беше се научила да въздейства на някои от стихииите, макар и съвсем незабележимо, беше се сляла с водата в потока, но колкото повече взаимодействаше с природните елементи, толкова повече усещаше, че се изгубва в тях.

Сърцето ѝ се късаше при мисълта, че ще напусне хората, които обича, но знаеше, че вероятно не може да направи нищо срещу смъртта. Както бе казала Роуина, вече си отиваше. Имаше чувството, че ѝ остава една нощ, може би две, преди да изчезне завинаги.

Всеки умира, каза си тя и се опита да запази смелост, трябва да защитя хората, които обичам.

Но как? Това беше въпросът сега.

Беше видяла могъщата зла сила, която нападна Роуина, като предизвикваше бури, изстрелваше огнени топки и подпалваше всичко по пътя си. И тази сила искаше черния плащ. Брейдън и Уейса играеха опасна игра, като го бяха скрили, но може би само това ги бе запазило живи досега.

През целия следобед се опитваше да открие Роуина, търси следи или какъвто и да е знак от нея, но магьосницата беше изчезнала.

Накрая Серафина пое обратно към „Билтмор“, ужасена от това, което предстои. Беше нощта на летния бал.

Излезе от гората близо до статуята на Диана, богинята на лова, разположена на върха на хълма, от който се откриваше най-впечатляващата гледка към имението „Билтмор“.

Оттам по стръмния хълм се спускаше дълъг участък зелена трева, чак до еспланадата — равната затревена площ, с алеи от двете страни, които водеха към входа на къщата. Със своите красиви каменни стени, изящни статуи и странни гаргойли, стръмни върхове и наклонени покриви имението „Билтмор“ величествено се извисяваше на фона на многопластовите планински очертания в далечината. Някога бе стояла тук, точно на това място, в красива червено-черна рокля с Брейдън и Гидиън от двете ѝ страни, и тримата заедно се взираха в къщата. Но не и тази вечер.

Тази вечер бе сама под лунната светлина и все още бе облечена в разкъсаната мръсна и кървава рокля, с която Брейдън я бе погребал.

Блещукащи факли осветяваха главния път, който водеше до официалния вход на къщата, и всички прозорци в голямата сграда сияеха ярко. Наклонените спираловидни прозорци на парадното стълбище пламтяха с ослепителен блясък. Но цветните стъкла на купола на зимната градина — мястото на бала — светеха най-ярко от всички. Беше ѝ трудно да си го представи, но, изглежда, точно там Роуина щеше да се опита да изплете мрежа, в която да хване Брейдън.

Серафина наблюдаваше как през портите на имението се точи дълга поредица от карети. Главният път към „Билтмор“ бе кален и частично наводнен, но мостовете се държаха и конските екипажи бяха успели да преминат. Движеха се бавно в дълга редица, карета след карета, до предния вход на къщата, където двама високи лакеи, облечени еднакво в официални черно-бели униформи, приветстваха пристигащите гости.

Безшумна и напрегната, Серафина тръгна надолу по хълма към екипажите.

— О, това направо спира дъха! — каза една представителна дама на своя съпруг, като отвори прозореца на каретата, за да види къщата по-ясно.

— Виж, мамо, като в приказка е! — възкликна младо момиче в следващата.

— Напоследък е по-скоро като в приказка на ужасите — измърмори тихо Серафина.

Повечето от екипажите бяха теглени от два коня, а най-богатите господа и дами бяха с карети с четири коня. И сред тях Серафина забеляза нещо, което никога досега не бе виждала.

Една от каретите изобщо нямаше коне. *Приличаше* на карета, имаше четири колела от страни, лакирани дървени страни и четирима пътници, които седяха на дебели кожени седалки вътре, но сякаш се движеше със собствена магическа сила. Очите на Серафина пробягаха наоколо в търсене на магьосницата, защото реши, че това е някакво нейно заклинание, но Роуина не се виждаше никъде.

Каретата без коне издаваше странен шум, а мъжът на предната седалка носеше смешна шапка и очила. На Серафина ѝ бяха нужни няколко секунди, за да разбере, че това не е поредната тъмна магия на врага ѝ, а някаква нова машина.

През целия ѝ живот татко ѝ казваше, че времената се менят, че в цялата страна мъже и жени измислят неща, които ще променят света. Тя все не разбираше за какво точно говори. Но може би тази странна карета без коне бе началото. Прииска ѝ се татко ѝ да е там, да я види и да ѝ обясни какво е това.

Все още търсейки Роуина, Серафина се промъкна между екипажите, сред тъпчещите с копита жребци и множеството от кочияши с цилиндри и блестящите дами.

Изкачи се нагоре по стъпалата и се скри зад пазителите, статуите на мраморните лъвове, които в представите ѝ винаги защитаваха „Билтмор“ от зли духове. Но тази вечер *тя* беше духът; тя беше странният нощен призрак, който се промъкваше в къщата.

Когато някоя карета се изкачеше по хълма до имението, лакеят скачаше и отваряше вратата. Пръв слизаше джентълменът, после подаваше ръка, за да помогне на дамата, която се измъкваше отвътре с пищната си рокля, внимателно стъпвайки по малките стъпала на каретата с лъскавите си обувки. Щом стигнеше в безопасност на земята, тя хващаше джентълмена под ръка и двамата минаваха през великолепните сводести входни врати към вестибюла и продължаваха по покритото с червен килим стълбище навътре към къщата.

Светлината, топлината и шумът от бала се лееха от широката врата на имението, вече присъстваха стотици гости, а тепърва щяха да пристигат още. Серафина се вмъкна в къщата с чувството, че я поглъща някакво пламтящо и бляскаво гигантско създание.

Единствената мисъл в съзнанието ѝ бе дали ще успее да открие магьосницата навреме и да ѝ попречи да нарани Брейдън.

Серафина влезе в главната зала на „Билтмор“, която бе наситена с аромата на горящи свещи, чиста вълна и женски парфюми, смесен с уханието на хилядите рози и лилии, окачени по арките и колоните на къщата. Нежният шепот от бъбренето на гостите се сливаше с шумоленето на сатенените рокли, ромоленето на леещото се вино и звъна на чашите. Имаше толкова много хора в залата от единия до другия край, че раменете на непознатите се докосваха, а приятелите се навеждаха един към друг, за да си прошепнат нещо лично, но всички гости изглеждаха щастливи и доволни от оказаната чест да са част от това важно празненство. Серафина мина през тълпата, но не видя никъде Роуина или Брейдън.

Джентълмените носеха официално вечерно облекло, тъмни фракове и тъмни панталони, белоснежни колосани ризи с високи яки с подгънати ъгълчета, тъмни жилетки и бели папийонки или вратовръзки. Някои от мъжете бяха слаби, други по-едри, някои бяха с дълги мустаци или добре оформени бради, други с гладко избръснати лица. Всички носеха бели ръкавици, а мнозина имаха в малките джобчета на жилетките си часовници, провесени на дълги златни или сребърни верижки. Някои дори държаха бастуни със сребърни върхове, но никой не приличаше на магическия жезъл.

Това, което поразя Серафина най-много, бе колко са щастливи хората, че имат възможност да се видят, да общуват, да пийнат, да се посмеят и да вършат всякакви други неща като голямо, пърхащо ято от черно-бели сойки, които се блъскат една в друга, без дори да подозират, че едно младо момче от тяхната класа е заровило безжизнено тяло наблизо и че изчезващият, изгубен дух на мъртвото момиче върви сред тях.

Дамите носеха дълги обемни и блестящи рокли за танци, изработени от сатен, тафта и много други фини и луксозни материали, в различни цветове — тъмнолилаво, бледорозово, прасковено, люляково лилаво и синьо, безкрайно разнообразие, което напомняше

на Серафина за цветна градина през лятото. Тя се взираше с подозрение към всяка от дамите в тълпата, търсейки момичето, което прилича на нея. Предполагаше, че магьосницата се е скрила някъде тук, сред тълпата, защото измамата бе нейната специалност.

Серафина наблюдаваше понякога плахото, понякога игривото общуване между младите дами и младите джентълмени. Много от дамите и по-големите момичета държах в ръце бродирани ветрила, отваряха ги, вееха с тях, за да покажат интерес към евентуален ухажор, затваряха ги бавно или по-рязко, за да дадат знак за пренебрежение.

Докато изучаваше младите дами и господа, техните маневри и маниери на общуване ѝ напомниха за жеравите, които понякога на пролет прекъсваха полета си, за да упражнят своя ритуален танц за чифтосване сред полята, подскачаха и разперваха криле, подхвърляха си пръчки, въртяха се и разпалено тракаха.

Серафина не разбираше напълно защо жеравите и младите дами правят това отново и отново, не знаеше и какво точно означава, но усещаше, че е някакъв таен език, който те, за разлика от нея, владеят отлично.

По-малките деца, които все още не бяха на жеравна вълна, се събираха на малки групички, шепнеха и наблюдаваха всичко случващо се из залата. Кикотещи се момичета се лутаха наляво-надясно из тълпата и търсеха приключения. Банди малки момчета се трупаха покрай масите с храна.

Възрастните бяха от разнообразни слоеве на обществото, имаше всевъзможни типаж и по положение, и по модни пристрастия: индустриалци и политици, писатели и художници, посланици и високопоставени лица, чиито титли Серафина не разбираше. Липсваше ѝ старият приятел, усмихнатият разказвач на истории мистър Олмстед, който се бе върнал в своя далечен, далечен дом.

Докато обикаляше из залата, мекият прелестен звук на арфи и цигулки започна да изпълва помещението, а след това се разнесе и дълбокият звук на виолончела и на други инструменти. Ред след ред музиканти, всички облечени с черни сака и с вратовръзки, се подредиха в центъра на главната зала и засвириха най-красивата завладяваща и романтична музика, която някога бе чувала. Мистър Вандербилт не бе поканил солист или струнен квартет. Беше довел цял оркестър в дома си!

Серафина си спомни времето преди години, когато бе малка и бродеше по коридорите на къщата късно през нощта. Приятелят на мистър Вандербилт, Томас Едисон, му бе подарил фонограф с въртяща се дръжка и голям месингов рог. Тя често наблюдаваше как господарят на къщата слуша оперна музика, седнал сам в библиотеката си. Мистър Вандербилт обичаше „Танхойзер“^[2] толкова много, че поръча на прочутия скулптор Карл Битер^[3] да изобрази епична сцена от операта във фриза над гигантската тройна камина в банкетната зала.

Серафина си спомни, че музикалната машина на Едисон издаваше остър дращещ звук, който не ѝ харесваше, но *това*, този оркестър на живо, бе съвсем друго нещо. Мистър Вандербилт бе пътувал из цяла Европа, за да събере произведения на изкуството и мебели за „Билтмор“, но освен това бе посещавал и много концерти и опери и тя най-сетне разбра защо. Най-накрая можеше да види и да чуе онова, което той обичаше толкова много.

Всички музиканти свиреха в такава съвършена хармония, цигулките, виолончелата и останалите инструменти се сливаха във великолепието от звуци, което не приличаше на нищо, което е слушала досега. Чу как един джентълмен казва на друг от гостите, че музиката е от нов балет, наречен „Лебедово езеро“, който мистър Вандербилт чул в Европа и се бе влюбил в него, затова уредил оркестърът да го изсвири тази вечер.

Музиката набираше скорост и се рееше през сводестите коридори на „Билтмор“ до всички големи зали в къщата, достигаше до всички елегантни дами в блестящи рокли и до красивите господа в официални костюми. Имаше флейти, които издаваха звук, подобен на сутрешната песен на дроздовете, и пронизителни обои, звучащи като малките гмурци, които се заселваха в лагуната през есента, както и величествени валдхорни, които възвестяваха пристигането на кралски особи — толкова много инструменти, че Серафина дори не можеше да назове всичките.

И тогава най-после забеляза Брейдън. Отдавна не се бе чувствала толкова щастлива. Приятелят ѝ бе добре! Роуина не се виждаше никъде и Брейдън беше в безопасност. Може би вечерта щеше да се окаже по-добра, отколкото се опасяваше.

Брейдън се придвижи през тълпата до леля си и чичо си. Беше облечен в черен фрак, с бяла вратовръзка и бели ръкавици и беше

истинско възплъщение на млад джентълмен от богато семейство.

— Изглеждате много красив, млади господине — каза весело мисис Вандербилт.

— Благодаря — отвърна Брейдън и се изчерви.

— Днес имаш по-здрав вид — отбеляза мистър Вандербилт.

— Чувствам се малко по-добре — съгласи се Брейдън.

— Е... — започна мисис Вандербилт, — познавам няколко дами, които са ти запазили място в танцовите си карти.

Настроението на Брейдън помръкна.

— Предпочитам да не танцувам.

— Знам, че нямаш особено желание, Брейдън — каза нежно леля му. — Но когато започнат танците, ще е много грубо да не поканиш поне няколко момичета. Много от тях са изминали дълъг път, за да са тук с нас.

— Разбирам — каза кротко Брейдън.

— Как е кракът ти? — попита загрижено мисис Вандербилт. — Чувстваш ли се достатъчно добре да танцуваш?

— Не е това. Аз просто... — започна Брейдън, но после се поколеба. Серафина разбираше, че той не иска да лъже леля си, но и не искаше да ѝ казва нещо, която тя не желае да чуе.

— Знам, че ти бе добра приятелка — каза мисис Вандербилт. — Но все някога, заради теб самия, трябва да приемеш, че си е отишла.

— Знам — отвърна тъжно момчето.

— Още не съм си отишла, Брейдън! — извика Серафина, забравила, че допреди малко се бе опитвала да е зряла и да приеме смъртта си. — Не ме пускай! Дръж се за мен!

Но, разбира се, никой не можеше да я чуе.

В следващия миг диригентът на оркестъра сложи край на музикалната прелюдия на вечерта и всички заръкопляскаха учтиво, после той почука по стойката три пъти и вдигна бялата си палка.

Развълнуван шепот премина през тълпата. Гостите знаеха какво предстои.

Оркестърът засвири приятен и жив валс, идеален за танцуване.

От тълпата се надигнаха отделни въодушевени ръкопляскалия и всички очевидно бяха щастливи, че най-накрая е дошло времето за забавления. Джентълмените, и млади, и стари, пристъпиха към дамите,

които бяха избрали, подадоха им ръце и ги помолиха да им окажат честта да танцуват с тях.

Палмите, мебелите и произведенията на изкуството, които обикновено изпълваха зимната градина, бяха разчистени, за да се освободи място за танците. И докато много от стаите и коридорите в имението бяха осветени със свещи, фино гравираните греди над дансинга бяха увити с жици с хиляди мънички електрически светлини като светулки в омагьосана градина, така че роклите на дамите блещукаха и сияеха под тази светлина.

Значи по това работеше татко, помисли си Серафина и в този миг дъхът ѝ секна, защото баща ѝ стоеше от другата страна на залата в красив тъмен костюм, облеган на една от черните мраморни колони на зимната градина.

Не беше облечен като останалите гости на „Билтмор“ със строг официален фрак, но беше измит и обръснат и изглеждаше по-красив и достолепен, отколкото някога го бе виждала. Гледаше светлините, които бе подготвил за бала, и слушаше със задоволство реакциите на възхитените двойки, които пристъпваха на дансинга.

На лицето му бяха изписани гордост и удовлетворение. И всички чувства, които изпълваха Серафина преди миг, отново се надигнаха в нея.

Искаше да отиде при него, да го прегърне и да му каже колко се гордее с него и колко много го обича. Баща ѝ никога не бе ходил на училище и не владееше магически заклинания, но тази вечер той бе магьосникът на светлината.

Когато елегантните двойки започнаха да изпълват дансинга, вниманието на Серафина бе привлечено от едно момиче в другия край на залата. Беше облечено в дълга красива тъмнозелена рокля, която под светлината преливаше и в други цветове. Имаше силно изсечени скули, дълга черна коса и големи кехлибарени очи. Косъмчетата на тила на Серафина настръхнаха.

Ето я, помисли си.

Лицето на Роуина смущаващо приличаше на нейното и все пак бе по-различно, като по-привлекателна, по-добра версия на нея самата. Явно магьосницата не се преструваше на Серафина, а на нейна по-голяма сестра или братовчедка. Сигурно бе откраднала роклята или бе използвала някаква магия, за да я направи. Бе вдигнала дългата си

черна коса в сложна прическа. Изглеждаше едновременно величествена, красива и зла, поне в очите на Серафина.

На външен вид Роуина беше почти свършена, но когато Серафина се приближи, забеляза върху бледата кожа на шията ѝ, под края на високата ѝ яка, следа от ужасен белег. Решена да спре магьосницата, преди да е започнала злото си дело, тя се втурна право към нея. Но въпреки че се спусна припряно напред, успя да чуе зад себе си разговор, от който сърцето ѝ трепна болезнено.

— Добре — каза Брейдън тихо на леля си, след като забеляза тайнственото, но странно познато чернокосо момиче в зелената рокля. — Ще покания *онова* момиче на танц.

— Прекрасно, благодаря ти, Брейдън — каза мисис Вандербилт, която не обърна особено внимание на момичето, но бе изключително щастлива и насърчи внезапната готовност на племенника си да изпълни джентълменския си дълг поне към една от младите дами в залата.

— Познаваме ли това момиче? — попита мистър Вандербилт и се загледа с известно притеснение в Роуина.

— Сигурна съм, че е от добро семейство — каза мисис Вандербилт, очевидно доволна, че Брейдън най-накрая отново е започнал да общува.

Докато приятелят ѝ се придвижваше към момичето, за да го покани на танц, Серафина успя първа да стигне до старата си неприятелка.

— Не трябва да си тук! — изсъска ѝ.

— Изпарявай се, котенце, имам работа — промърмори Роуина, после повдигна глава и се усмихна изискано, когато Брейдън ѝ се представи, поклони се и ѝ предложи ръката си за танц.

На онези от гостите, които случайно гледаха към тях, едва ли нещо би им се сторило необичайно. Серафина познаваше балния етикет достатъчно, за да знае, че е задължение на младите джентълмени да канят младите дами на танц и всъщност се смята за грубо някоя млада дама да бъде оставена без партньор твърде дълго. От друга страна, ако дамата бъде попитана подобаващо вежливо, тя не може да откаже да танцува, освен ако танцовата ѝ карта не е вече запълнена.

— Казвам се Брейдън Вандербилт — каза приятелят ѝ донякъде по-сдържано и официално от обичайното, като протегна ръка към Роуина. — Ще ми окажете ли честта да танцувате с мен?

— С удоволствие, сър — отвърна момичето с най-сладкия и най-изящен акцент от Чарлстън, който някога бе излизал от устата на южняшка красавица, и постави деликатната си ръка в неговата.

[2] Опера от Рихард Вагнер, изпълнена за първи път през 1845 г. — Б.пр. ↑

[3] Карл Битер (1867–1915) — американски скулптор, роден в Австрия, автор на множество мемориални паметници. — Б.пр. ↑

Серафина гледаше безпомощно как Брейдън и Роуина бавно и тържествено се запътват към дансинга сред останалите танцьори. Ясно беше, че той не е разпознал коя е дамата му, но бе странно привлечен от нея.

— Не и тя, Брейдън! — изкрещя Серафина. — Всички други, но не и тя!

Замисли се какво може да направи, за да ги спре. Можеше ли да предизвика внезапен порив на вятъра и да накара партитурите на музикантите да се разлетят, за да спрат да свирят? Можеше ли да плисне водата от фонтана върху всички танцьори и да ги накара да се разпръснат?

Роуина се приведе към Брейдън и му заговори с прекрасния си южняшки акцент.

— Бях отчаяна и смразена от мисълта, че никой няма да ме покани да танцувам тази вечер — пророни тя и го погледна плахо в очите. — Вие сте истински кавалер, толкова благородно от ваша страна, че ме спасихте.

Роуина се държеше толкова сладко и подмамващо, че на Серафина ѝ се искаше да изкрещи с цяло гърло.

Знаеше, че Роуина се опитва да го подмами, но все още не разбираше плана ѝ. А и какво си мислеше Брейдън? Защо го прави? Нямаше представа кое е това момиче!

Дали щеше да танцува ръка в ръка с всяко създание, което изпълзи от гората с хубава рокля и изящна прическа? А и с тази шина на крака, танците сигурно му причиняваха болка. Щеше да е тромав и непохватен.

Но още преди Серафина да се усети, двамата се изправиха един срещу друг тържествено. Както бе обичаят, Брейдън постави ръце зад гърба си и се поклони ниско на партньорката си. Когато дойде нейният ред, дамата му направи бавен, дълбок реверанс, с изнесен леко напред

крак, със сведена глава и с повдигнати като крилете на грациозен лебед ръце. *Какво, за бога, правят*, помисли си Серафина.

После двамата танцьори се доближиха и се хванаха за ръце тържествено и изящно. Танцът им започна бавно и плавно, в синхрон с нежната увертюра на оркестъра и с движението на другите танцьори, но когато валсът се разгърна в пълното си темпо, започнаха да се движат по-бързо, да се въртят и въртят, и въртят, да се извиват, прелитайки по дансинга с удивителна грациозност и красота.

Сърцето на Серафина се сви.

Нямаше представа, че Брейдън може да танцува така. Още повече се удиви, че той се движи толкова гладко и без усилие с шината на крака. Обикновено влачеше болния си крак зад себе си, едва успяваше да върви, а тук се носеше с музиката на валса и краката му почти не докосваха пода.

Серафина се намръщи и се вгледа по-внимателно.

Беше трудно да се забележи дори с нейните подозрителни и остри очи, но когато се вгледа по-съсредоточено, видя неестествен блясък под краката му. Той не танцуваше. Магьосницата го носеше, буквално го повдигаше във въздуха със своята подмолна магия. Но бедният Брейдън нямаше представа. Той се усмихваше безкрайно щастлив, че танцува, че се движи и усеща краката си толкова силни и здрави след дългите месеци, в които са били жалки и немощни.

Серафина огледа другите танцьори и гостите, които ги наблюдаваха, за да разбере дали някой от тях забелязва магията на Роуина.

Мисис Вандербилт се взираше към танцуващата двойка с усмивка.

Останалите също наблюдаваха със задоволство щастливите млади, наслаждаващи се на танца. Единствено мистър Вандербилт май се вглеждаше по-внимателно в племенника си и в неговата партньорка.

На лицето му не бе изписана нито радост, нито съмнение, просто неспирно внимание към това, което става пред очите му, сякаш усещаше, че нещо не е съвсем наред.

— Защото тя е магьосница! — извика Серафина.

— *Шът, котко!* — прошепна Роуина, докато танцуваше с Брейдън, знаеше, че само Серафина ще я чуе заради силния звук на оркестъра.

Няколко минути по-късно, когато музиката спря и танцът свърши, Брейдън и неговата партньорка се отдръпнаха един от друг. Момчето се поклони, дамата му направи реверанс точно като преди. После Брейдън ѝ подаде дясната си ръка, партньорката му я пое и двамата се отдалечиха от дансинга.

— Хареса ли ви танцът? — попита я Брейдън.

— О, да, много. А на вас?

— Да, кракът ми отдавна не се е чувствал толкова добре — отвърна с лек и щастлив глас той.

Серафина ги последва по стълбите до алеята, която минаваше покрай зимната градина. Целият район беше претъпкан от смеещи се и общуващи гости.

Традицията повеляваше джентълменът да придружи партньорката си обратно до семейството или приятелите ѝ, но Брейдън не знаеше къде да заведе своята дама.

— Аз съм тук сама — каза тихо момичето.

— Тя няма приятели — намеси се Серафина — и определено не искаш да срещнеш семейството ѝ!

— Разбирам — каза колебливо Брейдън. — Бихте ли искали освежителна напитка от банкетната зала?

— Да, би било прекрасно — отвърна Роуина и те се насочиха в тази посока.

— Извинете, че ви питам, но идвали ли сте в имението преди? Срещали ли сме някъде?

— Да, мисля, че сме се срещали — отвърна девойката загадъчно.

Изражението на Брейдън се промени. Той се наведе към нея и прошепна:

— Да не би да си дивокот? Приятелка на Уейса ли си?

Когато момичето не отговори веднага, Брейдън попита:

— Имаш ли роднинска връзка със Серафина?

После погледна към краката ѝ, знаеше, че някои дивокоти имат по четири пръста на ходилата, дори когато са в човешка форма. Нозете на Роуина бяха скрити в лъскави обувки, но в този момент Серафина започна да осъзнава колко внимателно магьосницата бе планирала всичко. *От главата до петите цялата е капан. Примамва го да падне вътре.*

— Дойдох тази вечер на бала, за да говоря с теб, Брейдън — каза мистериозната девойка с тих и спокоен глас, но все пак достатъчно напрегнат, за да събуди любопитството на събеседника си.

— С мен? — попита изненадано той.

— Може би е добре да отидем на по-уединено място.

— Не се поддавай на номерата ѝ, Брейдън! — извика Серафина, чудейки се дали може да размаха ръце толкова силно, че да предизвика вятър, който да развее косата на Роуина и да я събори по стълбите чак до мазето.

— Добре — отвърна спокойно Брейдън. — Ела насам...

Роуина се усмихна криво, докато го следваше през банкетната зала. Залата бе пълна с гости, мнозина от тях ядяха и пиеха и всички се наслаждаваха на разнообразните празнични забавления.

Серафина погледна през арката към зимната градина с надеждата, че мистър Вандербилт е забелязал отдалечаването на Брейдън и Роуина, но не го видя.

— Какво правиш, Брейдън? — попита Серафина.

Той изглеждаше решен да се измъкне от бала и да остане насаме с момичето. Беше толкова нетипично за него.

Серафина ги последва в крилото, известно като ергенското, и потъна в тъмния и пуст коридор.

— Може би бихме могли да влезем тук — предложи Брейдън, насочвайки се към оръжейната — стаята с шкафове, пълни с пистолети, ловни пушки и други оръжия. Както бе обичайно за един джентълмен, той влезе пръв в тъмната стая, за да включи осветлението.

— Роуина, предупреждавам те, каквото и да си намислила, не го прави — каза яростно Серафина. — Говоря сериозно. Спри.

Но магьосницата не ѝ обърна никакво внимание.

— Когато бе нападната, аз ти помогнах — напомни ѝ Серафина.

— О, не се заблуждавай — прошепна Роуина. — И двете знаем, че не си просто сладка пухкава топка с меки лапички. Помогна ми, защото в онзи момент това бе най-умният избор за самата теб.

— Но какво правиш тук? Остави Брейдън на мира!

— Би трябвало вече да си се досетила за плана ми — каза нетърпеливо Роуина.

— Моля? — попита Брейдън, обръщайки се объркано към нея.

— Просто казвах, че „Билтмор“ сигурно е чудесно място за живеене — каза Роуина по-високо с южняшкия си акцент, докато влизаше в стаята. Серафина я последва вътре.

— По някаква причина електрическата лампа не работи, затова запалих няколко свещи — обясни Брейдън.

Серафина се изненада, когато той затвори вратата. Беше много неуместно млад джентълмен да отведе момиче от официалния бал в тъмна уединена стая и да затвори вратата.

Гледките и звуците от големия бал изчезнаха. Оръжейната бе малко и тихо помещение, светлината от свещите проблясваше трепкаво по тъмната дървесина наоколо и по стъклениите витрини, пълни с оръжия. Серафина забеляза една маса, на която бяха подредени красиво изработени ловджийски ножове. Стори ѝ се странно, че един от ножовете липсва. По тревистозелените стени бяха окачени препарирани животински глави, а в ъгъла имаше малка селска камина, в която блестеше меката светлина на жаравата.

— Можем да говорим тук — каза Брейдън.

Роуина се обърна към него. По изражението ѝ личеше, че е доволна от мястото, сякаш бе искала да го примами точно тук. Погледна го в очите и пристъпи към него.

— Истината е — каза тя с мек и уязвим глас, — че се нуждая от помощта ти.

Тя изрече думите с най-нежния си сладък тон и Серафина си помисли: *Това е, край! Загубени сме! Тя го измами, със сигурност всички ще умрем!*

Брейдън погледна Роуина и отвърна:

— Няма да ти помогна.

И с тези думи притисна острието на дълъг назъбен ловджийски нож в сатенения брокат на роклята ѝ, точно там, откъдето би могъл да го промуши право в стомаха ѝ.

— Знам коя си.

— О, божичко, ти имаш нож... — ахна Роуина със сладкия си южняшки акцент и вдигна ръце, преструвайки се на ужасена и обърквана, докато бавно отстъпваше назад. — Не разбирам. Какво става?

— Знам коя си, Роуина — повтори Брейдън, държейки ножа пред себе си с трепереща ръка. Очите му бяха широко отворени и уплашени, защото знаеше, че стои срещу магьосница, която всеки момент може да стовари заклинание върху му.

— Брейдън, послушай ме — каза Роуина с нормалния си глас.

— Можеш да сложиш каквито маски искаш, Роуина, но под тях винаги си оставаш чудовище.

— Няма да те нараня — увери го тя, опитваше се да го успокои.

— Това са думите, които казва и плащът! — извика Брейдън и се приближи към нея с ножа. Серафина никога досега не го бе виждала толкова уплашен и разстроен.

— Не я убивай, Брейдън, нуждаем се от нея! — изкрещя тя, но той не можеше да я чуе.

— Моля те, нека ти обясня — каза Роуина, като отстъпи назад.

— Тогава изплюй камъчето — разтърси заплашително ножа той. — Какво правиш тук? Какво искаш?

— Кажи му истината, или ще те намушка! — изкрещя трескаво Серафина.

— Дойдох да ти кажа, че баща ми се е върнал и ще убие теб и семейството ти — изрече Роуина.

Серафина затаи изненадано дъх. Това определено не беше спокойното и успокояващо обяснение, което очакваше.

Но после думите на магьосницата започнаха да се подреждат в съзнанието ѝ. Да, имаше подозрения, но сега го знаеше със сигурност: Юрая се бе върнал. Буреносното създание, което видя в гората, беше той, а ноктите и люспестата кожа бяха остатъците от старата му форма на бухал. Неизцелените рани по лицето му бяха причинени от

собствените ѝ котешки нокти. Юрая бе този, който пробуждаше бурите, препълваше коритата на реките и изтръгваше дърветата от земята. Идваше да отмъсти на „Билтмор“.

— Така ли се опитваш да спечелиш доверието ми? — попита Брейдън. — Като ми казваш, че с баща ти ще ме убиете?

— Вече няма да водя войната на баща си — отвърна рязко Роуина. — Уморих се от битки и кръв, от този безкраен цикъл на омраза и отмъщение.

— Поредната ти лъжа.

— Знам, че те подмамах, че те нападнах и нараних по много начини, но вече приключих с това.

Серафина слушаше думите на Роуина и постепенно започна да проумява всичко. Юрая бе причинил ужасните рани на дъщеря си в нощта, когато Уейса я бе намерил и ѝ бе помогнал. Той я бе наказал, задето не е успяла да убие Серафина в лоджията и е изгубила черния плащ. Той беше този, от когото Роуина се криеше в блатата, който я бе заплашил, бе я нападнал и ѝ бе крещял, когато Серафина дойде при нея в духовната си форма. Серафина дори не можеше да си представи какво е преживяло момичето през цялото това време. Роуина се бе превърнала в могъща магьосница, но вече бе ясно, че баща ѝ от години я покварявал и изтезавал сърцето и тялото ѝ. Бе я държал в ужасяващ плен и може би все още я стискаше в жестокия си юмрук. *Моят татко никога не би постъпил така*, помисли си Серафина. Беше немислимо. Връзката между Юрая и дъщеря му бе основана на страх, на болка, на хиляди други неща, но не и на любов.

— Тогава защо дойде? — попита Брейдън.

— Нужен ми е черният плащ — каза Роуина.

— Не е у мен.

Това, което изненада Серафина, не беше коварството на магьосницата, нито яростта на Брейдън, а фактът, че Роуина още не бе хвърлила отвара срещу него, не бе направила заклинание и не се бе опитала да го убие. Не само че все още не го бе нападнала, а дори му каза истината.

От нея се излъчваха умората и самотата, които Серафина бе забелязала и преди. *Много неща се промениха*, ѝ бе казала Роуина. Серафина осъзна, че е говорила за себе си.

— Каза, че не искаш да нараниш никого — продължи Брейдън.
— А сега искаш черния плащ. В думите ти няма смисъл.

— Опитвам се да ти помогна, Брейдън — отвърна Роуина и дори за подозрителното ухо на Серафина звучеше странно искрено. Тя сякаш наистина бе загрижена за момчето.

— Да ми помогнеш?! — извика с отвращение Брейдън. — Ти уби Серафина!

Той изкрещя думите с такава болка и гняв, че разби сърцето на Серафина. Въпреки всички битки и коварства ето *това* бе престъплението, което Брейдън не можеше да прости на Роуина. *Уби Серафина*. Думите бяха толкова окончателни, толкова опустошителни за него. Серафина най-сетне осъзна колко дълбоко е наранено сърцето му.

Откакто го познаваше, той винаги бе проявявал доверчивост. Бе защитавал своя приятел мистър Торн. Беше се доверил на лейди Роуина, когато тя дойде за първи път в „Билтмор“. Винаги бе готов да разтвори сърцето си за нов приятел.

Серафина бе подозрителната, тази, която не се доверяваше на хората. Беше се съмнявала дори в мистър Вандербилт заради черното му наметало и обувките, които носеше. Бе подозирала лакея мистър Прат, кочияша мистър Кренкшод, детектива мистър Гратан и кого ли още не. Винаги търсеше плъхове из имението.

Но сега осъзна, че и тя се е променила също като Брейдън, но в обратна посока. Усещаше, че започва да се вслушва в Роуина, че иска да повярва на думите ѝ. Беше я видяла първата вечер, когато вървеше сама покрай реката с толкова променен дух. Бе чула страха в гласа на момичето, когато крещеше към мрачната гора. Бе наблюдавала битката с баща ѝ, бе чула как му отговаря със свирепа ярост.

Дали това бе просто хитър номер, за да спечели доверието ѝ? Серафина знаеше, че би могло и да е така, но имаше смътното усещане, че Роуина казва истината.

И нещо повече: знаеше, че без значение колко е уплашена, колко несигурна или подозрителна е спрямо магьосницата тя се нуждае от нея. Ако Роуина не успее тази вечер, Юрая щеше да убие Брейдън. Това поне бе сигурно.

Но Брейдън беше на точно обратната позиция. Той *мразеше* Роуина. Роуина го бе наранила, бе го белязала и бе *убила* приятелката

му.

Серафина се опита да помисли. Какво може да направи? Как да разговаря с Брейдън? Как да му покаже, че е тук?

Огледа слабо осветената стая, оръжията в стъклените витрини, мъждукащата жарава и сивата пепел в камината, тапицираните столове и дървената маса, персийския килим на пода. Виждаше отраженията на Брейдън и Роуина в лъскавите витрини, но не и своето. Тя бе просто проблясваща светлинка в стъклото.

После отново погледна камината.

Пепел при пепелта, каза си тя и в този момент ѝ хрумна нещо.

— Роуина, чуй ме — каза тя, — трябва да привлечем вниманието на Брейдън. Накарай го да отиде до камината.

Роуина, изглежда, не я разбра и не и отговори.

— Направи го — подкани я Серафина. — Той никога няма да те послуша, не и по този начин. Нуждаеш се от помощта ми.

Роуина се замисли и Серафина си даде сметка, че и магьосницата трябва да внимава на кого се доверява.

— Брейдън — най-сетне каза тя, — трябва да ти покажа нещо до камината.

— Добре, това е добре... — насърчи я Серафина. — Просто го закарай там и аз ще направя останалото.

— Не! — отсече Брейдън и насочи ножа към Роуина.

— Свързано е със Серафина — каза тя.

— Какво за нея?

— Ела при камината и ще ти покажа.

— Няма да изпълнявам желанията ти.

— Трябва да го убедиш — каза ѝ Серафина.

— Не мога — отвърна Роуина.

— С кого говориш? — попита я Брейдън.

— Намери начин — каза Серафина. — Покажи му, че не го заплашваш. Легни на пода!

— Не съм глупава — възмути се Роуина. — Няма да го направя!

— Няма да направиш какво? — попита Брейдън.

— Седни на пода — каза отново Серафина. — Аз ще ти се доверя, но и ти трябва да ми се довериш.

— Добре! — възкликна възмутено Роуина, но след това се обърна към Брейдън и му заговори с по-нежен глас: — Брейдън,

разбирам, че се страхуваш от мен. И аз бих се страхувала, ако бях на твое място. Така че нека го направим. Няма да се съпротивлявам. Дръж ножа, за да не мога да те нараня.

Гледайки внимателно магьосницата, Брейдън насочи ножа към нея. Роуина бавно се отпусна и легна по гръб пред камината.

Брейдън я последва, коленичи до нея и притисна острието към гърлото ѝ.

— Сега си ти на ход, котко — каза Роуина.

— Какви ги говориш? — попита Брейдън.

— Сега го помоли да духне в пепелта — нареди ѝ Серафина.

— Брейдън — започна Роуина, — трябва да ти покажа нещо, което знам, че е важно за теб. Няма да се движа по никакъв начин. Искам да духнеш в пепелта възможно най-силно.

— С кого говориш? — попита той.

— Ще ти покажа — обеща тя.

Брейдън я погледна злобно, после вдиша дълбоко и духна в пепелта. Пепелта и блещукащите искрици се разхвърчаха в голям красив облак из стаята.

— Идеално! — зарадва се Серафина.

Когато въглените и пепелта се спуснаха надолу, тя яростно размаха ръце във въздуха като вятърна мелница, насочваше ги накъде да падат. Поемаше си дъх с пълни гърди, духваше насам-натам, вдъхваше нов живот на блясъка на жаравата, пепелта се вихреше в плавни движения, докато всички прашинки започнаха да падат на дървения под и да се подреждат в кратки линии.

— Какво става? — попита Брейдън с потреперващ глас, смаян от мистерията на това, което вижда.

Серафина насочи пепелта и жаравата надолу, докато оформи малки, лъскави, блестящи линии:

А З С Ъ М

— Какво е това? — попита изненадано Брейдън. — Пише ли нещо?

Наведе се към блестящата пепел и се опита да разчете кривите линии на слабата мъждукаща светлина от свещите.

— А... З... С... Ъ... М... — повтори той, прочитайки буквите една по една. — Пише: Аз съм. Но кой е той? *Кой е „Аз“?*

— Е, определено привлече вниманието му — каза Роуина и се изправи.

— С кого говориш?

— Отговорът на всичките ти въпроси е един и същ, Брейдън.

— Какъв? — попита с раздразнение момчето.

— Серафина.

— За какво говориш?

— Серафина е тук.

— Тук?

— Тя е тук, в тази стая с нас.

— Лъжеш! — извика Брейдън. — Ти си просто една лъжкиня!

Ядосан и отвратен, издуха пепелта, сякаш казваше: *Не вярвам на нито една твоя дума!*

Пепелта и пламтящите въгленчета политнаха във въздуха и се понесоха из стаята. През следващите няколко минути би трябвало да изстинат и да паднат по пода и мебелите, но Серафина размаха ръце, духна с пълни гърди към тях и ги насочи към пода на предишното им място.

ДОВЕРИЙ СЕ

Брейдън се втренчи като замаян в буквите, но после се овладя.

— О, спри! Това е просто поредният ти номер.

— Котката го прави — каза Роуина решително.

— Не, не е така. Серафина е мъртва. Аз лично я погребях.

— И аз така си мислех, но и двамата сме сгрешили. Тя не е напълно мъртва. Духът на Серафина е в тази стая.

— Просто престани! — изкрещя възмутено Брейдън, застанал лице в лице с нея. — Винаги лъжеш!

— Но тя е тук.

— Как да разбера, че не ме лъжеш, както си правила толкова пъти досега? Ако наистина е тук, докажи го.

— Роуина — намеси се Серафина, — кажи му да те попита нещо, което само Серафина може да знае.

Когато Роуина повтори думите ѝ, изражението на Брейдън се промени. Той се замисли няколко секунди, после подозрително присви очи към нея.

— Какви бяха първите думи, които някога съм казвал на Серафина?

Серафина се замисли. Какви бяха първите думи, които ѝ бе казал? Опита се да мисли. Беше сутринта, след като видя Мъжа с черния плащ. Току-що се беше промъкнала на горния етаж...

— *Да не си се загубила?* — каза Серафина. — Това ме попита той.

— *Да не си се загубила?* — повтори Роуина.

Очите на Брейдън се разшириха от изненада; за миг почти ѝ повярва. Но после си спомни с кого си има работа и недоверието и гневът отново го завладяха.

— Това е номер. Да опитаме още веднъж. Втория път, когато видях Серафина, я спасих от мистър Кренкшод, който се канеше да я напердаши. Каква се престорихме, че е тя?

Серафина се усмихна. Това беше лесно.

— Ваксаджийка. Казахме, че трябва да му почистя обувките.

— Казахме, че са ме изпратили да му почистя обувките — каза Роуина, като не само повтори думите ѝ, но и ги изрече с нейния глас, позволявайки на духа на Серафина да говори чрез нея.

Щом чу гласа на Серафина, Брейдън смаяно се огледа из стаята.

— Серафина е в тази стая, точно в този момент — каза му тихо Роуина със собствения си глас. — Тя подреди букви от пепелта. Искате да ми повярваш.

— Но как правиш това?

— Един мъдър човек е казал: „Това, което не ни унищожава, ни прави по-силни.“

— Не разбирам.

— След като ти и двете котки ме победихте в битката за магическия жезъл, трябваше да мине известно време, но се върнах и

бях по-силна от всякога. Сега съм не просто магьосник, аз съм *некромант*.

— Какво е това?

— Понякога мога да говоря с духовете на мъртвите и с тези, които се лутат между световете.

Брейдън се втренчи в нея с ужас, очевидно колебаейки се дали да ѝ повярва.

— Искам да направя още един тест — каза той. Този път говореше на стаята, както правят хората, когато общуват с призраци на спиритически сеанси. — Серафина... Ако си тук... Веднъж ти дадох подарък, дълг и червен...

Серафина се замисли.

Подарък, дълг и червен...

Какво ѝ бе дал?

— Червената рокля! — възкликна развълнувано Серафина и Роуина повтори емоцията ѝ в думите, които произнесе.

— Това е невероятно... — каза Брейдън, все още изумен от гласа на приятелката си. — И кога я носеше за първи път?

— Използвах я, за да подмамя Мъжа с черния плащ. На сутринта доведох децата в имението, а аз останах за малко в гората с Гидиън от едната ми страна и с майка ми, пумата, от другата. Видях те, качен на коня, как събираше спасителен отряд, който да тръгне да ме търси.

— И ти изглеждаше толкова безстрашна и красива, застанала в края на гората с разкъсаната си рокля... — спомни си Брейдън.

Серафина чу думите на приятеля си, болката в сърцето му прониза нейното и тя се разплака.

— О, моля те. Не си красива, ти си котка! — изръмжа Роуина. — Той харесва котки. Това е всичко! Сега се овладей, или нищо от плана ни няма да проработи!

Серафина избърса очи и подсмръкна, знаеше, че Роуина е права.

— Виж — обърна се тя рязко към магьосницата, — ако помоля Брейдън да ти даде плаща, какво ще правиш с него? Какъв е планът ти?

— Може да си бърза с ноктите, но не си особено схватлива, а? — отвърна с раздражение Роуина. — Още ли не си се досетила?

— Брейдън, наистина съм аз — каза Серафина, като се постара гласът ѝ да е възможно най-сериозен и уверен, и Роуина повтори думите по същия начин.

— Но къде си? — попита той.

— Тялото е в гроба, където ме погребва, но духът ми е тук. Бях с теб през последните няколко нощи.

— Понякога ми се струваше, че те усещам — призна колебливо Брейдън.

— Ти седеше на пейката на терасата пред библиотеката.

— Точно така — кимна той. — Тогава започна.

— Но трябва да ти кажа, че времето ми е кратко, остава ми най-много една нощ или две, така че трябва да побързаме.

— Една нощ или две преди какво?

Серафина не искаше да отговаря или дори да мисли за това, така че смени темата.

— Юрая е жив и иска да те убие. Това е истина, но Роуина твърди, че ще ни помогне.

— Как?

— Нужен ни е плащът.

— Но, Серафина... — простена жално Брейдън. — Той е ужасно нещо. Твърде опасен е! Не можем...

— Знам — каза Серафина, като си спомни не само зловещите сили на плаща, а и страховитите късове мрак, които излетяха навън в света от гънките на разкъсаната тъкан.

— Какво ще прави Роуина с него? — попита Брейдън.

Серафина се обърна към Роуина.

— Ти си на ход, магьоснице. Преди да ти дадем плаща, кажи ни какво ще правиш с него.

— Няма думи, с които да опиша какво смятам да направя, а ако се опитам да го обясня, само ще ви изплаша — отвърна тя.

— Ще ни изплашиш, ли? — попитаха едновременно Брейдън и Серафина.

— Кого от нас? — допълни Серафина.

— И двамата — каза Роуина. — Не мога да го обясня. Ще ви покажа. Давам ви дума, че няма да навредя на никого от вас. — Погледна към Брейдън. — Стига да поискаш, може да не изпускаш плаща от очи. И ще ви покажа какво ще направя, стига да поискате да го видите. Но ви предупреждавам — няма да искате да гледате.

— Говориш със загадки — каза Брейдън, като се втренчи в нея объркано и с нарастващо подозрение.

— Не, говоря възможно най-ясно, но единственият начин да разбереш, е да го видиш с очите си.

Серафина погледна Роуина и се опита да обмисли положението. Какво бе замислила магьосницата? Ако искаше да нападне Брейдън, отдавна можеше да го стори. Искеше ѝ се да има някакъв друг път, по който да поеме, но в момента не откриваше такъв.

— Трябва да ѝ се доверим, Брейдън — каза тя и Роуина повтори думите с нейния глас.

— Значи... ако се съгласим — попита той, — кога ще го направим?

— Не можем да го направим тук, не точно сега — отвърна Серафина и Роуина го повтори. — Твърде дълго сме в тази стая. Лея ти и чичо ти ще се чудят къде си и ще започнат да те търсят. Трябва да се върнете на бала поне за известно време.

Брейдън кимна, знаеше, че е права.

— Но кога ще бъдем отново заедно? — попита той, очевидно притеснен от идеята да се раздели с нея.

— Ще се срещнем тази вечер, много скоро — каза Серафина. — Върна ли плаща на мястото, където беше?

— Не. Преместих го на друго място.

— Добре. За по-сигурно не казвай на Роуина нито на мен къде е. След бала тази вечер, когато часовникът удари един и половина, отиди и го вземи и го донеси на мястото, където тримата приятели стояха до каменния ловец. Знаеш ли за кое място говоря?

— Знам — кимна Брейдън. — Сигурна ли си за това, Серафина?

— Не, не съм, но, изглежда, е единственият ни вариант. Бъди внимателен.

— Ти също.

След тези думи Брейдън се плъзна през скритата врата, която водеше към пушалнята и след това през следващата към билиардната зала. Серафина го проследи, колкото да види как излиза в главния коридор, за да се присъедини към леля си и чичо си на бала.

Когато се върна при Роуина в оръжейната, тя каза:

— Е, успяхме. Убедихме го.

— Така изглежда — съгласи се със задоволство магьосницата.

— Сега трябва да убедим още един човек и той няма да е толкова лесен.

— О, не, нямаме нужда от него!

— Той спаси живота ти!

— Но е котка!

Роуина се отдръпна назад, преструвайки се на ядосана, но гласът ѝ издаваше несигурността ѝ от срещата с този, към когото имаше невъзможен за изплащане дълг.

— Той ще участва, или всичко се отменя — заяви яростно Серафина.

— Превръщаш се в ужасно инатлива котка — изсъска Роуина.

— По-добре инатлива, отколкото мъртва.

— Ти вече си мъртва.

— Мислех, че се съгласихме, че все още не съм напълно мъртва.

— Определението ми не е коментар за сегашното ти състояние, а за бъдещите ти перспективи.

— О, я стига! — ядоса се Серафина. — Хайде да го намерим.

Малко по-късно същата вечер, след като Роуина върна собствения си облик, Серафина я поведе към долчинката с папрати, където понякога отдъхваха заедно с Уейса. Той не беше там, нито на следващото място, където провериха, но те продължиха търсенето.

Най-накрая Серафина забеляза приятеля си, застанал в човешката си форма над скалист отвес в гората. Взираше се надолу към яростно течащата река, която поглъщаше земята, изтръгваше дърветата от пръстта и завличаше със себе си всичко, което срещне по пътя си. От ден на ден наводненията ставаха все по-страшни.

Серафина поведе Роуина към едно открито скалисто място, встрани от полезрението на Уейса.

— Не знам как ще реагира, когато отида при него — каза магьосницата. — Може да е ядосан или агресивен. Помогна ми, когато бях ранена, но сега едва ли ще ми се довери просто така.

— Не можеш да отидеш при него. Той е дивокот. Трябва да го оставиш той да дойде при теб — обясни й Серафина. — Нека разбере, че си тук, на разстояние, но не го плаши.

— Как да го направя?

Серафина знаеше, че рефлексите на Уейса са невероятно силни и ако се доближат до него или го изненадат по някакъв начин, първият му инстинкт ще бъде да се бие, или да избяга. Така беше оцелял толкова дълго. Трябваше да привлече вниманието му, но така, че да му даде време да помисли, преди да реагира.

— Издай звук на кос и после изчакай.

— Но косовете не излизат нощем.

— Точно така. Когато с Уейса сме в човешката си форма в гората, песента на коса е един от тайните ни знаци. Щом я чуе сега, няма да знае какво да мисли.

Роуина кимна и наподобя звуците на пеещ кос.

След няколко секунди Уейса тръгна към тях през гората. Когато видя Роуина, застанала сама в центъра на поляната, спря в края на

редицата от дървета.

— Добре. Сега остани съвсем неподвижна — прошепна Серафина на магьосницата. — Без заплашителни движения.

Роуина изпълни послушно указанията.

Уейса я изучаваше от разстояние и Роуина изучаваше него и двамата преценяваха дали могат да си имат доверие. Сякаш търсеха белезите от общото си минало, от битките, в които бяха воювали един срещу друг, от грижата и добротата, които бе показал той към нея.

— Върна се — каза предпазливо Уейса от мястото си сред дърветата.

— Говори с него, убеди го — подкани я Серафина.

Роуина бавно кимна.

— Да — тихо каза тя. — Дойдох да ти благодаря за това, което направи.

Уейса не се помръдна, не проговори. Просто я наблюдаваше.

— Никой никога не ми е помагал така преди.

Мина дълго време, но Уейса най-сетне излезе от дърветата. Бавно се приближи и спря на около пет-шест метра от нея.

— Защо ме спаси, Уейса? — попита Роуина с нежен и колеблив глас.

Уейса се намръщи, наведе глава към земята, за да събере мислите си, и после я погледна.

— Не искам да се изгубя.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще унищожа магьосника и ще се уверя, че хората и създанията, които обичам са в безопасност, но после ще се пречистя от кръвта и няма да воювам повече. Сърцето ми е далече от дома, но не искам да забравя пътя дотам.

Роуина го погледна замислено, сякаш разбираше какво казва.

— Дойдох тук тази вечер, за да ти помогна — промълви накрая. — И да помоля още веднъж за твоята помощ.

— Вече ти помогнах — отвърна той троснато, сякаш въпреки това, което току-що беше казал, част от него все още съжалява за глупостта да помогне на заклетия си враг.

— Знам, че ми помогна и нямаш причина да ми се довериш, но имам план как да помогна на приятелите ти.

— За какво говориш? — присви очи Уейса.

— Повтори му това, което ти казах — подкани я Серафина.

— *Помощ нужна ли ти е от мен, лято, пролет, зима или есен, при стената, що е под сега, а дъждът стена е, ти ела* — каза Роуина. Това беше загатката, която Уейса бе написал на Серафина, за да може да го намери.

— Откъде знаеш тези думи? — попита той, пристъпвайки към магьосницата.

— Това е добре — каза Серафина.

Уейса се втренчи в Роуина, кафявите му очи пламтяха напрегнато. Беше готов да се бие с нея, ако се наложи, но в изражението му имаше и любопитство.

— Искам да ми кажеш. Откъде знаеш тези думи? — настоя отново той. — И звука, който издаде...

— Ще обясня защо дойдох и откъде знам тези неща. Но първо искам да ти кажа какво видях в миналото на твоя народ.

— За какво говориш?

— Преди много години мнозина от хората от твоето племе са били отведени със сила от домовете си в неплодните земи на запад, но някои не пожелали да напуснат родното си място и останали в тези планини. Ти си дошъл на бял свят от техните потомци.

— Повтаряш думите на моята баба, но откъде знаеш за това?

— Докато се грижеше за мен, използвах силата си, за да погледна в сърцето ти, да видя твоето минало и миналото на твоя народ. Знам, че баща ми е убил майка ти, баща ти, братята ти...

— И сестра ми — каза горчиво Уейса.

— И сестра ти — кимна Роуина. — Видях всичко. *Почувствах* всичко, защото то е врязано дълбоко в отпечатъка на времето. А щом видиш нещо със собствените си очи, щом *почувстваш* нещо, то става част от теб. Но баща ми не уби *само* твоето семейство. Уби много от дивокотите в племето ти. Може би ти си единственият оцелял от твоя клан, от твоя вид. Но трябва да помниш какво те учеше баба ти за болката, за раните и прераждането. Така е при нас — при дивокотите, при бухалите и другитеменящи се; когато сме сериозно ранени, ние понасяме болката, страдаме, но се възстановяваме от раните и се връщаме по-силни отпреди, променени, но по-силни... По-истински, *повече* себе си.

— Да, разбирам... — кимна Уейса и пристъпи към нея. Сега ги деляха само няколко крачки.

— Ти видя, че соколът ме връхлетя в небето — продължи Роуина. — Бях близо до смъртта, но не умрях. Видя какво остана от мен, след като баща ми ме наказва за това, че загубих черния плащ и той остана в ръцете на нашите врагове. Отново бях близо до смъртта, но не умрях. С всяка рана, с всеки болезнен миг, с всяка нощ страдание, ставах по-силна отвътре. *Аз се промених.* Рани и прераждане, битки и възход — това са циклите на създанията от нашия вид. Опитвам се да ти кажа, че силите ми се промениха, Уейса. Душата ми също се промени. Сега съм повече *себе си*.

Уейса я слушаше внимателно.

— Баба ми го наричаше *ta-li-ne u-de-nv*, *второ раждане*.

— Да, такава е — каза Роуина.

— Но ти говориш за нови сили...

— Виждам видения от миналото и имам силата да слушам и да говоря...

— Искаш да кажеш с онези, които са си отишли...

— И с тези, които бродят между световите.

— Говориш за Серафина — прошепна смаяно Уейса. — *Нейната a-da-nv-do...* Тя броди...

Роуина кимна бавно.

— Сега наистина започваш да разбираш.

— Къде е тя? — попита момчето и изведнъж в очите му просветна толкова много надежда.

— Не се притеснявай, тя е близо, тук е с нас — отвърна тихо Роуина.

— Тя е тук с нас, сега? — попита с изненада Уейса, оглеждайки се наоколо. За разлика от Брейдън, който се съпротивляваше на идеята, той явно не се съмняваше, че е възможно да съществуват духове.

— Със Серафина разговаряхме с Брейдън и тримата се нуждаем от помощта ти.

— Кажете ми какво трябва да направя.

Роуина се поколеба.

— Кажете ми какво ти казах, или ще спра да ти помагам — настоя Серафина.

— Разбери, че тези указания идват от Серафина, а не от мен — започна Роуина. — Тя те моли тази вечер да отидеш в „Билтмор“ и да се присъединиш към Брейдън. Да го пазиш. Да го защитиш от баща ми. Но най-вече да го пазиш от мен. Ако започна да правя нещо, което би могло да навреди на него или на теб, незабавно трябва да ми избодеш очите.

Уейса се усмихна.

— Това звучи като Серафина, която познавам.

— Това са нейните думи.

— Ще го направя.

— Добре, той е с нас — въздъхна с облекчение Серафина.

— Тя казва, че е щастлива да го чуе.

— Ти говориш с нея в момента? — развълнува се Уейса. — Можеш ли да й предадеш нещо от мен?

— Тя може да те чуе.

Уейса погледна нагоре в небето, където си представяше, че трябва да се рее нейната *a-da-nv-do*.

— Независимо какво се случва, Серафина, бъди дръзка, приятелко, бъди силна и дръзка! Чуваш ли ме?

С насълзени очи Серафина прошепна:

— Кажи му, че го чувам.

Искаше да му каже нещо повече, затова размаха ръка и нежен повей развя тъмната коса на приятеля й, повдигна я за миг над очите му, после я остави да падне отново. *Да, чувам те.*

Няколко часа по-късно Серафина седеше сред мрака на стъпалата на предното стълбище на „Билтмор“ и чакаше. Летният бал беше приключил. Семейство Вандербилт и отседналите в къщата гости се бяха прибрали по стаите си и вече бяха в леглата. Другите си бяха тръгнали с каретите. Прислужниците бяха разчистили масите, музикантите бяха събрали калъфите си и се бяха прибрали по домовете си. Къщата бе тъмна и тиха. Всичко изглеждаше толкова различно в сравнение с няколко часа по-рано.

Но Серафина се наслаждаваше на новото чувство, което изпълваше сърцето ѝ. Най-накрая успя да разговаря с Брейдън и Уейса и видя усмивките по лицата им, когато разбраха, че все още е тук. Бе напълно наясно, че я очакват още много предизвикателства и някои от тях може да са непреодолими, поне за нея, но важното бе, че са заедно и заедно ще се изправят срещу врага. Важното бе, че са на една и съща страна в битката, каквото и да ги чакаше някъде там, напред, и докато беше така, тя щеше да продължи, накъдето и да я поведе пътят.

Брейдън излезе от къщата, промъкна се безшумно през вратата, метнал през рамо стара кожена раница. По размерите и формата ѝ Серафина реши, че е възможно плащът да е вътре. Брейдън стоеше сам в тъмнината на предната тераса, загледан пред себе си, сякаш се колебаеше дали да продължи.

Серафина бе щастлива, че той дойде, както се бяха разбрали, но стомахът ѝ се бунтуваше от притеснение. Планът да го помоли да повярва на Роуина и да ѝ даде черния плащ бе опасен и рискован. Можеше да се обърка по хиляди начини. Но Серафина знаеше, че не разполагат с много време. „Вземи плаща тази вечер, или ще убия момчето със собствените си ръце!“ Това бе изревал Юрая на Роуина, когато я нападна в блатото. Тя бе отвърнала, че ако го направи, никога няма да намери скрития плащ.

Но заплахата на Роуина не беше особено убедителна. Баща ѝ ставаше все по-нетърпелив. Серафина не изпитваше никакво

съмнение, че по един или друг начин Юрая идва за Брейдън.

Искаше ѝ се да разговаря с Брейдън тук и сега, но без Роуина не можеше. Можеше единствено да го последва.

Брейдън въздъхна отчаяно, докато се взираше в ширналата се еспланада и нагоре към Хълма на Диана в далечината, където го бе помолила да се срещнат. Серафина знаеше какво си мисли. Преди да пострада, се изкачваше с лекота по този хълм. Беше му забавно да го прави. Но с болния крак пътят до върха щеше да е дълъг. Серафина съжали, че не е избрала по-лесно място за срещата.

Ръцете на Брейдън трепереха, докато се мъчеше да оправи и намести металната шина на крака си. Една от скобите отстрани като че ли се бе счупила, което затрудняваше още повече придвижването.

Пое си дълбоко дъх и тръгна. Мина по еспланадата и започна да се изкачва по Хълма на Диана. Дишаше тежко и темпото му се забавяше с всяка крачка, кашляше и с мъка се тътреше болния крак зад себе си.

После от мрака на гората се появи тъмната фигура на дивокот.

— Уейса! — изненада се Брейдън. — Какво правиш тук?

И тогава осъзна.

— О, Серафина те е помолила да дойдеш...

Серафина се усмихна, бе доволна, че е разбрал плана ѝ толкова бързо.

Уейса застана до Брейдън и се отпусна в приятелски жест на покана.

— Благодаря — въздъхна момчето и се качи на гърба му.

Уейса направи огромен скок напред и се затича. Брейдън се придържаше към гърба на дивокота, докато той летеше стремително право нагоре по склона и мощните му крака приличаха на размазано петно от невероятната скорост.

Ето това наричам придвижване, помисли си Серафина, ревнувайки леко приятелите си. После ги последва.

От гората повя лек ветрец и тя усети лекота в краката си. Част от нея се изкушаваше от мисълта да се превърне във вятър така, както се бе превърнала във вода в нощта, в която Брейдън наметна плаща, но се страхуваше, че от това ще избледнее по-бързо.

Липсваше ѝ да тича като пантера и да се състезава с Уейса през гората. Но бе щастлива, че отново е с приятелите си, пък било само

като дух.

Брейдън яздеше на гърба на Уейса, стиснал раницата с черния плащ, а Серафина тичаше зад тях. Тримата се приближиха към тайното убежище на Роуина дълбоко в горското блато.

Пелена от бели перести облаци закриваше блестящата луна, която бавно се спускаше и чезнеше зад планините на запад. Мрачните сенки на нощта обгръщаха все по-плътно горските дървета, но Серафина, Уейса и Брейдън се промъкваха решително към лагера на Роуина.

Малкото ѝ убежище бе опустошено от нападението на Юрая преди няколко нощи, а много от дърветата наоколо бяха унищожени — злокобно напомняне защо четиримата са се събрали тук.

Магьосницата излезе от останките на колибата, облечена в тъмната роба с качулка на древен друид.

Уейса чакаше с извадени нокти на няколко крачки встрани, докато Брейдън пристъпваше към нея.

— Дойдохме, както поиска. Какво да правим сега?

— Можеш да гледаш всичко, което правя, но трябва да ми дадеш плаща — каза Роуина.

— Какво ще правиш с него? — попита Брейдън и се отдръпна от нея. — Откъде да знаем, че Серафина е съгласна с това?

— Кажи му, че пилешкото, но без кашата, е любимата ми храна — каза Серафина, — а неговата е царевичният сладкиш с малини.

Роуина повтори думите ѝ и Брейдън кимна. Но още не бе съвсем убеден.

— Добре... Но ми кажи какво ще правиш с него.

— Ще се опитам да го поправя.

— Ще го поправиш? — попита Брейдън объркано. — Искаш да го дадеш на баща си, така ли?

— Ако го напразя, това ще е краят на всички ни.

— Тогава какво? Какво ще се случи, когато го поправиш?

— Ако всичко върви добре, той ще започне да прави това, за което е създаден.

— Което означава какво? — попита Брейдън. — Ще започнеш да изсмукваш душите на хората и да крадеш силите им за себе си?

Докато Роуина и Брейдън разговаряха, в Серафина се прокрадна мрачно предчувствие. Тя започна да прозира плана на магьосницата.

— Когато плащът бе разкъсан в битката при лоджията, Серафина също бе разкъсана и бе запратена навън, в света, заедно с черните фрагменти — обясни Роуина. — Те са остатъци от вътрешната тъмнина на наметалото. Ако успея да го поправа, плащът може би ще издърпа тези остатъци и душата на Серафина обратно в черните си гънки.

— Не разбирам, защо казваш „може“? — попита Брейдън. — Не си ли сигурна?

— Не съм. Плащът е сериозно повреден.

— И ако не се получи, какво ще стане със Серафина?

— Ако не успея, подозирам, че духът ѝ ще изчезне и тя ще бъде загубена завинаги.

— Но ако успееш, ще е дори още по-лошо! — възкликна Брейдън. — Душата ѝ ще бъде пленена в плаща.

— Да.

Изплашеното лице на Клара Брамс се появи за кратък миг в ума на Серафина. Спомни си с какъв ужас изпищя момичето в жълтата рокля, когато плащът го погълна. Серафина не искаше да преживява това.

Определено не го искаше. Мразеше този план. През цялото време бе бягала и се бе борила, беше хапала и драдила, за да избяга от черния плащ, за да спаси жертвите му, да предпази близките си от него, да го победи. Нямаше начин да се остави той да я погълне. Не можеше да си представи нищо по-лошо от това да е в капана на черния плащ. Предпочиташе да умре. Трябваше да открие начин да каже на Брейдън и Уейса, трябваше да спре това!

— Но ако духът на Серафина се върне обратно в черния плащ, какво ще стане с нея? — попита Брейдън с глас, треперещ от същия страх, който изпълваше и Серафина.

— Предупредих те — каза рязко Роуина. — Казах ти, че това ще те изплаши. Трябва да ми се довериш.

— Но какво ще стане след това? — попита Серафина. — Това искаме да знаем. Ще запазиш ли плаща за себе си? Ще откраднеш ли силите и способностите ми? Или ще го върнеш на баща си? Смяташ ли, че това ще го задоволи и той ще те остави на мира? Мислиш ли, че

така ще спечелиш благоразположението му? С плаща ще имаш всичко! Ще имаш цялата власт и всички възможности!

Роуина внезапно изсъска като сова и се обърна, издавайки пърлени звуци в знак на презрение.

— Не мога да ти го обясня — каза отново тя.

— Какво да ми обясниш? — попита объркано Брейдън, без да осъзнава, че Роуина говори със Серафина.

— Продължаваш да повтаряш едно и също! — изкрещя Серафина. — Но трябва да го обясниш, или ние няма да го направим! Закълни ми се, че няма да навредиш на Брейдън.

— Със Серафина ли говориш? — попита Брейдън. — Какво казва тя?

— Нищо важно — измърмори Роуина и започна да се отдалечава, размахвайки ядосано ръце. Движенията ѝ предизвикаха яростен вятър из гората и изпочупиха клоните на дърветата. Уейса се спусна след Роуина, готов да застане между нея и Брейдън и да се хвърли в битка.

В гърлото на Серафина се надигна горчива жлъчка. Цялата ситуация все повече започваше да ѝ прилича на капан. Но после си спомни онази вечер в гробището. Тя беше примамила там Мъжа с черния плащ. След битката се бе опитала да разкъса плата на плаща с ръце, но тъканта беше прекалено здрава. После се опита да го прободее с кинжал. Но плащът не можеше да бъде наранен от обикновено острие. През онази нощ в гробището тя наниза плаща на острия връх на железния меч на ангела. Беше го нарязала на парчета. Така го бе унищожила. И когато го направи, той изхвърли магията си в огромен взрив от топлина, дим и мъгла, а всички жертви, пленени от него, изведнъж бяха свободни. Спомни си, че видя как тялото на Клара Брамс лежи сред листата на земята. Когато момичето потрепери и започна да се изправя, Серафина се бе уплашила, че е таласъм, надигнал се от мъртвите, но не беше така. Тя беше малко момиче, освободено от тъмните гънки на плаща. Серафина си спомни, че същата вечер освободи и майка си.

— Ще поправиш плаща... — каза тя — и после ще го унищожиш с меч на ангела...

Роуина спря и се обърна, облекчена, че най-накрая Серафина е разбрала.

— Не знам дали ще успея, но ще опитам...

— Ще опиташ какво? — попита Брейдън, объркан и уплашен.

Серафина се замисли за това как изпълзя от гроба и заживя сред духовния свят, какво можеше и не можеше да прави в тази си форма, кого можеше и не можеше да докосне, по какви пътища можеше и не можеше да поеме. Прах, вода и вятър, тя нямаше да остане още дълго в този свят. Замисли се за Брейдън и Уейса, които се бореха за нея с цялото си сърце, за татко си, който се носеше през живота с помръкнала душа, за майка си, която бе изгубила надежда. Замисли се и за бащата на Роуина, за бурите, за буйните реки, за отчаяната му жажда за отмъщение срещу семейство Вандербилт. Той нямаше да намери покой, докато не разруши „Билтмор“. После си припомни всичко, което бе видяла от Роуина, първата им среща, всичките й номера, предателствата и битките, които бяха водили една срещу друга. Роуина бе крачила по много пътеки, бе променяла безброй пъти посоката си и имаше много завои, по които би могла да поеме.

И тогава Серафина разбра, че може би най-трудното не е да се довериш на приятел или дори на врага си, а да се довериш на себе си. Трябваше да вярва, че колкото и да е тъмно бъдещето й, тя е достатъчно силна, и каквото и да се случи — независимо дали ще си отиде завинаги, или някак ще намери път обратно към света, — трябва да се довери на себе си, да се довери на собствената си душа, на собствената си мъдрост и сила, за да премине през тъмнината и неизвестността. Трябваше да вярва, че може да стане това, което й е писано да бъде.

Ръцете й трепереха. Краката й трепереха. Дори гласът й беше колеблив, когато проговори.

— Имам една последна молба — обърна се тя към Роуина. — Ако се съглася да направиш това, трябва да ми дадеш дума, че независимо какво ще стане с мен, ще защитиш Брейдън, татко ми и Уейса, както и всички в „Билтмор“ от баща си. Закълни се.

Роуина спря. На лицето й нямаше гримаса, нито усмивка. Беше каменно и неподвижно като лицето на ангела в гробището.

Серафина я изучаваше, опитвайки се да отгатне мислите й. Не искаше ли да й обещае? Или пък по някакъв странен начин бе доволна от молбата й? Дали всъщност през цялото време не бе искала точно това, да се присъедини към тях, да има приятели, които да се бият заедно с нея и тя да се бори рамо до рамо с тях?

Ако Серафина загине, Роуина ще трябва да защити всички в „Билтмор“ от баща си. Това не бе битка, която може да спечели сама. Тя едва бе успяла да се скрие в блатата, за да се спаси от него. Нямаше начин да опази всички в „Билтмор“. Приятелството, търсено от Роуина, идваше на почти невъзможна цена, но без това приятелство, какъв бе шансът ѝ да оцелее?

— Трябва да ми обещаеш, Роуина — каза Серафина, но въпреки настояването си, осъзна, че всъщност не знае какво означава обещанието на магьосницата. Можеше да е номер. Но не виждаше друг избор. — Ако не ми помогнеш, какво ще стане с теб, Роуина?

— Ще оцелея сама.

— Знаеш, че това не е вярно. Затова дойде да говориш с мен на гроба ми онази нощ, нали? Може би ще издържиш известно време срещу баща си. Може би ще се скриеш от него. Но такъв ли искаш да бъде животът ти? Щом ние ти се доверяваме да ни помогнеш, ти също трябва да ни се довериш, за да ти помогнем и ние.

Отначало Роуина не отговори, но след един дълъг миг кимна.

— Ако не успея с плаща, ще направя всичко възможно, за да ги защитя. Имаш думата ми.

Серафина се вгледа в нея. Вгледа се в лицето, в очите, в движенията ѝ, докато изричаше думите. Откъде знаеш кога някой те лъже и дали ще спази обещанието си?

— Какво става? — попита Брейдън. — Какво ѝ обеща?

— Нямаме време, котко — каза Роуина, без да му обръща внимание.

Студен, черен страх, какъвто никога досега не бе изпитвала, плъзна из безплътното тяло на Серафина. Последното нещо, което искаше в този свят, бе да се остави да бъде засмукана от черния плащ, но знаеше, че няма избор.

— Готова съм. Доверявам ти се, Роуина. Кажи на Брейдън и Уейса какво ще направим.

Серафина, Брейдън и Уейса наблюдаваха как работи Роуина. Магьосницата седна в колибата си и взе черния плащ в скута си. Тъмните му поли се разстлаха и изсъскаха, когато тя стисна плата с ръце, сякаш не държеше дреха, а масивна жива змия.

Тя извади дълга тънка костна игла и започна да шие, бавно съединявайки скъсаните части на плаща.

— Външната страна на плаща е от козя вълна, смесена с кожа на гърмяща змия — обясни Роуина, — затова използвам нишка от същата вълна, за да зашия дупките. Но подплатата, където е основната му сила, е от черен атлаз, изработен от коприната на Черни вдовици.

Лицето на Брейдън се сбръчка от отвращение.

— Паяци? Черният плащ е изработен от коприна от паяци? Как може да се направи коприна от паяжина?

— Много е трудно — призна Роуина, докато работеше, — но е възможно, стига да знаеш заклинанието.

— Заклинание за *принуда*... — промърмори Брейдън.

— Да, очевидно се изисква принуда — отвърна нервно Роуина, подразнена от обвинението. — Паяците Черна вдовица не са особено склонни да сътрудничат на когото и да е, повярвай ми, а отровата им е изключително неприятна. Но паяжината им е много по-силна от паяжината на много други паяци. Паяците могат да изтъкат шест различни вида паяжини: силна копринена паяжина за висене, лепкава — за хващане на плячка, плоска — за летене по вятъра, останалите също си имат определена цел. За нишката, от която се нуждаем, всичките шест вида паяжини се заплитат заедно. Използвам заклинание за принуда, за да накарам паяците да вършат това, което ми трябва, и завихрящо заклинание, за да сплета нишката.

— Но паяжината не е ли бяла или прозрачна? — попита Брейдън, ужасен от всичко това, но озадачен от злокобните подробности на процеса. Явно бе запленил от мисълта, че паяци и други животни са част от създаването на плаща.

— При процеса на сплитане нишката става черна — обясни Роуина.

Времето летеше, час след час... Магьосницата зашиваше внимателно гърчещия се плащ, а Брейдън ставаше все по неспокоен. От време на време излизаше и крачеше напред-назад пред колибата, влачейки болния си крак. Уейса просто гледаше и чакаше с извадени нокти и потрепваща нетърпеливо опашка, сякаш е готов всеки момент да влезе в битка.

Серафина внимателно наблюдаваше Роуина, решена да не позволи на магьосницата да я измами. Трябваше да остане бдителна, но истината бе, че не знаеше как или в кой момент Роуина може да я предаде.

А тя просто мълчаливо продължаваше да работи. Тялото ѝ започна да се люлее напред-назад, сякаш изпадаше в някакъв транс, докато плащът се въртеше и гърчеше в ръцете ѝ. Но въпреки че се полюшваше, тя продължаваше да мърмори и да просъсква, да хвърля заклинание след заклинание, докато поправяше разкъсания плат, люлееше се и шиеше — истинска вещица, която сплита тъмно и зло проклятие, докато хлъзгавият черен плащ се стеле в ръцете ѝ, набирайки сила.

Серафина усети, че дробовете ѝ се стягат и ѝ става все по-трудно да диша. Докато се взираше в магьосницата, в нея се надигна мрачен страх. Извърна хипнотизиранияте си очи от Роуина и погледна към разбитата врата на колибата, където стояха Брейдън и Уейса, но те не бяха там. Бяха изчезнали.

Премигна бързо и потърка очи, после отново погледна. Приятелите ѝ все още ги нямаше.

Втренчи се в гората и осъзна, че дърветата избледняват пред очите ѝ, сякаш мрак, по-тъмен и от най-тъмната нощ, ги покрива със злокобна черна мъгла. Не само приятелите ѝ бяха изчезнали, а и цялата гора.

Погледна към земята, на която стоеше. И тя бе изчезнала. Под краката ѝ нямаше нищо, освен тъмнина.

Не можеше да я почувства.

Не можеше да я види.

Всичко изчезваше!

Вдиша дълбоко. Вече не надуваше растения в блатата. Вече не чуваше насекомите.

Обърна се паникьосано към Роуина. Тя бе единственото, което виждаше: магьосницата, привела глава под качулката, с полускрито от сенките лице, и черният плащ, който блещукаше и се гърчеше в скута ѝ, докато тя зашиваше последния прорез.

Светът на Серафина потъна в мрака.

Не можеше да се движи.

Не можеше да докосне или да почувства нищо.

Виждаше единствено черна, всеобхватна тъмнина, сякаш се намираще в центъра на буря от сажди.

Чуваше единствено вихрушката от движеща се тъкан.

Надушваше единствено пепел.

Целият свят бе изчезнал и бе останала единствено тя, сама, сега и завинаги. Всичко, което познаваше, всичко, което обичаше, вече го нямаше, бе изпепелено от затвора на вечния мрак.

Опита се да бъде смела. Опита се да бъде дръзка. Но не можа. Изпищя отчаяно:

— Роуина!

— *Не се бори...* — чу се дрезгав глас.

Серафина се обърка. Плащът ли говореше?

Отново изкрещя и започна да се гърчи. Съпротивляваше се. *Няма да се откаже. Няма да спре да се бие. Щеше да го разкъсва, разкъсва и разкъсва...*

Искаше майка си, Брейдън, татко си и всички, които обичаше. Искаше да види лунната, слънчевата светлина и звездния блясък, какъвто и да е светлик... светлината от душата на приятел, когато се усмихва, и светлината от раждането на нова идея. Искаше всичко!

— *Остави всичко да си отиде...* — каза отново гласът.

Искаше да чуе шумоленето на вятъра в дърветата, звука на музиката и шепота на нежни гласове.

— *Просто остави всичко да си отиде...*

Но тя нямаше да се откаже. Искаше да усети прохладата на мъгливата нощ по кожата си и топлината на утринното слънце.

— *Довери ми се, котко, просто се откажи от всичко...*

Котко, помисли си внезапно Серафина. Гласът каза „котко“. Не черният плащ ѝ говореше, а Роуина! Опитваше се да я води, да ѝ покаже пътя.

Магьосницата бе неин враг отдавна. Двете се бяха нападали, мамили, бяха си нанасяли жестоки рани. Но дали все още Роуина бе враг? Или наистина се бе променила?

И тогава ѝ хрумна нова мисъл.

Знаеше, че въпреки всички многобройните зли и подмолни дела, които Юрая бе принудил дъщеря си да върши, Роуина винаги бе искала Брейдън да ѝ бъде приятел.

„Дори не знаеш какво е приятелството! — ѝ бе изкрещяла гневно тя. — Видях го!“

Беше го видяла и го искаше, помисли си Серафина. А сега аз я накарах да обещае, че ако планът ѝ не успее, ще се присъедини към Брейдън в „Билтмор“...

Серафина смяташе, че е поискала нещо трудно и почти невъзможно от Роуина, но сега осъзна, че може би тя сама се е стремяла точно към това.

През цялото време, докато играеше ролята на „лейди Роуина“, магьосницата се преструваше, че харесва Брейдън, но дали не бе толкова убедителна, защото изобщо не се е преструвала.

Дали планът ѝ бе да се отърве от Серафина и Брейдън да остане само неин приятел? Убеждавайки старата си съперница да влезе в плаща, Роуина най-после бе постигнала целта си — да я довърши окончателно?

Серафина не знаеше какво се крие в сърцето на магьосницата, но виждаше два пътя пред себе си. Можеше да ѝ се довери, да спре да се бори и да остави черният плащ да погълне напълно душата ѝ. Или да продължи да се бори със стихията, заличаваща паметта ѝ.

Помисли си колко важно бе това, което Брейдън бе научил от измамата на Роуина преди месеци: че понякога не трябва да се доверяваш на хората. Помисли и за това, което самата тя бе научила: че понякога *трябва* да се доверяваш на хората. Въпреки всичките ѝ лъкатушения, въпреки бушуващите в нея бури Роуина ѝ помогна да разговаря с Брейдън, помогна ѝ да изпише буквите в пепелта пред камината и ѝ разкри тайните на черния плащ.

Възможно ли бе наистина да има чувства към Брейдън, но желанието ѝ да убеди Серафина да се върне в плаща да не е непременно злонамерен трик, предназначен да я отстрани? Възможно ли бе и двете неща да са верни?

Серафина осъзна, че не знае отговорите на тези въпроси. Беше ужасно усещане, но нямаше начин да разбере. Със сигурност обаче знаеше, че тук, на това тъмно вихрено място, и в духовния свят, където се бе скитала, за нея няма път. Там нямаше нищо. Дори да се пребори и да се върне там, където беше, *няма да открие нищо*. Там няма глас. Няма усещане. Няма любов. Единствената ѝ надежда бе *напред*. Единствената ѝ надежда бе неизвестното.

Довери ми се, ѝ каза Роуина. Довери ми се.

Серафина знаеше, че може да не се върне в земята на живите. Може да не види повече света. Сбогува се мислено с Брейдън и с Уейса. Сбогува се с татко си, с майка си, с малките, с мистър и мисис Вандербилт и с всички останали, които познаваше. Един по един се сбогува с всички. Единствената ѝ надежда бе, че по някакъв начин така ще им помогне.

Накрая затвори очи и си пое дъх продължително и дълбоко, гърдите ѝ се надигнаха, изпълвайки дробовете ѝ с черна като сажди пустота. Задържа дъха си възможно най-дълго с мисълта, че ѝ е за последен път, като човек, повлечен под водата, който знае, че вдишването ще напълни дробовете му с водна смърт.

После издиша и съзнанието ѝ се разтвори, докато плащът засмукваше душата ѝ дълбоко в своята пустош.

И тя изчезна в черните гънки, които бе виждала да поглъщат толкова много души пред нея.

Нямаше тяло. Нямаше скитащ дух. Имаше само съзнанието си, реещо се сред черния затвор.

Най-сетне знаеше какво бяха изпитали Клара Брамс, Анастасия Ростанова, майка ѝ и всички останали жертви на черния плащ.

Нямаше възприятия за време или за промяна. Всеки миг можеше да е краткотраен — капка вода, която пада на пода и се пръска в нищото, или пък цяла година, изпълнена с великолепно преживявания, които я напускат завинаги, всеки миг, изживян с любимите хора.

Не знаеше.

Нямаше горе или долу, нямаше действие или последствие. Нямаше твърдо или меко, нямаше яркост или цвят, нямаше движение или усещане, нямаше глас или допир, нямаше форма или красота, любов или състрадание.

Роуина я бе пленила в пуст черен свят.

Серафина отвори очи и не видя нищо, освен чернота. Сякаш още не бе прогледнала.

Беше потънала дълбоко в тъмната пустош на вихрен, полусънуван свят, от която я изтръгна приглушен глас, но сега нямаше нито глас, нито звук, нито каквото и да е движение.

Само черен мрак.

Затвори очи и ги отвори пак. Никаква разлика. Бе все така тъмно като в рог.

Но вече не се носеше из черната пустота на плаща. Лежеше по гръб на дълга, равна и студена повърхност.

Къде съм?, помисли си тя. Как се озовах тук?

И после чу звук: туптене в ушите ѝ, което бе по-реално, по-натрапчиво от всичко, което някога бе чувала.

За момент се чуваше само това.

Туп-туп, туп-туп.

Ударите на сърцето, пулсът на кръвта ѝ.

Туп-туп, туп-туп, туп-туп.

Бавно отвори уста и облиза напуканите си изсъхнали устни. Усети вкус на метал.

Но не беше метал.

Беше кръв — собствената ѝ кръв течеше по вените ѝ и капеше по езика и устните ѝ.

Опита се да се прокашля, но после рязко си пое дъх — яростно, отчаяно, накъсано, засмука дълбока глътка въздух, сякаш вдишваше за първи път в живота си. Пулсиращата кръв нахлуваше в ръцете, в краката и по цялото ѝ тяло с разтърсващо усещане.

Тялото ми... помисли си тя, опитвайки се да осъзнае случващото се. Аз съм в тялото си... Жива съм... Наистина съм жива...

Опита се трескаво да си спомни какво се е случило с нея, но не успя; както когато се опитваш да се сетиш за подробности от дълбок сън, който отлита, щом се събуди.

Вдиша дълбоко през ноздрите си, надявайки се миризмите наоколо да ѝ послужат като ориентир.

Пръст, помисли си. Заобиколена съм от влажна, гниеца пръст.

Серафина бързо се завъртя вътре в ковчег, който я обграждаше от всички страни, и притисна ръце в студеното твърдо дърво.

Дланите ѝ се изпотиха. Дишането ѝ се учести. Белите ѝ дробове се свиха, беше ѝ все по-трудно да диша. Внезапно се паникьоса. Душата ѝ се бе събрала отново с тялото. Тя бе жива! Но сега въздухът ѝ ще свърши и ще умре!

Зарита с крака по дъното на ковчег. Заудря с юмруци. Драскаше и блъскаше, въртеше се и се гърчеше, но не можеше да избяга. Точно както и преди, дъските я заобикаляха от всички страни, бе затворена в това тясно, ниско и задушно място.

Изсъска гневно. След всичко, което бе преживяла, сега щеше да се задуши в черен ковчег, погребана на два метра под земята! Не беше редно! Не беше честно! Искеше да крещи и да плаче!

„Стига си се вайкала, момиче, и направи нещо полезно — би казал баща ѝ. — Измисли какво трябва да направиш и се хващай за работа!“

Стисна зъби, разкъса роклята си и я обви около главата си, за да предпази носа и устата си. После се обърна по корем, намести рамото си в средата на капака на ковчег и забута. Бута и продължи да бута, отново и отново, блъскаше с рамо в средата на дъската, бум, бум, бум.

Когато почувства, че дъската се разклаща, се завъртя и я дръпна силно откъм края. Върху нея се изсипа огромна купчина пръст, която я затисна.

Започна да избутва пръстта в ъглите на ковчег, докато не отмести възможно най-много от нея. После напъха главата си в дупката и започна да копае, рийейки бясно с голи ръце. Ронливата пръст се изсипваше по главата и раменете ѝ и се трупаше по-бързо, отколкото успяваше да я избута.

Усети натиска, задушавашата ѝ тежест... зариваше я, стоварваше се върху гърдите ѝ, притискаше краката ѝ, но тя продължаваше да

забива пръсти в нея, да рита, да се промъква слепешката през тъмнината, отчаяно опитвайки се да намери въздух.

Копаяше трескаво към повърхността, но знаеше, че няма да успее. Бе твърде малка, твърде слаба, прекалено крехка, прекалено глупава. Немошните ѝ меки, покрити с кожа пръсти не можеха да се преборят с пръстта. Щеше да умре.

— Не! Не! Не! — заръмжа тя пресипнало, докато думата се превърна в нисък гърлен рев.

Разполагаше с един миг и този миг бе сега. Можеше да спре да се движи, да спре да диша, да остави пръстта да спечели. Или да си представи каква иска да е и да стане това, което иска.

Изръмжа и продължи да ръмжи, докато гневът се надигаше в нея. Усети, че моментът настъпва. Почувства, че цялото ѝ тяло започва да се променя. Вече бе невъзможно да го спре.

Представи си майка си, пумата, и баща си, черната пантера. Тя бе дивокот до мозъка на костите си. Тя бе Черната, водачът воин на гората. Промяната настъпи като изригване на гигантски вулкан, който избухна дълбоко от дълбините на душата ѝ.

Внезапно земята около нея се разтвори от мощния натиск, правейки място на новата ѝ мускулиста обвивка. Усети, че опашката ѝ се извива, четирите ѝ крака се свиха и се забиха в пръстта. Започна да копае отново, но този път със силата и яростта на пантера.

Ноктите ѝ се вкопчаха в земята и я изтръгнаха с животинска мощ. Силните ѝ крака я избутваха нагоре към повърхността, към въздуха, към живота.

Муцуната и мустачките ѝ се притиснаха в пръстта, ушите ѝ се долепиха назад към главата, докато си пробиваше път нагоре. Мощният ѝ гръден кош се изпълни с дълбоко, мрачно, пулсиращо ръмжане, подобно на гръм, отекващ из древните планини — мястото, където се бе родила сред този потъващ в тъма свят.

Докато копаяше, чу драскане от другата посока, силно и хаотично.

Протегнатите ѝ нокти се срещнаха с ноктите на друг дивокот. Това бе Уейса, който също копаяше диво, а Гидиън копаяше встрани от него!

— Наближаваш! — изкрещя Брейдън, заровил ръце в пръстта над нея.

— Хайде, котко, копай! — извика Роуина, загребвайки с шепи пръстта.

Най-сетне Серафина подаде глава над земята и си пое дълбоко и отчаяно тъй нужния дъх. Усети как топлият нощен въздух се влива в устата, в гърлото и в белите ѝ дробове. Усети как дробовете ѝ се пълнят с благословения кислород, как се разширяват като гигантски мях, а гърдите ѝ се издигат и с лекота избутват плътната пръст около нея. Усети как сърцето ѝ изпомпва кръвта, как костите ѝ се напрягат и всеки мускул в тялото ѝ е готов да се подчини на волята ѝ.

— Успя! — изкрещя Брейдън, докато тя се измъкваше от пръстта. — Ти успя!

Застанала на четири крака, Серафина изтръска полепналата по черната ѝ козина пръст с мощно движение. Светът надвисна над нея с цялото си величие. Видя полянката на ангела, гората и звездите над дърветата. Дробовете ѝ най-накрая можеха да дишат свободно! Беше жива в реалния, физическия свят, беше цяла и завършена! Беше жива! Повдигна жълтите си котешки очи и се вгледа в усмихнатите лица на приятелите си.

Серафина се преобрази в човешката си форма и се огледа, опитвайки се да разбере какво е станало.

— Унищожихме го! — възкликна развълнувано Брейдън.

Серафина погледна статуята и видя разкъсаните остатъци от черния плащ, струпани на земята под меча на ангела. Здравата тъкан от паяжина и обвързващите я заклинания се бяха разпаднали в гореща, тлееща купчина, след като бяха освободили енергията от вътрешността на плаща. Димящ пушек се носеше над поляната с ангела и отвъд гробището. Приятелите ѝ бяха нанизали плаща на меча на ангела, точно както преди месеци бе направила тя, когато освободи Клара Брамс и останалите жертви, пленени в наметалото. Макар да го очакваше, на Серафина ѝ бяха нужни няколко секунди, за да осъзнае, че унищожаването на плаща е развалило магията му, събрало е трите ѝ разделени части и я бе освободило от тъмния затвор.

— Когато раздрахме плаща, решихме, че ще те намерим да лежиш на земята като Клара и другите деца — каза Брейдън. — Но не те намерихме.

— Плащът те бе разделил на части — обясни Роуина. — Когато магията му бе разрушена, освободеният ти дух влезе в човешкото ти тяло в гроба.

— И същността ти на пантера също бе изтеглена от плаща — допълни Уейса. — Едва когато те чух да копаяш, разбрах какво се случва и казах на другите.

— И всички веднага започнахме да копаям! — довърши на един дъх Брейдън.

Серафина бе смаяна. Планът им не бе проработил точно както очакваха, но бе цяло чудо, че изобщо е успял!

Погледна Брейдън. Виждаше възхищението и облекчението в очите му, голямата усмивка на лицето му.

— Не мога да повярвам! — каза той. — Ти успя! След цялото това време наистина си тук! Жива си!

Приближи се към нея и я прегърна. Беше толкова щастлив, че я вдигна от земята и я завъртя около себе си.

Тя се засмя, озарена от ентусиазма му. Чувството да обвие ръце около него, да го прегърне, да усети истинското, живо тяло на приятеля си бе неописуемо.

Притискаше се към него, усещаше бързото туптене на сърцето му, движението на въздуха през дробовете му, докато дишаше, потреперването на ръцете му, докато я държеше. Усещаше всичко и знаеше, че и той може да я усети. *Това е Светът*, помисли си, истинският и жив свят и тя е в него. В далечината над рамото на Брейдън няколко падащи звезди осветиха блестящата тъмнина на нощното небе. Серафина имаше чувството, че нейната собствена душа е необятна, безкрайна като самото небе, към което гледаше сега, изпълнена с дълбока благодарност, че е отново с хората, които обича.

— Благодаря ти, че не се отказа от мен, Брейдън — отрони тя, все така притискайки се в него, неспособна да овладее потрепването в гласа си. Не знаеше как да изрази с думи признателността си.

— Добре дошла — каза той. — Знаех, че ако успеем да намерим начин, ще се върнеш при нас.

Серафина бавно се отдръпна от него и погледна към Уейса, който се бе преобразил в човешка форма и стоеше пред нея висок, ухилен и щастлив.

— Добре дошла — каза той и двамата се прегърнаха. Серафина усети силата в ръцете на приятеля си и гордостта в гърдите му. Усети воина в него, удовлетворението, че в крайна сметка е спечелил битката срещу врага си. Усети и спокойствието му, щастието, че най-сетне са заедно. Двамата бяха споделили много моменти. Бяха бродили през гората, бяха спали зад водопади и бяха плували в планинските вирове, но нищо не можеше да се сравни с радостта на този момент.

Серафина погледна Брейдън и Уейса и се усмихна. Двамата ѝ приятели я бяха чакали, бяла воювали заради нея, бяха направили всичко възможно, за да се случи тази нощ. И най-накрая бяха успели.

Обърна се и погледна Роуина. Магьосницата стоеше наблизко, облечена с тъмната си роба, качулката ѝ бе свалена и дългата ѝ червена коса се спускаше свободно по раменете. Наблюдаваше ги със своите ярки и пламтящи зелени очи, в които потрепваше лека предпазливост.

— Няма да те прегърна, ако това си мислиш, котко — каза Роуина.

Серафина се усмихна и кимна.

— Знам. Но ти благодаря, Роуина. Благодаря ти от все сърце. Ти ме спаси.

— Аз те изпратих там — напомни ѝ тя. — И сега те върнах.

Серафина не беше сигурна дали магьосницата има предвид, че просто е поправила една грешка, че сега вече са квит, или нещо друго, но независимо от всичко каза:

— Благодаря ти за това, което направи тази вечер.

Докато разговаряше с приятелите си, тя попиваше света около себе си с всичките си сетива. Усещаше как е стъпила твърдо върху земята, нещо толкова простичко, но толкова значимо — да имаш тежест, да оказваш влияние на нещата, да не се рееш из въздуха или да се разтваряш в парата, а да имаш същност, да *присъстваш*, наистина да те има и да контролираш тялото си. Усети мириса на върбите покрай поляната и чу мекия оркестър на бръмчащите насекоми. Чувството, че е капчица вода или прашина, беше изчезнало. Чувството, че е мигновен порив на вятъра, който може всеки момент да се понесе надалеч, вече го нямаше. Тя бе жива, наистина жива. Отново бе цяла, солидна и твърда, тяло и душа, и никога в живота си не се бе чувствала по-добре.

И докато стоеше там и се оглеждаше изумена, постепенно започна да осъзнава, че има и нещо друго, нещо ново. Когато настроеше слуха си на точната вълна, можеше да чуе лекото движение на вятреца в клоните на дърветата, далеч над нея. Усещаше капката роса, прилепнала към листа, усещаше, че пада през вибриращия въздух, и чуваше как се удря в земята и потъва в прашната почва. Можеше да види с очите си дъха на дърветата и как водата се издига към облаците. Чувстваше всичко около себе си по-близко, по-детайлно, по-отчетливо.

Изгревът на луната, падащите звезди, пепел при пепелта, прах при праха — знаеше, че бе стигнала на крачка от смъртта. Бе пътувала в пространството *между*. Духът ѝ бе бродил отчаян из света... Но сега чувстваше, че *светът* броди в нея. Усещаше безмълвните скали на земята, течащите някъде далече реки и надвисналите над главата ѝ облаци — виждаше и чувстваше духа на света, пропил всичко наоколо.

Докато местеше погледа си от една гледка към друга и се опитваше да разбере новите си сетива и способности, забеляза слаб проблясък на лунна светлина на земята сред разкъсаните останки на черния плащ.

Отначало бе просто слабо отражение на светлината, но когато приближи, блясъкът стана толкова ярък, че почти я заслепи.

Пристъпи към черната купчина раздрана тъкан и вдигна сребърната катарамата. Усещаше я особено тежка в ръката си. Преди украсата на катарамата представляваше преплетени клонки и тръни. Дори бе видяла малките лица на децата зад тях. Но тази вечер повърхността на катарамата бе гладка и празна, без никаква гравюра и дизайн.

Серафина се обърна и се върна обратно при Брейдън. Той ѝ се усмихна все още опиянен от успеха.

— По-добре скрий това някъде — каза тя и пхна катарамата в ръката му.

Все още бе потресена от факта, че Брейдън бе крил разкъсания плащ от враговете им през цялото време, страхувайки се от черната му съскаща сила, но с надеждата, че някой ден, по някакъв начин, ще успее да я върне обратно. И този ден бе днес. Наистина го бе направил!

Пристъпи напред, за да го прегърне отново, но Роуина се намеси.

— Сбирчицата е много мила и сладка и със сигурност можем да я повторим и да пийнем чай заедно — каза язвително тя, — но баща ми ще усети, че плащът е унищожен. Ще дойде и когато това стане, черното му отмъщение ще е със сила, каквато никога не сте виждали. Ще е ядосан, че котката е избягала, но ще е още по-бесен, че аз ѝ помогнах да го направи.

Серафина знаеше, че Роуина е права. Загледа се в приятелите си.

— Каквото и да се случи, ние, четиримата, ще го посрещнем заедно.

Веднага щом пристигна в „Билтмор“, Серафина се спусна към работилницата. Спря да си поеме дъх точно пред вратата. После бавно влезе в стаята и се вгледа в татко си.

Той стоеше до леглото си зад рафтовете с материали, леглото, на което спеше, откакто го помнеше. Извършваше съвсем простичка задача — изпъваше завивката си, но за Серафина това действие бе наситено с дълбок смисъл.

Това беше човекът, който я беше отгледал, хранил и обичал през целия ѝ живот, който я беше научил на всичко, което му бе по силите, който я бе закрилял, защитавал и притискал в обятията си всяка нощ.

Тя стоеше толкова тихо зад него, че за момент почти се поколеба дали все още не е дух, дали само си е въобразила, че отново е цяла.

Но после очите ѝ се изпълниха с парещи сълзи и тя проговори:

— Върнах се, татко. Бързах колкото сили имах.

Той се вцепени по средата на движението. Не се обърна и не каза нито дума.

Няколко секунди остана така, сякаш изобщо не я е чул. Или може би не вярваше на това, което бе чул.

Но после бавно извърна глава, чакаше отново да чуе гласа ѝ. След това завъртя и тялото си и я погледна.

Погледна я ужасено, като вярващ човек, който се изправя лице в лице с крилат ангел. Отначало не успя да каже нищо, но накрая се усмихна, лицето му се сгърчи и той избърса сълзите от очите си.

— Ела тук и прегърни своя татко.

Тя пристъпи напред и се свлече в ръцете му, от гърлото ѝ се изтръгна не плач, а вик.

— Съжалявам, тате, съжалявам... Не можех да се прибера вкъщи, опитвах и опитвах, но просто не успях — проплака Серафина.

Той я притегли към себе си, обхвана я в едрите си длани и здраво я притисна.

Тя отпусна глава на гърдите му и го прегърна с треперещите си ръце. Докато се отпускаше до него, вдиша дълбоко, унесено, развълнувана, че най-сетне са заедно. Чувстваше топлината на прегръдката му, чуваше тежкото му дишане, докато я държеше. Това беше чудо. *Наистина* го усещаше, наистина чувстваше присъствието му и той нейното.

Усещаше миризмата на памучната му риза, на греста, с която бе работил цял ден, познатия мускус на тялото му, смесен с миризмите на работилницата, масивните дъбови пейки и полуизгорелите въглища в малката печка, където приготвяха храната си. Тук бяха и каменният под, и омасленият метал на чуковете, гаечните ключове и другите инструменти. Тя беше жива. И най-сетне се бе върнала в работилницата, в прегръдката на татко си. Най-сетне беше у дома.

Малко по-късно си взе продължителна, топла вана, изми мръсната пръст и кървавите петна от себе си и се преоблече в простичка чиста рокля. Стори ѝ се, че живее в небивал разкош.

Нощта напредваше, но и двамата като че ли още не можеха да повярват, че това е истина. Постоянно се гледаха, не спираха да се докосват, сякаш искаха да се уверят, че всичко е реално.

Татко ѝ приготви изтънчена вечеря от пиле и кнедли с любимата ѝ сочна пържена бамя и царевична каша, разбита с топло масло и сирене. Серафина бе толкова гладна, че изяде всичко и поиска допълнително. Независимо дали пиеше чаша хладна, чиста вода, или ядеше с баща си, най-простите ѝ скучни ежедневни действия изведнъж се бяха превърнали в най-величествена наслада.

— Добре похапна тази вечер — каза доволно татко ѝ, когато тя отопи дъното на тенекиената си чиния.

— Просто беше невероятно вкусно — отвърна тя и наистина го мислеше. На лицето на баща ѝ грейна широка усмивка.

По време на вечерята той започна да говори, не с някаква конкретна цел, а просто за да говори, за да отпразнува случилото се, факта, че всичко отново е наред. Затрупа я с обичайните си истории за машините, които трябва да поправи, за справянето с ежедневните предизвикателства. Серафина винаги бе обичала историите, в които той бе скромнен герой и се бореше с невъзможни задачи с гаечен ключ и чука в ръка, но никога не им се бе радвала повече, отколкото в тази нощ.

Искаше да му каже, че е видяла красивите феерични светлилки, които е окачил в градината в нощта на празненството, този блестящ маяк, който трябваше да я доведе у дома. Искаше да му каже колко се бе гордяла с него, когато го видя да се усмихва, облечен в красивия си костюм, сред пищния блясък на летния бал.

По-късно, когато измиха съдовете си, татко ѝ се обърна към нея с по-сериозен тон:

— Знам, че може и да не ти се говори за туй, Фина, но какво се случи с теб?

Трудно ѝ бе да отговори на въпроса му така, че той — или който и да е друг — да разбере, но направи всичко възможно.

Беше съвсем сигурна, че татко ѝ има някакво подозрение, че майка ѝ е пума, дивокот, но едва ли мислеше, че тя също може да се преобразява и да ходи на четири лапи, когато поиска. Дори да го подозираще, това беше нещо, за което не обичаше да мисли, както не искаше да мисли за призраци, демони и други нощни създания. Тя бе неговата дъщеря, човешко същество, дванайсетгодишно малко момиченце, което обичаше повече от всичко на света. Не желаше да мисли за нея по друг начин. И Серафина бе сигурна, че ще е шокиран, ако някога я види като пълзяща, дебнеща, дращеца и скачаща черна пантера. Но знаеше, че баща ѝ все пак има представа за странните и необичайни неща, които се крият в тъмнината на нощта, защото многократно я бе предупреждавал за тях.

— Помниш старите ни врагове... — започна Серафина.

— Тези, които преди няколко месеца бяха затворили животните в клетките в боровата гора — каза той и тя кимна.

— Те се върнаха, тате. Нападناха ме и ме раниха... много лошо.

Докато тя разказваше, изражението на баща ѝ издаваше колко му е трудно да слуша всичко това.

— Плениха ме на едно тъмно място, от което не можех да избягам — продължи тя.

Серафина говореше, разкриваше някои подробности, а други премълчаваше. Той слушаше внимателно. Бе преживяла целия си живот с него, затова знаеше, че това не е от историите, които му харесват, но татко ѝ все пак слушаше, защото знаеше, че трябва. Знаеше, че това, което чува, е това, което е преживяла, и Серафина виждаше в очите и по изражението му, че наистина се опитва да

разбере. Той бе чакал, бе се надявал и молил тя да се върне жива и здрава при него толкова дълго, че сега искаше да научи всичко. Искаше да има връзка помежду им, връзката на *познанието*.

— Значи младият господар ти е помогнал да избягаш — каза той. Тя кимна.

— Да, така е.

— Той беше много нещастен, направо като мъртво бе туй момче, докато те нямаше — каза татко ѝ, разкривайки парченца от случилото се от своя гледна точка. — С господаря мъдрувахме постоянно, блъскахме си главите като чували с брашно какво можем да сторим за момчето, но май хортувахме, за да ни е по-леко на нас на сърцата. Нищо не можахме да измислим. Но явно той сам се е справил, юнакът.

— Да, мисля, че се справи — съгласи се тя, но не допълни нищо повече. Любовта ѝ към Брейдън бе станала неизмеримо дълбока, но не бе нещо, за което лесно можеше да говори с баща си.

— И ти му благодари, както си е редно, нали? — попита той, както винаги настояваше да се увери, че тя се държи добре с другите хора.

Серафина кимна и го успокои, да, бе благодарила на Брейдън и щеше да го прави още безброй пъти.

— А майка ти? — Той не я познаваше лично, но знаеше, че майка ѝ е важна за нея. — Успя ли да я видиш, откакто се върна?

Сърцето на Серафина се сви от болка.

— Не. Тя си отиде и не знам как да се свържа с нея.

— Е, надявам се, че е добре — измънка баща ѝ, но бе ясно, че не знае какво друго да каже.

Мислите на Серафина се зареяха. Не знаеше как да зададе въпроса, който я тормозеше, откакто бе изпълзяла от гроба, но си помисли, че ако някой може да ѝ помогне, това бе единствено нейният татко.

— Тате, имаш ли чувството, че откакто изчезнах, са се променили много неща? Всичко ми се струва толкова различно... По някакъв особен начин...

Думите ѝ се губеха. Не можеше да изрази мислите си така, както искаше.

Но той я погледна и каза:

— Мисля, че разбирам... Мен ако питаш, всичко постоянно се променя и всичко винаги остава същото.

Думите му не би трябвало да й звучат смислено, но всъщност тя донякъде ги разбра.

— Виждаш ли, всичко около нас винаги се променя — продължи той, — машините и изобретенията, хората, дето идват и преминават през живота ни, дори собствените ни тела — твоето расте, моето остарява. Дърветата в гората се променят, течението на реките също. Дори собствените ни умове се променят, развиват се, научават нови неща, откриват нови пътища, които да следват, да се движат по тях, да се оформят с течение на времето.

— Но ако всичко се променя, за какво можем да се хванем, има ли нещо сигурно?

— Ей тук идват и другите неща, Фина. Всичко се променя, но и всичко остава същото. Дърветата растат и умират, но гората остава. Реката променя коритото си година след година, но все си тече. Тялото и умът ти се променят, но душата ти, твоята сърцевина, остава същата. Вътрешно аз съм същият, какъвто бях на дванайсет години, а духът, дето го чувстваш вътре в себе си тази вечер, ще бъде с теб и след петдесет години. Да, ще бъдеш различна, целият свят ще бъде различен, но духът вътре в теб — нещото, което те прави теб, Серафина, — все още ще е там.

— Но как е възможно, ако винаги растем и се променяме?

— Виж мистър Вандербилт. Като беше на твоята възраст, беше добро, но тихо момче и обичаше да чете книги, да учи за изкуството и да пътува до далечни места. Сега е богат и влиятелен човек...

— Но е мил и затворен мъж, който обича да чете книги, да учи за изкуството и да пътува до далечни места — довърши изречението му тя.

— Точно така — усмихна се татко й. — Можеш да откриеш дванайсетгодишното малко момче в петдесетгодишния мъж. То е било в него през цялото време, през целия път. Тялото му се е променило и всичко около него се е променило, но духът му винаги е бил с него.

Серафина кимна, започваше да разбира.

— Ти ме попита за какво можем да се хванем — продължи татко й. — Ще ти кажа само едно — дръж се за хората около теб, Фина, за приятелите и за семейството си, за всички, които обичаш, за този дух,

дълбоко в теб самата, дето никога няма да те остави, духа, дето винаги ще тече като река вътре в теб.

Най-сетне татко ѝ спря. Втренчи се в пода за миг, сякаш се замисли какви ги е наговорил, и после я погледна.

— Не знам дали изобщо дрънканиците ми звучат смислено...

Серафина се усмихна и кимна. Наистина звучаха. Беше съвсем сигурна, че татко ѝ не може да разбере напълно кошмарното разделение на душата и тялото, което бе преживяла, но някак бе усетил точно какво да ѝ каже.

— Има и още нещо, тате. Нещо, за което ми е нужна помощта ти тази вечер.

— Друг въпрос? — попита той нежно.

— Не — смотоледи тя. — Искам да ми помогнеш да направя нещо.

— Да *направиш* нещо? — изненада се той, защото през целия си живот с него в работилницата, тя никога не бе проявила интерес да ремонтира или да направи каквото и да било. Тя бе най-слабо заинтересованият от техниката човек, бродил някога из нощта.

— Виждал ли си шината на Брейдън за пострадалия му крак?

— Да — отвърна той, тъжно.

— Една от металните ѝ скоби е счупена. Искам да помислим дали може не само да я поправим, но и да я подобрим, да направим нещо по-меко, не като кост, а като сухожилие.

Татко ѝ я погледна и се усмихна широко и доволно. Това определено беше нещо, с което можеше да ѝ помогне.

През следващите няколко часа те се трудиха рамо до рамо в работилницата, до късно през нощта правиха опити и обсъждаха, обмисляха различни идеи, докато не изработиха дизайн, който им хареса. Серафина никога преди не беше работила с татко си по този начин. Никога не бе имала нужда от подобни конструкции. Това бе съвсем ново преживяване за нея и фактът, че с помощта на татко си наистина сътвори нещо реално, ѝ донесе истинска радост.

По-късно същата нощ, когато най-сетне заспаха, тя се сви на кълбо между чаршафите, отпусна глава на възглавницата и се почувства безкрайно щастлива. Сякаш за първи път в живота си изпитваше щастие. Знаеше, че в гората ги дебнат мрачни и ужасни опасности. Знаеше, че тепърва ѝ предстои страховита битка, но тази

вечер си бе у дома със своя татко, и за известно време това беше всичко, за което копнееше. Всичко постоянно се променя и всичко винаги остава същото.

На следващата сутрин Серафина веднага се качи горе, за да намери Брейдън.

Всички гости, които бяха дошли за бала, бяха потеглили с каретите си, за да избегнат силните дъждове, наводняващи пътищата, така че къщата и градините ѝ изглеждаха някак пусати. Подмина мистър Макнамий, надзирателя на имението, който бе събрал голяма група работници в двора на конюшната, за да поправят щетите, причинени от нощните бури.

В далечината зад конюшната забеляза Брейдън, който вървеше сам през пасбищата към четири черни коня. Конете бяха негови спътници от години, но през месеците, в които Серафина бе изчезнала, Брейдън бе изпаднал в такова отчаяние, че се бе откъснал от приятелите си. Докато се приближаваше към тях за първи път от доста време, конете стояха в полето и го гледаха, като че ли е непознат.

Брейдън подви внимателно болния си крак и седна в средата на полето. Конете дълго го гледаха отдалеч. Накрая започнаха да вървят бавно към него.

Четирите черни коня го заобиколиха, сведоха глави и внимателно го подушиха, както правят конете един с друг, когато не са се виждали отдавна.

После водачът им изпъна предния си крак, наведе глава с превит врат и се отпусна на коляно, за да може Брейдън да се качи на голия му гръб. Когато конят отново се изправи, момчето го яхна и сякаш стъпи на земята на четири силни крака.

Серафина наблюдаваше как мина с конете из зелените пищни полета чак до върха на високия хълм, където растеше голям бял дъб с огромна корона и дебели клони. Докато конете пасяха на върха на хълма, Брейдън остана сред тях, отново бе доверен член на стадото.

Серафина се канеше да се изкачи на хълма, за да ги настигне, но след това спря. Златната утринна светлина блестеше през издигащата се от високата трева мъгла и за миг тя усети прохладата ѝ, топлината

на слънцето и полъха на ветреца по кожата си. Знаеше, че се е върнала при живите, но в този момент почувства, че границата между нея и света наоколо се размива. *Ние сме сътворени от света и светът е сътворен от нас*, помисли си.

Зачуди се какво може да направи, бавно вдигна ръка пред себе си и раздвижи пръстите си, докато мъглата около нея започна да се движи. Мъглата се рееше напред, въртеше се и се превръщаше в дълга нишка, задвижвана от волята ѝ. Насочи я нагоре по хълма, към Брейдън и конете, после през клоните на дървото, докато бледата пара се срещна със слънцето и изчезна. Серафина се усмихна. Имаше още толкова много да учи!

Но знаеше, че няма много време. Беше спечелила една битка, като избяга от плаща, но си даваше сметка, че истинската война тепърва предстои. Тръгна нагоре по хълма, за да се присъедини към Брейдън и конете, но после се случи нещо.

От всички посоки стремително долетяха черни гарвани, много, на ята. Скоро стотици от тези птици закръжиха над дървото на върха на хълма, кацаха и излитаха отново, рееха се в небето, грачиха и тракаха с клюнове, сякаш участваха в някакъв зловец, гръмогласен заговор.

Серафина видя, че Брейдън стои долу и гледа към гарваните, и си помисли, че той също просто ги гледа като нея, но после осъзна, че всъщност ги призовава и се опитва да говори с тях с тревожен и напрегнат глас. Гарваните продължаваха да кръжат над дървото, а той им говореше, понякога се бореше да намери правилните думи, друг път се поправяше като човек, който постепенно търси пътя си.

Най-сетне един от гарваните долетя и кацна на клон близо до момчето, наклони черната си блестяща глава и издаде поредица от грачещи звуци. Изглежда, Брейдън всъщност разбра какво му казва гарванът, а когато на свой ред му заговори на английски, птицата като че ли също го разбра. Много от другите гарвани се приближиха и се присъединиха към разговора им, докато в един момент всички долни клони около момчето се изпълниха с птици.

Серафина се заизкачва бързо нагоре по хълма, притеснена да не подплаши гарваните, но на птиците очевидно не им липсваше дързост и те летяха наоколо, грачиха и пляскаха с големите си черни крила, докато разговаряха с момчето.

Отначало Брейдън като че ли не разбираше добре езика на гарваните, не разбираше всичко, което казваха, но постепенно явно свикна с мелодията на гръмогласната им песен. Серафина никога не се беше замисляла за граченето на гарваните, но докато ги наблюдаваше сега, започна да долавя разнообразието от звуци, които издаваха: продължително укорително тракане; нетърпеливо почукване с клюнове; победоносно грачене; свадлива подигравка и игриво подхилкване — предупреждения и сигнали, похвала и насърчение и припрени призови за отлитане. Разбра, че гарваните имат свой собствен език. И с помощта на сили, за които Серафина си нямаше понятие, Брейдън го учеше.

Накрая той каза няколко последни думи на птиците и те се вдигнаха във въздуха като една. Едно ято политна със силните си и уверени криле на запад към далечните планини. Другите се насочиха на малки ята в различни посоки, някои към къщата, някои към градините, трети към близките гори.

— Къде ги изпрати? — попита Серафина и се показва.

Брейдън се изненада, но се усмихна веднага щом я видя.

— Серафина... — каза той с нежен и изпълнен с доволство глас.

Тя бе толкова щастлива, че може да я види.

— Добре ли спа? — попита го.

— От много време не съм спал толкова добре — кимна той енергично.

— Аз също — усмихна се тя. — Хубаво е да си у дома. Дойдох, за да ти кажа, че ни чака работа, но мисля, че ти вече си започнал.

— Страхувам се, че отдавна не съм се упражнявал, така че ми отне известно време, за да разбера как да говоря с тях.

Тя погледна към летящото на запад ято — черните силуети се отдалечаваха в синьото небе под надвисналите бели облаци, сияещи от слънцето.

— Накъде се е запътило това ято?

— Помолих ги да се отправят към Смоуки Маунтинс.

Звукът на това име я натъжи.

Серафина погледна към Брейдън, после пак се загледа в гарваните и се запита какво бе намислил приятелят ѝ.

— Защо толкова надалече? Какво има там?

— Ще потърсят майка ти. Ще ѝ кажат, че си се върнала, за да се върне и тя, така ще я видиш отново.

Серафина го погледна, а в гърдите ѝ се разля топла вълна на благодарност.

— Това е толкова мило, прекрасно е, че си се сетил... Благодаря ти. Надявам се да намерят и нея, и малките. Много ми се иска да ги видя отново.

— Няма защо да ми благодариш — отвърна Брейдън, доволен, че я е зарадвал. — Сега, след като отново си тук, майка ти и малките трябва да се върнат, мястото им е при нас, в нашите гори.

Серафина бе напълно съгласна с него. И ѝ харесваше начинът, по който каза „нашите гори“.

Докато говореха, тя забеляза, че той стои в неудобна поза, за да облекчи болния си крак. Погледна надолу и видя, че скобата на шината му все още е счупена.

— Как е кракът ти? — попита.

— Все по-добре — отвърна той, опитвайки се да звучи бодро, но когато треперещите му пръсти започнаха да подръпват ремъците и катарамите, за да ги пристегне възможно най-добре, пролича, че изпитва силна болка. — Е, тази стара глупава шина май трябва да се пооправи — призна с неохота. — Беше съвсем нова, когато чичо ми я поръча, но явно се е поизносила след всичко, през което премина. Металното парче тук се счупи и ми създава известни проблеми.

Серафина срамежливо протегна ръка и каза:

— Може би това ще помогне.

В отворената ѝ длан лежаха двата кожени колана с бъбрековидна форма и много дупки, които бе направила с баща си.

— Какво е това? — попита с любопитство Брейдън, като се наведе към нея, за да погледне отблизо.

— По един за всяка страна на коляното, за да замени счупената метална скоба. Направихме ги заедно с татко.

— Ти ли ги направи? — ахна той удивено. — Благодаря ти!

— Пробвай ги.

— Да! Да видим как работят...

Той взе кожените каишки от ръцете ѝ. В мига, в който го направи и пръстите му докоснаха дланта ѝ, през тялото на Серафина премина

силна тръпка. Брейдън седна на земята, махна счупената скоба и започна да прикачва новите ремъци.

— Надявам се да ти станат.

— Струва ми се, че вършат отлична работа — отвърна той, като се изправи и започна да сгъва и да изпъва крака си в коляното, сякаш някой току-що му е дал нов, напълно здрав и функциониращ крак.

Беше толкова щастлив! Серафина се усмихна.

Погледна на запад към планините. Гарваните вече не се виждаха.

— Мислиш ли, че ще успеят? — попита тя притеснено. — Гората там е прекалено голяма, а майка ми умее да се крие.

— Гарваните нямат зрението на ястреба, обонянието на лешояда или скоростта на сокола, но са най-умните птици, които познавам, и ще работят заедно, докато я намерят.

— Винаги ли са толкова шумни? — попита тя, все още развеселена от цялата врява, която бяха вдигнали. Сега хълмът изглеждаше толкова спокоен само с пасящите наблизо коне.

— О, да! Те обичат да спорят, тези гарвани, и, леле, колко бързо се засягат и гневят. Но пак са добри птици.

— А онези, които отлетяха в другите посоки?

— Всяко ято е малка семейна група, чиито членове се доверяват един на друг, ловуват и обикалят заедно, викат се, когато намерят нещо хубаво, и се предупреждават взаимно, когато усетят приближаваща опасност. Всяко ято защитава собствената си територия — мястото, където са се научили да намират храна, да нощуват и да оцеляват. Помолих всички ята в района да разположат стражи из земите на „Билтмор“ и да ги охраняват, за да ни предупредят, ако видят нещо подозрително. От години Юрая е най-омразният им враг.

Серафина слушаше с интерес разказа за гарваните, но при споменаването на врага се сгърчи от ужас.

— Виждали ли са го?

— Казаха, че броди всяка нощ и обикаля около „Билтмор“.

Серафина преглътна сухо.

— Това никак не ми харесва.

— На мен също. Гарваните ще ни предупредят, но само толкова.

Серафина се загледа към къщата и градините около нея и сърцето ѝ се изпълни с мрачно предчувствие. Забеляза промяна в посоката на вятъра и вдигна глава към небето.

Под каква ли форма ще ги нападне Юрая? Дали ще е внезапно като ухапване от гърмяща змия? Или бурите и наводненията ще дойдат постепенно, да му свършат работата и да заличат всичко по пътя си с разрушителната си сила?

— Снощи Уейса ми каза, че положението с реките се влошава — каза Брейдън. — Огромна част от гората в планините над „Билтмор“ е залята от вода и са се образували свлачища.

— Юрая чака най-добрия шанс и щом го види, ще атакува.

— Какво ще правим?

— Трябва да намерим останалите.

— Те са долу при преливника на езерото.

Виждайки изненадата на Серафина от бързия му отговор, Брейдън обясни: — Гарваните имат дълга памет, затова внимателно наблюдават Роуина, където и да отиде. Те не ѝ вярват повече, отколкото вярват на баща ѝ.

— А ти? Вярваш ли ѝ?

— Да, мисля, че сега е на наша страна. Четиримата заедно имаме шанс да победим Юрая.

Серафина искаше да се съгласи с него, но не беше съвсем сигурна какво да прави с новия оптимизъм на Брейдън. Предстоеше им битка с могъщ и зъл магьосник, но май отдавна не го бе виждала толкова щастлив. Той не просто се връщаше към старото си Аз. Сега в него имаше нещо различно, нещо по-съсредоточено и решително.

— Да вървим — докосна я той по ръката, — ще ни търсят.

Двамата тръгнаха надолу по хълма към езерото. Новата шина сякаш придаваше нова гладкост в походката му.

Серафина изпита необичайно чувство на удовлетворение, докато вървеше редом до Брейдън. *Така, помисли си тя, ето така трябва да бъде.* Радваше се, че е с него. Коженият му ботуш все още леко се влачеше по тревата и ръцете му все още трепереха, но той изглеждаше по-силен и по-спокоен, отколкото преди.

Искаше да запази това усещане за покой и принадлежност възможно най-дълго, но когато с Брейдън стигнаха до подножието на хълма, почувства необичайно раздвижване във въздуха. Лек порив на вятъра се завъртя около нея. Преди може би нямаше да забележи подобно нещо, но сега сетивата ѝ бяха прекалено изострени, за да го пренебрегне. Изведнъж усети мириса на настъпващата буря.

Озърна се и се загледа към духащия в короните на дърветата вятър. Бурята се движеше неестествено бързо. Светлината на слънцето се отдръпна от всичко около тях, а в небето проблесна мощна светкавица.

— Е, дотук бяхме със слънчевия ден — каза Брейдън. И тя знаеше, че не говори само за времето.

Над билото на най-близката планина като вълни се затъркаляха тъмни облаци.

— Ето така ще дойде — пророни Серафина, загледана в черното чело на бурята. — В момента ни напада.

Когато стигнаха до езерото, започна да вали. Отначало приличаше на топъл летен дъждец с все още ярко блестящото на далечния източен хоризонт слънце, но когато облаците стигнаха над тях, небето стана тъмно и зловещо и дъждът се превърна в порой.

— Вече вали така почти всяка нощ — обясни Брейдън, докато крачеха нещастни под потопа.

Серафина се канеше да отговори, но внезапно се стресна така, че цялото ѝ тяло се разтрепери. Очите ѝ бяха заслепени от бяла светлина, когато ярка светкавица просветна над върха на хълма. Дъбът, под който доскоро бяха стояли, се пръсна на хиляди парчета! Горящи късчета дървесина се разлетяха във всички посоки покрай главата ѝ, гърмът отекна в гърдите ѝ, докато заглъхваше в далечината из смрачилото се небе. Конете на Брейдън се изправиха паникьосано на задните си крака и препуснаха в бяг из полята.

— Серафина! — извика Брейдън, сграбчи ръката ѝ и посочи към тревистия склон на Хълма на Диана пред къщата. По склоновете около „Билтмор“ се стичаха тъмни реки от дъждовна вода. Яростни струи заливаха земята и големи кални потоци се спускаха към къщата и градините.

— Боже милостиви, гледай само! — простена Серафина. — Надявам се, че всички там долу са добре.

Докато тичаха към езерото, видяха, че малкият поток, който се вливаше в него, се е превърнал в бурна река. Езерото беше толкова пълно, че водата бе преляла от бреговете му и бе наводнила близките дървета.

Газейки във вода до глезените двамата се отправиха към каменния бент в края на езерото. Обикновено преливащата вода не бе особено много, но сега над преливната стена се изливаше мощен водопад, който се спускаше яростно към долината под него.

— Трябва да пресечем, преди да е станало късно — извика Серафина, сочейки към малкия дървен мост в началото на водопада.

Докато вървяха по моста, в лицата им се блъскаха дъждовни капки и пръски от водопада. Вятърът виеше като орда от духове. Дървените летви под краката им се поклащаха, бушуващото течение се блъскаше силно в стълбовете, крепящи моста, и те се олюляваха напред-назад. Серафина сграбчи парапета и се втренчи във водната стихия под себе си. Усети, че мостът изведнъж се разклаща, после се накланя силно и се чува звук на пукащо се дърво.

— Брейдън, скачай! — извика тя.

В мига, в който скочиха на земята от другата страна, целият мост се разцепи и се срина, а по водата се понесоха купчина потрошени дъски.

— Успяхме — простена Брейдън, докато Серафина се оглеждаше за Уейса и Роуина. Видя ги да тичат към тях.

— Тази буря е дело на баща ми! — извика Роуина сред шума на дъжда, докато и последните останки от моста бяха отнасяни от реката. — Ще става все по-лошо.

— Трябва да се скрием! — изкрещя Серафина.

И четиримата се затичаха през дъжда към къщата, докато огромна маса кал се стичаше по външния край на градините, изтръгваше растенията и поваляше на земята мраморните гръцки статуи.

Серафина погледна към сградата. Яростен воден поток течеше право към нея, подкопавайки основите на „Билтмор“.

— Чичо ми е там! — извика Брейдън.

Брулените от вятъра фигури на мистър Вандербилт и надзирателя Макнамий стояха в центъра на вилнеещата буря и крещяха заповеди на група от повече от петдесет души, които работеха трескаво, за да отклонят водата от къщата. Серафина наблюдаваше с ужас как един от мъжете бе отнесен от потока и размахваше отчаяно ръце, крещейки за помощ.

— Какво ще правим? — изкрещя Брейдън, уплашен и объркан. — Не можем да се бием с гръмотевична буря!

Щом се добраха до къщата, Серафина поведе приятелите си през страничната врата към кръглата стаичка в подножието на парадното стълбище. Тя и спътниците ѝ бяха останали без дъх, измокрени до кости и изтощени от надбягването с бурята. Огледа се и видя по лицата им страх и несигурност, но и облекчение, че вече са под закрилата на

къщата. Тя се чувстваше по същия начин. Последното нещо, което искаше, бе да се върне навън.

И тогава осъзна нещо.

Точно това иска Юрая, помисли си тя, да се скрият и да не смеят да се подадат извън къщата. Той предизвикваше хаос из имението, за да ги тласне назад, да ги притисне.

— Трябва да атакуваме — каза Серафина.

— Сега? — ахна изненадано Брейдън. — В разгара на бурята?

— Точно така. Това е нашата възможност. Той ще мисли, че ще се скрием. Последното нещо, което ще очаква, е да атакуваме в разгара на бурята.

— Серафина е права — кимна Уейса.

— Не мисля, че осъзнаваш колко е трудно да бъде убит — каза Роуина.

— Знаеш ли къде се крие? — попита я Серафина.

— Предполагам, че е на един от планинските върхове, които гледат към „Билтмор“, и насочва тази буря, но няма начин да се каже със сигурност къде е.

Серафина се приближи до вратата и погледна към вятъра и дъжда.

— Брейдън, гарваните ти могат ли да летят в тази буря?

— Обикновено се крият някъде в такова време — отвърна той, взирайки се в мрачното небе, — но са силни летци и ще се възползват от шанса да се включат в битката с враг, когото мразят толкова, колкото Юрая.

— Говори с тях и с другите си приятели — каза тя. — Искам да нападнем Юрая едновременно с всичките си съюзници.

— Сигурен съм, че ще се присъединят към нас — увери я Брейдън. — Те се борят срещу него от много по-отдавна, отколкото ние.

Изпълнена с надежда, Серафина погледна въпросително Роуина.

— Ще напълня торбата си с отвари и магии — каза магьосницата.

Серафина можеше да види страха и решимостта в очите ѝ. Роуина най-добре от всички познаваше гнева на баща си. Бе страдала от нападенията му. Бе понесла жестоките му удари. Бе правила заклинания срещу него, които бяха заправяни обратно към нея със

страховита мощ. Но Серафина виждаше, че момичето е наясно, че е дошло време да се изправи срещу баща си.

— Разбирате, че трябва да го изненадаме, нали? — предупреди ги Роуина.

Уейса пристъпи напред.

— Аз ще го нападна пръв.

Серафина видя горчивината в очите на приятеля си. Знаеше, че няма да се откаже, докато единият от тях двамата, той или Юрая, не умре. На него се падаше честта да отмъсти за семейството си или да загине.

Серафина се вгледа в очите на тримата си спътници.

— Атаката сега, в разгара на бурята, ще бъде най-трудното нещо, което някога сме правили. Но в тези планини няма да има покой и сигурност за никого от нас, докато не го унищожим.

— Но как ще го направим? — попита Роуина.

— Ще планираме всичко, всяка подробност — отвърна Серафина. — Ще използваме гарваните, за да го намерим. После с Уейса ще поведем атаката и ще го нападнем от две различни посоки едновременно. В същото време Брейдън ще призове всичките ни приятели животни, а Роуина ще хвърли срещу него всички заклинания, които знае. Трябва да го ударим толкова бързо и толкова мощно, че да не може никога вече да се възстанови.

Огледа отново тримата си другари. Те бяха готови да се бият. Тя посочи с ръка към небето.

— Забравете за това време, за дъжда, за вятъра. Те не могат да ни спрат. Ще нападнем точно сега, заедно със стихията. *Ние* сме бурята.

С падането на нощта Серафина и приятелите ѝ се насочиха към суровия планински терен. Тя бе във формата на пантера заедно с Уейса и двамата бързо и тихо се промъкваха през храсталака. Роуина крачеше пеша, увита плътно с тъмната си роба с качулка, за да се защити от вятъра. Брейдън яздеше на коня си, а Гидиън тичаше до него.

Брейдън представляваше особено впечатляваща гледка. Момче с лъвско сърце, облечено в тъмно палто, което язди черен кон, с черен доберман до себе си и с черни гарвани, летящи над главата му. Самата Серафина тичаше до него като черна пантера и започваше да забелязва тенденция в избора му на приятели.

Докато се изкачваха нагоре по склона на планината, вятърът продължаваше да духа, но дъждът и гръмотевичната буря бяха останали зад тях. Движеха се бързо из планинската гора, следвайки гарваните, които ги насочваха по пътя. Гарваните обикновено не летяха нощем, но тази вечер имаха цел. Те пляскаха яростно с криле срещу вятъра, някои от тях се оставяха на порива му и се премятаха, други се втурваха стремително напред към плющящата буря, но всички отново се притискаха един в друг, за да не се изгубят и да не се отдалечат от ятото.

Когато Серафина и съюзниците ѝ приближиха планинския връх, вятърът най-накрая утихна и въздухът придоби мъртвешка застиналост. Навлязоха в гора, осеяна с големи наклонени и назъбени скали. Много от скалите се извисяваха над главите им, изтръгнати от земята, напукани и разпадащи се, сякаш бяха изпочупени от мощни земни сили. Петнисти сиви лишеи и тъмнозелен мъх ги покриваха почти целите, а от пукнатините растяха дървета, корените им се бяха впили в камъните като дълги и черни пълзящи крака на гигантски паяци.

Приятелите вървяха бавно из гъстата скалиста гора, докато стигнаха до толкова непрогледна мъгла, че вече не виждаха напред. Точно когато Серафина се питаше как ще минат през нея, усети в

устата си ужасен серен вкус. Ноздрите ѝ започнаха да парят. Гърлото я заболя. Главата ѝ се замая и завъртя. Брейдън явно изпитваше същото, защото се закашля, а конят му мятане глава притеснено, опитвайки се да се обърне.

— Мъглата е отровна! — извика Роуина.

Серафина се преобрази в човешката си форма.

— Всички да се върнат назад! — изкрещя тя, кашляйки и разтривайки с длан смъдящите си очи, докато се препъваше назад по хълма.

— Какво става? — попита Брейдън, покрил устата си.

— Той използва магия за защита на върха — обясни гневно Роуина, — но не знам как да се преборя с нея.

След като се оттеглиха на по-безопасно място, Серафина погледна към пръстена от мъгла, обкръжаващ върха.

— Това е защитна линия. Той трябва да е там горе.

— Но няма как да я преминем — каза Брейдън.

— Не по този начин — съгласи се тя. — Но имам една идея. Всички останете тук.

Върна се на планинския склон, като се опитваше да си припомни всичко, което бе научила в предишната си форма на дух. Вдигна ръка пред себе си и я тласна рязко във въздуха. Когато усети, че въздухът около нея помръдна, се усмихна и опита отново.

Навлече бавно сред отровната мъгла, като размахваше ръце напред-назад, съсредоточавайки се върху движението и течението, върху въздушните пориви и парата, избутваше ги встрани, плъзгаше ги надалече, докато мъгливите слоеве започнаха да се местят според волята ѝ.

Проряза тунел през мъглата, освободи тясна пътека, после се провикна към приятелите си да дойдат при нея. Брейдън се появи върху коня си с неотлъчния Гидиън, Уейса и Роуина пристъпваха предпазливо до тях.

Когато най-накрая стигнаха до другата страна на мъглата, въздухът бе абсолютно чист и ясен. Всички се снишиха сред гъстата трева зад голяма скала.

— Как, за бога, го направи? — прошепна смаяно Брейдън.

— Просто нещо, което научих по време на пътуването в другите светове — отвърна Серафина, доволна, че бе успяла да използва

силите си за нещо полезно. После обаче погледна към планината и отново се намръщи.

Също като при много други планини от веригата Блу Ридж, които бяха сред най-старите в света, върхът на тази не беше остър, а по-скоро приличаше на скалист купол (планинците го наричаха Плешивеца), износен от милионите години вятър и дъжд. Стотици смърчове и ели лежаха по земята, изтръгнати от мощните планински ветрове или станали жертва на отмъщението на магьосника. Стволовете на падналите дървета лежаха напрако един върху друг, с потрошени и усукани клони и корени като стотици титанични войници, загинали на бойното поле на този хълм.

— Това е мястото — прошепна Роуина, когато всички приклекнаха зад напуканата и изронена скала. — Той е близо. Усещам го.

Серафина погледна към Брейдън, който все още бе върху коня си, малко по-надолу по склона от тях.

— Повикай приятелите ни сега. Преминаваме към плана.

— Ето го! — прошепна Роуина и се хвърли на земята.

Ръцете и краката на Серафина потръпнаха от внезапен прилив на сила. Битката беше близо.

Пое си дълбоко въздух и бавно надникна над ръба на скалата.

Мрачната гигантска фигура на буреносния Юрая се извисяваше сред поляната, плътно обвита с димяща бяла мъгла като мъглата на гробището. Изглежда, не бе усетил присъствието им. Носеше дълго раздрано тъмно палто, което беше толкова оръфано, че приличаше на разложен труп на мъртво животно. Стоеше на двата си дълги, леко превити крака, както стоят обикновено много високите хора, но той бе невъобразимо висок, гротескно прегърбен, с дълги криви ръце, висящи пред него, и бели люспести длани, които се подаваха от скъсаните ръкави на палтото му. Мазните кичури на сивата му коса висяха сплътени около черепа му. Набръчканото му лице бе раздрано от ноктите на Серафина преди месеци и отворените рани все още кървяха и гнояха. Юрая крачеше нервно напред-назад в средата на голата полянка, взираше се нетърпеливо към извисяващия се в далечината „Билтмор“ и следеше движението на бурята, която бе изпратил да изтръгне имението от земята.

Когато Серафина за пръв път видя в гората създаването с остриите нокти, тя не бе сигурна какво представлява, но сега виждаше, че то наистина е човек, или поне е било човек, преди да бъде погълнато от черното ѝ желание за отмъщение. *С всяка нанесена рана все повече се доближаваме до себе си*, бе казала Роуина. И ето това бе Юрая, магьосникът, поробил дивите животни, убиецът на баща ѝ, на пантерата и на мнозина други, мъжът, който се бе посветил на задачата да унищожи всичко, което Серафина обичаше.

Като се промъкна към него сега, по време на бурята, и успя да премине през преградата от отровна мъгла, тя го бе изненадала и всичките ѝ съюзници бяха готови. *Хванахме го*, помисли си. Но точно когато се обърна, за да подаде сигнала за атака, над главата ѝ прелетя огнена топка, която праснеше и кипеше със страховита сила, влачейки зад себе си дълга опашка от гъст черен дим.

Беше се насочила право към Брейдън.

— Внимавай, Брейдън! — извика Роуина, изскочи иззад скалата и размаха яростно ръце, за да вледени пламтящото кълбо. Закъсня и не успя да го унищожи, но поне го отклони. Вместо да удари Брейдън, огънят се стовари върху коня му, който се изправи на задни крака, но бе повален и умря мигновено, а дрехите на Брейдън пламнаха.

Вбесен, че именно Роуина е защитила момчето, Юрая размаха ръце и нанесе страховит удар от разстояние, издигна я във въздуха с огромна сила и я запрати в скалата. Безжизненото ѝ тяло се свлече на земята като окървавена парцалена кукла.

Серафина се превърна в пантера и се спусна напред, право срещу Юрая.

Той размаха дългите си изкривени ръце. Изведнъж клоните на падналите дървета започнаха да тракат, да се удрят и да се блъскат гневно. Висящият от стволите на дърветата мъх задимя. Кората им започна бавно да се отлепя, сякаш дърветата горяха. Тревата стана кафява и запука под краката ѝ.

Серафина се нахвърли срещу магьосника, но той не побягна, нито се сниши.

Вдигна ръка в една посока, после махна в другата. Изви се силен вятър, образуваха се тъмни, вихрени торнада, които струпаха пред нея пръчки, листа и всякакви отломки от земята. Ужасяващ гръмък звук

заглуши всичко останало. Юрая се взираше право в нея, готов за атаката ѝ.

— Ей, ти, Черната! Изненадана ли си? — изрева той. — Мислиш ли, че заговорът на едно малко коте може да ме убие?

Гласът му прогърмя толкова силно, че я разтърси до дъното на душата и ушите ѝ пропищяха.

— Не можеш да ме убиеш!

Серафина знаеше, че Юрая няма да стои толкова безстрашно, ако не е убеден, че може да издържи атаката ѝ, и беше глупаво да го напада директно. Но всичко това бе част от плана ѝ. Тя забеляза, че Уейса се втурва с бясна скорост зад гърба на магьосника. И знаеше, че вече са го пипнали.

Скочи право към лицето му. В същия миг Уейса се хвърли върху гърба му. Двата дивокота се стовариха върху мъжа и забиха остриите си нокти в него.

С яростен вик Юрая се протегна и сграбчи Уейса, издърпа го през рамо и го захвърли с невероятна сила толкова надалеч, че дивокотът се претърколи чак в другия край на поляната. Магьосникът винаги бе притежавал могъща сила, но никога чак такива!

Добре измисленият им план, в който Роуина мята отварите си и прави магиите, Брейдън напада със съюзниците им животни, а двата дивокота приклещват Юрая от две посоки едновременно, изведнъж се обърка ужасно. Стратегията им бе провалена. На Серафина не ѝ оставаше нищо друго, освен *да се бие!*

Вкопчи се в гърдите и в краката на Юрая с четирите си лапи, отметна глава и светкавично заби дългите си извити зъби във врата му. Той изпищя от болка и я сграбчи, но Уейса се хвърли отново в битката, забивайки зъби и нокти в ръцете му. Гидиън се метна от земята и се впи в крака на Юрая, задърпа го злобно, ръмжеше и хапеше, без да спира, опитваше се да го повали.

Докато Юрая се мъчеше да издърпа Серафина от гърдите си, тя изви глава назад и после отново го ухапа, този път се насочи право към гърлото му. Зъбите ѝ се забиха в гръкляна и го лишиха от въздух. Майка ѝ я бе научила, че големите котки убиват плячката си не само като я нападат с нокти или като прекършват врата ѝ, а като блокират трахеята и я задушават, и точно това бе решена да направи и тя. Този път не можеше просто да го нарани, трябваше да го убие. Заради

своята безопасност, заради безопасността на Брейдън и на „Билтмор“, заради всичко, за което се бе борила, беше длъжна да го унищожи. Стисна зъби с все сила. Нямахте да го пусне.

Докато Серафина се биеше, тя погледна към Брейдън.

Беше съборен от коня си и бе паднал лошо, но се претърколи и бързо свали горящите дрехи. После веднага се запъти към пострадалия кон, който лежеше на земята. Постави длани върху тялото му и отчаяно се опита да изцери стария си приятел, но лицето му помръкна, щом осъзна, че е твърде късно. Приятелят му бе мъртъв.

Брейдън изтри очите си и се спусна към Роуина. На Серафина ѝ бе трудно да му обърне повече внимание, докато се бори с Юрая, но различи силуета на създание, което приличаше на елен с големи рога. Бе коленичило и чакаше Брейдън, който довлече окървавената и изпаднала в безсъзнание Роуина и я качи на гърба му.

— Отведи я на безопасно място — каза той на животното. То послушно се изправи на крака и се втурна в дълбините на гората.

От дърветата изскочи глутница от десетина вълци, ръмжащи и тракащи със зъби, които се втурнаха към магьосника.

— Нападайте ръцете му! — изкрещя Брейдън, посочвайки към Юрая. — Защитете Серафина. Съборете го на земята!

Юрая се извиваше диво, за да се откачи от нея, но Серафина се държеше здраво, котешките ѝ зъби се впираха все по-дълбоко в гърлото му. Той я сграбчи с дългите си ръце с хищни нокти, но Гидиън, Уейса и вълците го нападаха от всички посоки, хапеха го по ръцете и краката и му пречеха да я откъсне от себе си.

Ако Серафина успееше да издържи още няколко секунди, щяха да го убият и да приключат с това веднъж завинаги.

Тя знаеше, че това е последната битка. Всичките им горски съюзници се бяха събрали, за да се включат в борбата. Беше като битката, която майка ѝ и баща ѝ бяха повели и загубили преди дванайсет години. Но този път тя щеше да спечели. Най-после щяха да победят най-опасния враг, срещу когото се е изправяла гората.

Юрая размаха ръка и повали Уейса с мощен невидим удар. Дивокотът се претърколи на земята, но в същия миг, дори без да си

поема дъх, скочи отново и се метна назад със страховито ръмжене, стовари се върху магьосника и го удари с такава сила, че го събори заедно с все още впилата се в гърлото му Серафина.

Тя заби зъбите си още по-дълбоко. През нервите в основата им усещаше силата, с която притиска трахеята му, забавянето на достъпа на въздух до дробовете му. Той бе буреносно създание, страховита твар с остри хищни нокти, но пак се нуждаеше от въздух, за да диша. Чувстваше как с всяка секунда силите му отслабват под нейния натиск, докато животът бавно го напуска.

Внезапно обаче тялото на Юрая се разтресе, сякаш бе завладяно от демоничен дух. Гърдите му се разшириха с нова сила и той се изправи на крака. Изрита Гидиън надалеч и кучето се превъртя по поляната.

После грабна Уейса, изскубна ноктите му от кожата си и хвърли дивокота настрани като празен чувал.

Изрита и вълците от краката си, откъсна ги от ръцете си и ги захвърли. Вълците падаха далеч от него, но продължаваха да го гледат втренчено с пламтящи очи, докато той се извисяваше до пълния си ръст. После сред вълците се надигна гъст черен вятър.

— Сега! — изкрещя Брейдън. — Нападни го!

Огромна мечка се втурна напред и се метна върху Юрая. Тялото на Серафина се олюля от мощния удар, краката и опашката ѝ увиснаха. Напрегна цялата си сила, за да се задържи, докато врагът отчаяно я блъскаше и дращеше, за да я издърпа от себе си.

Да, дърпай, подкани го тя мислено. Дърпай! Издърпай ме! Издърпай ме и разкъсай сам гръкляна си!

През цялото време Серафина се държеше. Независимо какво се случваше, тя не пускаше. Нямаше да се пусне!

Но след това Юрая предизвика оглушителна експлозия, която отблъсна назад всички около тях.

Брейдън и вълците бяха хвърлени на земята. Дори мечката се строполи.

Уейса прелетя във въздуха, удари се в едно дърво и се отпусна безжизнено. Тялото му се закачи в клоните и очите му се затвориха.

Гидиън се преобърна назад и се повлече през калта. Хапеше и се въртеше известно време, но накрая се свлече неподвижно в пръстта.

Със страховита нова сила Юрая сграбчи главата на Серафина с хищните си пръсти, изцапани със собствената му кръв и бавно издърпа зъбите ѝ от врата си.

— Казах ти, никога не можеш да ме убиеш! — присмя ѝ се той.

Тя изръмжа и се опита с последни сили да го спре, да му попречи да се освободи от зъбите ѝ, но не можеше да направи нищо. Той я издърпа от себе си и я запрати в земята толкова силно, че изкара въздуха от дробовете ѝ. После избухна в експлозия от черен въздух и навсякъде около тях се издигнаха огромни оранжеви пламъци.

Бяха му устроили засада с най-могъщите си съюзници, бяха вложили цялата си сила в атаката, но той успя да се спаси.

Серафина лежеше зашеметена на земята. Повдигна глава и се втренчи в дима, опитвайки се да прецени щетите. Дали Уейса бе жив? Брейдън все още ли се бореше?

Мъртвите и ранените вълци лежаха разпръснати из поляната, телата им бяха обгорени и потрошени.

Видя мечката, която се отдалечаваше през горящата гора. Козината ѝ също се бе подпалила, но тя не ѝ обръщаше внимание и продължаваше да тича.

Сърцето ѝ спря да бие за миг, когато зърна дългото котешко тяло на Уейса, провиснало от клоните на дървото. Все още не знаеше дали е жив, или мъртъв, но не помръдваше.

Трябваше да се изправи. Въпреки раните и болката, въпреки всички синини и рани, трябваше да се изправи. Но когато се опита да помръдне и да диша отново, пламтящият въздух от горящите дървета около нея прогори гърлото и дробовете ѝ. Гората бе в пламъци.

Огледа поляната, обвита в оранжевата мъгла на огъня. Забеляза тялото на Брейдън, проснато неподвижно на земята.

С нов прилив на енергия се преобрази в човешката си форма и се спусна към него, пробивайки си път през виещия се дим и горящите въглени около нея. Когато най-сетне стигна до Брейдън, видя, че очите му са затворени.

Раненото куче лежеше от едната му страна. Наоколо бяха пръснати телата на мъртви гарвани и вълци.

Тя се свлече на колене до приятеля си.

— Брейдън, събуди се! — изкрещя Серафина, сграбчи го за дрехите и започна да го дърпа нагоре.

Той постепенно дойде на себе си и се втренчи ужасено в загиналите си приятели.

— Толкова много са мъртви! — възкликна отчаяно, все още объркан и дезориентиран.

— Трябва да се махнем оттук! — изкрещя Серафина, опитвайки се да го изтръгне от унеса, докато се давеше от дима. — Трябва да помогнем на когото можем и да се махнем оттук!

Гърдите ѝ се изпълниха с нова надежда, когато Брейдън се съвзе и започна да помага на оцелелите вълци да се изправят на крака.

Тя погледна отново през дима към Уейса. Там, където огънят пълзеше по гладката земя, той се движеше бавно, но по стръмните склонове около тях, пламъците се носеха сред гъстата растителност с ослепително сияние, искри и огнени езици се издигаха нагоре в блестящото оранжево небе. Чувахе се остро прашене на горящите клони наоколо, а когато мъзгата в дърветата се загрееше и кипнеше, стволите им избухваха. Сърцето на Серафина препускаше лудо от страх, но нямаше време за губене.

Втурна се към дървото, където висеше тялото на Уейса, започна да се катери. Стволът бе толкова горещ, че мъзгата вътре в него бълбукаше и вреше като кипнала кръв. Серафина знаеше, че дървото ще избухне всеки момент, но трябваше да продължи.

Покатери се с бясна скорост по клоните. Хвана в ръце главата на Уейса, който бе изпаднал в безсъзнание от взрива.

— Уейса! — изкрещя тя, разтърсвайки силно тялото му. — Трябва да тръгваме!

Изведнъж усети изблик на силна топлина под нея. Пламъците се извиваха по ствола на дървото. Нямаше начин да слезе. Пълните с мъзга клони започнаха да съскат и да кипят. Всеки дъх, който поемаше от горещия димящ въздух, бе като огън в гърлото ѝ.

Нямаше избор. Пламъците поглъщаха пукащите и разпадащи се клони, тя обви ръце около тялото на Уейса и скочи.

Остра болка прониза рамото и ребрата ѝ, когато се стовари тежко на земята. Но се изправи на крака. Сграбчи приятеля си за раменете и се опита да го издърпа, да го изправи и освести, докато горящото дърво се сгромоляса зад тях. То падна на земята тъкмо когато Уейса най-после отвори очи и объркано се огледа наоколо.

— Трябва да тръгваме! — извика Серафина и той се изправи.

На връщане към Брейдън тя придърпа Гидиън и му помогна да се изправи на нестабилните си крака.

— Хайде, момче, да вървим, хайде!

Раненото куче измъчено и послушно се опита да я последва.

— Всички да се изправят! — провикна се Серафина към оцелелите вълци, докато огънят се разгаряше около тях и поляната се изпълваше с остър задушаващ дим.

Оставаха им само секунди, преди огънят да ги погълне. Всички дървета наоколо горяха и от поляната нямаше изход.

Серафина искаше да използва вятъра, за да избута пламъците встрани, но осъзна, че така само ще раздуха пожара още повече. Замисли се дали да не пробва да изтегли вода от скалистата почва, но си даде сметка, че няма да се получи. Погледна към облаците, но нямаше представа как да стигне дотам и да ги накара да пуснат дъжд.

Положението им изглеждаше безнадеждно. Огледа се наоколо към стените от оранжев огън. Димът я задушаваше. Очите ѝ пареха. Топлината изгаряше кожата ѝ. Бяха напълно заобиколени от пламъци.

— Ако не намерим начин да се измъкнем, ще умрем тук! — извика тя на Брейдън, докато се взираше в горящата гора наоколо, търсейки път.

— Не, няма — отвърна уверено Брейдън.

Серафина се обърна в посоката, към която се взираше той. Нощното небе над тях изведнъж се бе изпълнило с птици. Ястреби, обикновени орли и орли рибари, каквито рядко бе виждала.

— Легни — каза Брейдън.

— Какво? — обърка се тя.

— Легни! — заповяда той. — Уейса, и ти. Легни!

Уейса се преобрази в човешката си форма. Двамата се проснаха на земята, а Брейдън продължи да им нарежда.

— Сега разперете ръце и крака. Разкратете се!

Серафина нямаше представа защо иска подобни неща от тях, но го послуша. Изведнъж почувства раздвижване във въздуха над себе си. Множество големи, мощни нокти сграбчиха ръцете и краката ѝ, китките и глезените ѝ.

— Летете! — извика Брейдън на птиците. — Отнесете ги оттук!

Серафина усети как краката ѝ се повдигат нагоре, после и тялото ѝ. Въпреки желанието си да остане спокойна, се паникьоса. Те я

издигаха във въздуха. Но тя не искаше да напусне земята! Харесваше земята!

Изведнъж се озова в небето, рееше се, летеше. Докато се издигаше нагоре, видя целия мащаб на пожара. Цялата планина гореше. Брейдън бе застанал в средата на малката поляна и фигурата му се смалвяваше все повече и повече, докато птиците я отнасяха. И после самата тя полетя сред короните на дърветата, полетя като ястреб, над пламъците и дима.

Уейса летеше наблизко, провиснал от ноктите на ястребите и орлите като нея.

Само след секунди пламъците на горския огън вече не ги заплашваха. Докато се носеха в яркоосветеното лунно небе над тъмнозеленото покривало на недокоснатата от огъня гора, нощта отново стана тъмна и прохладна.

Серафина извърна глава и погледна назад, търсейки Брейдън. Все още го виждаше, застанал на хълма и заобиколен от огъня. Той крещеше команди, докато стотици ястреби и други птици се мъчеха да отнесат Гидиън и оцелелите вълци.

Пламъците го обгръщаха, димът го задушаваше, но нямаше да остави приятелите си зад себе си. Щеше да ги спаси на всяка цена.

— Махни се оттам, Брейдън... — простена тя, но знаеше, че е безполезно.

Когато погледна назад за последен път, пламъците бяха погълнали поляната. Не се виждаше нищо друго, освен огън и огромни потоци искри, които се издигаха от върха на горящата планина.

— Чакайте! — извика тя на ястребите, които я носеха. — Изчакайте! Върнете се! Върнете се за Брейдън!

Но те не я разбраха. И не се обърнаха.

Птиците носеха нея и Уейса високо над дърветата и планините, които се стелеха мрачни и притихнали под тях. Бурята на магьосника бе спряла. Високо в небето леки перести бели облаци преминаха бавно пред лицето на невъзможно ярката луна, а над тях блещукаха сияйни звездни. Серафина погледна надолу и забеляза река, която се виеше из планините, тъмна и блестяща — знаеше, че това трябва да е Френч Броуд.

Докато летяха бавно над долината на голямата река, видя и „Билтмор“ на върха на хълма. Сивите кули на къщата се извисяваха

към небето, а лунната светлина се плъзгаше по стените ѝ.

Но единственото, за което можеше да мисли Серафина, бе храбрият ѝ приятел, който бе останал някъде назад.

Серафина падна на колене на поляната пред „Билтмор“, гърдите ѝ се надигаха неспокойно от страх. Бързо се изправи на крака и погледна към далечната планина. Вече не можеше да види пламъците. Върхът на планината, където се проведе битката, бе черен, гъст облак дим се издигаше високо в небето.

Уейса стоеше до нея и също гледаше към планината, а на лицето му бе изписан ужас.

Земята около „Билтмор“ бе тежко пострадала от наводнението и част от фасадата на къщата бе повредена, но засега бурята беше отстъпила и слънцето скоро щеше да изгрее.

— Връщам се там, за да го намеря — заяви Серафина и тръгна към планината.

— Чакай — сграбчи ръката ѝ Уейса.

Стомахът на Серафина бе стегнат на възел. Мразеше да стои неподвижно, когато можеше да се движи.

— Не можем да чакаме тук, Уейса. Хайде, трябва да му помогнем.

Но той се обърна и се загледа към нещо в далечината.

Талази от сутрешна мъгла се стелеха през дърветата и над широките затревени площи пред имението. Изгряващото слънце разсичаше мъглата с лъчите си и светлината им озаряваше фасадата на къщата, изпъстряйки я с трептящи златни линии.

— *A-wi-e-qua* го е довел у дома — изрече тихо Уейса с глас, изпълнен с благоговение.

Серафина не разбра какво каза. Но после видя стадо елени упити да излизат бавно и безшумно от горската мъгла.

Елените на Блу Ридж бяха големи и величествени горски същества, които Серафина познаваше само от рисунките в книгите на мистър Вандербилт. Бе невъзможно да се види такъв елен, защото последният от тези едри планински бозайници бе убит от ловците преди повече от сто години. После си спомни за голямото животно,

подобно на елен, което Брейдън бе повикал, за да отнесе Роуина на сигурно място.

Възможно ли бе някои от тях да са оцелели през всичките тези години, скрити дълбоко в планинските котловини и в сенчестите блата, където никой не можеше да ги намери? Дали се показваха едва сега, защото Брейдън ги бе помолил за помощ?

Водачът бе огромен звяр, тежащ поне петстотин килограма, с пищни рога, извисяващи се на повече от метър над главата му като величествената корона на горски цар. Брейдън яздеше на гърба на царя, хванат с една ръка за гъстата му тъмнокафява козина, а с другата прикрепяше ранената Роуина, която лежеше отпусната на шията му. Лосът поведе стадото в бавна процесия през тревата към Серафина и Уейса.

Серафина усети как я залива вълна на облекчение. Втурна се напред и помогна на уморения си пострадал и изцапан със сажди приятел да слезе от гърба на елена. Дрехите му бяха изгорени и разкъсани, но явно не бе ранен сериозно.

Уейса внимателно свали отпуснатото тяло на Роуина от гърба на елена и я понесе на ръце. Дългата коса на момичето се спускаше чак до земята, но то още бе в безсъзнание.

Брейдън се обърна към царя на елените и прошепна:

— Благодаря ти, приятелю.

Стадото бавно се върна обратно в гората и изчезна сред сутрешната мъгла. Серафина знаеше, че вероятно никога вече няма да ги види.

Прегърна силно Брейдън.

— Толкова се притесних за теб! Какви ги вършеше там горе? За малко да загинеш!

— Трябваше да спася колкото се може повече вълци — поклати тъжно глава той. — Но накрая ястребите ме измъкнаха. Все още не мога да повярвам, че загубихме. Мислех, че най-последно сме го приклепили, но... Загубихме толкова приятели! Конят ми и много от гарваните и вълците...

— Съжалявам — прошепна тя. Знаеше, че той страда.

Брейдън тъжно поклати глава, без да се откъсва от прегръдката й.

— Казах им, че ще е много опасно, но въпреки това поискаха да се бият. Бяха много смели.

Тя го прегърна още по-силно за миг, преди да го пусне.

— Приятелите ни се бориха славно, а ти бе добър водач. Направихме всичко по силите си в битката с врага.

Двамата тръгнаха след Уейса, който понесе Роуина към къщата. Брейдън мина напред, отвори входната врата и после ги поведе нагоре.

Серафина бе виждала много странни и чудати неща в „Билтмор“, но никога не си бе представяла подобна гледка: тъмнокосо момче от племето чероки носеше на ръце млада английска магьосница с вееща се червена коса по парадното стълбище на имението на изгрев-слънце.

— Да я отнесем в Южната кула на третия етаж — каза Брейдън и поведе останалите. — Чичо се притесняваше за състоянието на леля, така че я е отвел в Ашвил, докато пътят все още бе поне донякъде чист. Почти цялата къща е на наше разположение.

Но точно докато го казваше, по стълбите изтича млада тъмнокоса камериерка с черно-бяла униформа. Момичето очевидно не очакваше да срещне някого толкова рано сутринта. Серафина се зарадва, когато видя, че това е старата ѝ приятелка Еси Уокър, която кипеше от енергия и живот, готова за началото на работния ден.

— Ой, божке, ще ме прощавате! — сепна се Еси и спря рязко пред тях. Първо забеляза Уейса и сякаш се стресна леко, но после веднага насочи вниманието си към момичето в ръцете му. — О, какво е станало с бедното девойче? Да не е болно?

В следващия миг повдигна очи и забеляза младия господар Брейдън и после Серафина до него. Очите ѝ се разшириха, сякаш виждаше призрак. *Не, вече не съм*, помисли си Серафина.

— Еси, аз съм — усмихна се тя и пристъпи към старата си познайница.

Лицето на Еси светна.

— Божке, мис Серафина, ама наистина сте вие! — извика тя. — Къде бяхте през цялото време, момиче? Толкова много ви чакахме! Радвам се, че сте добре! Клетият ви стар татко ще изплаче цели кофи със сълзи, като ви види!

Брейдън бързо ги заведе до Южната кула. Стаята беше голяма, елегантна, овална спалня с изящно легло с балдахин и ръчно изваян

фриз с цвят слонова кост, който минаваше по дъгите ѝ извити стени и оформения като купол таван.

Докато Уейса нежно полагаше Роуина на леглото, Серафина забеляза, че Еси го наблюдава внимателно. Когато момчето дивокот отстъпи назад, тя го проследи с поглед. Сякаш никога не беше виждала някого — или нещо — като него, нито вътре, сред осветените стени на „Билтмор“, нито във външния свят, и това, което виждаше сега, я бе запленило.

Когато Уейса вдигна кафявите си очи и погледна Еси, тя се сепна:
— Божке, извинете ме!

И се извърна настрани с пламнало лице.

— Веднагичка ще донеса топла вода и хавлиени кърпи — каза тя и побърза да излезе от стаята.

Брейдън седна на ръба на леглото до Роуина и се опита да огледа раните ѝ възможно най-внимателно. Главата ѝ кървеше, рамото ѝ бе дълбоко разрязано, но нямаше други видими наранявания и очевидно нямаше счупени кости.

— В безсъзнание е, откакто Юрая я запрати срещу скалата, но иначе като че ли не е много зле — каза Брейдън.

Когато Еси се върна с нужните неща, Брейдън потопи една от кърпите в легена и почисти главата и лицето на Роуина, опитвайки се да махне част от кръвта.

Серафина се втренчи в магьосницата, която лежеше в безсъзнание на леглото. Въпреки всички гатанки, с които говореше, и язвителните си реплики, в края на краищата тя бе спазила обещанието си: беше я върнала в света на живите. И бе предала баща си. Но това, което най-много порази Серафина и което тя никога нямаше да забрави, бе споменът как Роуина застава на пътя на огнената топка, за да спаси живота на Брейдън. Изглежда, у Роуина имаше много повече отколкото Серафина смяташе.

Изминалото време, вниманието на Брейдън и обтриването с влажната кърпа явно оказаха ефект. Магьосницата се размърда със стон и после бавно започна да идва на себе си. Накрая отвори очи и огледа четиримата, които я зяпаха.

— Какво стана? — попита тя. — Планът ни успя ли? Той мъртъв ли е?

Провалихме се, помисли си Серафина, докато седеше в Южната кула заедно с останалите. *Не успяхме да победим Юрая*. Бяха измислили план, събраха всичките си съюзници и нападнаха с все сила, но не успяха.

Серафина оглеждаше тримата си спътници.

Изнемощяла и объркана, Роуина стана от леглото и започна да крачи напред-назад, потърквайки тревожно лице, ужасена, че баща ѝ все още е жив.

Уейса се приближи до един от трите еркерни прозореца на стаята, дръпна изисканите завеси и отвори широко прозореца. Остана там, загледан през залесената долина на голямата река към мъгливите сини планини на юг. В далечината към извисяващия се връх Писга, на хоризонта се събираха тъмните буреносни облаци. Серафина си помисли, че той сигурно иска да следи врага си, но откакто бяха пристигнали в „Билтмор“ тази сутрин, Уейса бе неспокоен. Като дивокот, който винаги е живял със семейството си в гората, Уейса не бе свикнал да е на закрито. Не се доверяваше на гладкия плосък под, нито на ограждащите го отвсякъде стени в тези неестествено тихи пещери, на това място без дървета и папрати, без птичи песни и звуци от насекоми, без усещането за вятър в косата. И мразеше факта, че не може да види слънцето или луната.

Серафина обаче се наслаждаваше на уюта и сигурността на стаята. Когато Еси им донесе табла с храна и я постави на фината махагонова маса в средата на стаята, Серафина се нахвърли лакомо върху храната заедно с останалите.

— Еси, това е мой приятел — каза тя. — Казва се Уейса.

Когато Уейса се обърна и пристъпи към нея, Еси нервно промърмори:

— Тъъ... как сте?

— Много ми е приятно да се запознаем, мис — каза Уейса, старайки се да звучи възможно най-мило.

— Много се радвам да те видя, Еси — каза Серафина и я прегърна. — Търсих те. Защо не си в стаята си на четвъртия етаж?

— Бях повишена! — каза Еси с гордост, но бързо се усети за останалите. — Ще ви разкажа цялата история, ама по-късно.

— Благодаря ти за всичко, Еси — каза Брейдън, докато момичето излизаше от стаята. Той също изглеждаше успокоен, че се е върнал сред познатото удобство и относителната безопасност на осветените от слънцето стаи на „Билтмор“.

Но всички знаеха, че не могат да почиват дълго тук.

— А сега какво ще правим? — попита Брейдън, оглеждайки другите.

— Трябва да се върнем там — настоя Уейса.

Брейдън сведе глава и Серафина разбра. Той мислеше за коня си, за вълците и за другите приятели, които бяха загинали в битката през нощта.

Уейса също забеляза тъгата му.

— И аз не искам да се бия, но никой от нас — включително нашите съюзници в гората — не е в безопасност, докато не го унищожим.

Серафина погледна към Роуина, която бе спряла да крачи и сега ги гледаше изпитателно, с уплашено изражение на лицето. Погледът ѝ се местеше ту към вратата, ту към прозорците, сякаш смяташе, че баща ѝ ще нахлуе в стаята всеки момент.

Серафина се замисли. Знаеше, че ако се изправи точно сега и ги призове за незабавна атака срещу Юрая, те вероятно ще се присъединят към нея. И искаше да направи точно това, искаше да се бие, но дълбоко в себе си знаеше, че това ще е грешка.

Накрая се обърна към магьосницата.

— А ти, Роуина? — попита тя нежно. — Какво искаш да направиш?

Роуина поклати глава, стисна зъби, но не отговори.

— Кажи ми какво мислиш — настоя Серафина.

— Няма значение какво мисля.

— Виждам, че нещо те измъчва...

Роуина отново поклати глава, раздразнена, че Серафина я притиска. Но след това проговори.

— До тринайсетгодишна не познавах баща си. Когато бях на четири или пет години, майка ми разказваше истории за него, че пътува в далечни земи и търси древни познания, но аз не разбирах какво точно означават думите ѝ, а тя умря, преди да стана достатъчно голяма, за да попитам.

— Значи си се родила с... — започна да казва Серафина.

— Усещах, че в мен има нещо особено, но не знаех какво е или как да го контролирам. Всичко, което знаех, бе, че съм различна от другите, че мога да правя разни неща. Когато майка ми почина, властите ме дадоха в едно сиропиталище, но там можеха да ме възпитат толкова, колкото една муха може да възпита оса.

Роуина говореше, а останалите слушаха мълчаливо.

— Години по-късно баща ми дойде в сиропиталището и ме взе оттам. Не го познавах, но мислех, че всичко, което бях понесла до този момент в живота си, е било просто продължително, тъмно и болезнено раждане на това, което в действителност съм, и едва сега, с баща ми, животът ми наистина ще започне.

— Тогава ли дойдохте в Америка? — попита Серафина.

— Не веднага. Първо той ме обучи как да използвам онези сили в мен, които дотогава не разбирах. След това ме доведе тук, в планините, където е роден. Беше дошъл да се бори със стария си враг и ме включи в плана си, поведе ме по пътя на своето отмъщение. Последвах го с радост. Бях щастлива от възможността да му помогна, жадувах за вниманието и одобрението му. Мечтаех да стана тази, която той искаше да бъда.

Роуина се поколеба, изгубила се за миг в сенките на собствената си история, но след това продължи; гласът ѝ потреперваше, но очевидно бе решена да не спира.

— Да затвориш животни в клетки, да убиеш човек с помощта на змии, да метнеш куче през парапета на стълбище, да хвърлиш момче от коня му, да го влачиш по камъните, да го нараниш, да се биеш, да воюваш постоянно... и кръвта в лоджията...

Думите ѝ заглъхнаха и тя заби поглед в пода. После, след дълга пауза, вдигна очи към другите и попита:

— Какво правиш, когато разбереш, че си чудовището в собствената си история?

За момент всички останаха безмълвни. После Серафина отговори:

— Пренаписваш я.

Роуина я погледна рязко, почти злобно.

— Миналото не може да се промени.

— Но бъдещето може.

— Вече няма значение — тросна се Роуина и се отдръпна от нея.

Точно когато Серафина се канеше да каже, че напротив, *има* значение, осъзна, че магьосницата всъщност не вярва на думите, които току-що бе казала. Това не беше номер или лъжа, а щит, и Серафина вече бе чувала тези думи. *Вече няма значение*, бе казала Роуина, когато за първи път разговаряха край колибата ѝ, *просто дрънканиците на една тревожна душа, нищо важно*.

Серафина я погледна.

— Ти си била. Ти дойде на гроба ми, за да ми разкажеш за всичко това... Гласът, който чух... Ти ме пробуди...

Роуина не се обърна, не я погледна. За миг изглеждаше, че ще излезе от вратата и никога няма да се върне.

Но след това Брейдън пристъпи към нея и я докосна по ръката. Сякаш ѝ направи заклинание и тя изведнъж вече не можеше да помръдне.

— Какво искаш да кажеш с това, че няма значение? — попита той. — Разбира се, че има значение. За какво говориш, Роуина? Ще останеш с нас, нали?

Думите му стигнаха до нея. Магьосницата бавно се обърна и го погледна.

Серафина виждаше в очите ѝ, че осъзнава цялото страдание, което е причинила. *Тревожна душа, нищо важно*, така говореше за себе си. Някак си бе успяла да се освободи от това, да намери свой път през всичко, но сега Серафина виждаше в нея само дълбока безнадеждност. Сякаш магьосницата знаеше, че няма начин да поправи нещата, няма как да защити от баща си Брейдън, себе си, никого. Че чувствата нямат значение и краят е предопределен, без значение какво ще направи.

Серафина пристъпи към нея.

— *Променяш се*, Роуина — каза тя твърдо. — Ако не се харесваш такава, каквато си, се променяш. Ти си направила точно това. И

продължаваш да го правиш. Скрила си се от баща си, намерила си свой път. Знам, че си отчаяна и уплашена. Всички сме така. Но можеш да пренапишеш историята си. Ти сама решаваеш какво трябва да се направи и го правиш, каквото и да е то, независимо колко трудно изглежда. Не става въпрос за избор. Просто постъпваш правилно.

— Не — изръмжа Роуина. — Не мисля така, котко. Имаш избор. Имаш избор между правилното и неправилното при всяка стъпка, която правиш. Винаги има избор.

— И ти направи своя избор и ще продължиш да го правиш — каза Серафина, решена да не отстъпва. — Можеш да се биеш с нас.

— Да, направих избора си — отвърна нервно Роуина. — И сега сме във война. Изненадахме баща ми горе в планината. Ранихме го. Но той ще се върне за нас, ще ни преследва докрай, защото отмъщението е това, заради което живее, повече от всичко друго. Той се променя, нагажда се, това е, което прави — той е змия, която сменя кожата си, но ви предупреждавам: баща ми ще дойде за нас заради това, което направихме снощи. И ще ни убие всички, започвайки с мен.

Уейса пристъпи към нея.

— Сега си една от нас, Роуина. Ще се борим заедно. Ще го спрем, преди да успее да нарани теб или някого от нас.

Брейдън слушаше замислено, после погледна Серафина и Роуина.

— Но ние вече се бихме с него, нападахме го многократно и той продължи да се изправя. Снощи използвахме цялата си сила, загубихме много добри приятели и той все пак ни победи. Как ще убием враг, който не може да бъде убит?

Стаята притихна.

Никой не отговори. Младата магьосница не излезе от стаята, но и не каза нищо. Тя изглеждаше много по-разстроена от другите, че не бяха успели да победят баща ѝ.

Когато забеляза, че Серафина я гледа, се обърна към нея и каза:

— Помни ми думите, той ще дойде за нас.

Думите на Роуина отекваха в ума на Серафина. Беше сигурна, че е права. Но нямаше разрешение на проблема, не можеше да измисли никаква атака или защита, нито приятелите ѝ можеха. Никой от тях не знаеше какво да прави.

Докато другите отидоха да се почистят, да потърсят още малко храна в кухнята и да си отдъхнат след дългата тежка нощ, Серафина слезе долу в работилницата, за да види татко си. Намери го да приготвя закуска на почернелия железен тиган.

— Бурята бе доста големичка — каза той, когато тя влезе. — С останалите мъже работихме цяла нощ и се опитвахме да оправим щетите. Ти къде броди, миличка?

— Не спях много — каза тя и седна на масата, за да похапнат.

— Всичко наред ли е? — попита той загрижено. — Хич не изглеждаш добре.

— Добре съм.

— Виждам, че колелцата в главата ти се въртят — отбеляза той, като постави пред нея пълната чиния.

— Просто ме мъчи един въпрос, това е всичко — отвърна Серафина и захпа парче шунка. — Нещо, за което ми е нужна помощта ти.

— Дай ми да подуша нещо и веднага тръгвам по следата. — Баща ѝ използва любимия си израз за ловджийските кучета, с който искаше да каже, че винаги е готов да помогне.

— Какво правиш, когато работиш по някоя машина или по някакъв друг проблем и просто не можеш да оправиш нещата? Когато изглежда невъзможно...

Татко ѝ я погледна. По изражението му личеше, че разбира колко важен е въпросът за нея.

— Като се сблъскам с нещо, дето изглежда като неразрешим проблем, правя всичко по силите си да намеря решение, а когато и това не е достатъчно, спирам и се отдръпвам. Оглеждам машината или

проблема наистина внимателно, от различни ъгли, опитвам се да мисля за него така, както досега не съм мислил, и може би никоой друг не е мислил.

— И получава ли се?

— Понякога. Но основната част от решението е, че най-важният инструмент в кутията с инструменти не е отвертката или гаечният ключ. А твоето въображение.

Серафина слушаше думите на татко си, но той явно забеляза озадачения израз на лицето ѝ.

— Хайде да опитаме — каза той. — Дай ми пример.

— Какво, тате?

— Пробвай ме с нещо, да видим дали ще успея да го реша.

— Добре... Да кажем, че искаш да забиеш пирон в дъска с чук. Поставяш пилона, където трябва, хващаш го с пръсти и удряш главата му с чука многократно. Той се забива малко, достатъчно, за да се захване, но не влиза докрай в дъската. Удряш с чука отново и отново, колкото сила имаш, но пиронът все още не влиза. Викаш трима свои приятели да ти помогнат, но независимо какво правите или колко сте на брой, пиронът не влиза. Какво правиш?

— Оставям чука — отвърна той.

Тя се усмихна, мислейки, че татко ѝ се шегува и ѝ казва, че трябва да се откаже, но после осъзна, че не е така. Наистина го мислеше.

— Оставям чука — повтори той. — Правя крачка назад, поглеждам, опитвам се да разбера какво всъщност правя, да открия начин да стигна до него и без чук. Или може би даже без пирон.

Серафина се втренчи в него, опитвайки се да проумее думите му. Не беше съвсем сигурна, но смяташе, че може би разбира.

Когато приключиха със закуската си и измиха чиниите, той каза:

— Отивам да оправя един от запушените улеи за въглища. Всеки път като вали, пропуска сума вода в мазето. Не знам за после и до края на деня, но съм наоколо, да знаеш. — После я погледна настоятелно: — А ти?

— Ще те намеря — каза тя и това му беше достатъчно, за да знае, че тя ще се постарее да се пази и че скоро ще я види отново.

И на двамата никак не им се искаше да се разделят, но се налагаше. Прегърнаха се, останаха така няколко секунди и после се

сбогуваха.

— Радвам се, че си у дома, Фина — тихо каза той.

— Аз също, тате. Благодаря за помощта.

— Пази се, дете. Не се забърквай в неприятности.

Докато се качваше на горния етаж, за да открие Брейдън и другите, Серафина не спираше да мисли за баща си и за това, което ѝ предстоеше.

Знаеше, че Юрая идва за нея и приятелите ѝ. Знаеше, че трябва да го победят. Но как? Същият въпрос продължаваше да се върти неспирно в главата ѝ: *Как да унищожии враг, който не може да бъде унищожен?*

Знаеше, че трябва да бъде дръзка, независимо от всичко, но проблемът ѝ се струваше нерешим. Не бяха достатъчно силни, за да се бият с Юрая, нито тя, нито приятелите ѝ.

Но след това, дълбоко в най-сенчестите местенца на съзнанието ѝ, започна да се оформя нещо. Слабо движение с неясни очертания. Сянка на идея. Беше мрачен път, пълен с опасности, които можеха да доведат до нейната смърт, до смъртта на приятелите ѝ и в крайна сметка до унищожението на „Билтмор“.

В много отношения идеята беше напълно абсурдна.

И в това бе красотата ѝ.

Остави чука, помисли си тя.

Серафина и Брейдън вървяха към оранжерията — парникът с високи, арковидни прозорци, с наклонени стъклени покриви, блестящи под лъчите на утринното слънце. Много от стъклата бяха счупени от снощната буря, но тухлената структура все още стоеше.

Докато навлизаха сред силната горещина и обилната пара на постройката, слънцето проникваше между палмите, папратите и бромелиите, които се извисяваха над главите им и им правеха сянка като екзотичен балдахин.

Серафина и Брейдън бързо се промъкнаха през тропическите растения в основната част, за да отидат при Роуина и Уейса в частта с орхидеите, мястото им за тайната среща бе сред уханието на стотиците деликатни цветя.

Всички знаеха, че са се събрали, за да измислят каква да е следващата стъпка срещу Юрая, но Роуина повтори въпроса, който многократно бяха обсъждали:

— Как ще убием враг, който не може да бъде убит?

— Според мен номерът е да не го правим — каза Серафина.

Погледнаха я объркано.

— Не можем да се крием вечно. Той все някога ще дойде за нас — предупреди я Уейса.

— Не мисля, че тя има предвид това — каза Роуина, загледана замислено в нея.

— Не можем да преследваме Юрая и да се бием със зъби и нокти — обясни Серафина. — Не можем да го победим в битка. И дори да го направим, той няма да остане мъртъв дълго време.

— Но нямаме друг избор — каза Уейса.

— Мисля, че може и да има друг начин — започна бавно Серафина. Погледна Брейдън. — На полянката на ангела в нощта, в която освободих духа си, ти дадох нещо, което да пазиш на сигурно място...

— Сребърната катарама — отвърна той.

— Още ли е в теб?

— Помолих един саламандър да я скрие в блатото на място, където никой не може да я намери.

— О, божичко — поклати глава Роуина. — Баща ми ще я търси.

Но Серафина се усмихна. Беше перфектно. Американският саламандър бе гигантски, шейсетсантиметров грозен кафяв гущер. Планинските хора го наричаха още „пъхтяща твар“, „лигава видра“ или „кален дявол“. Ако имаше създание, което би могло да скрие сребърната катарамата, това бе саламандърът.

— Какво си намислила, Серафина? — попита Уейса.

Тя се обърна към магьосницата.

— Зависи от Роуина.

— Казвай — подкани я магьосницата.

— Ако Брейдън извади катарамата, можеш ли да я използваш?

— За какво да я използва? — попита разтревожено Брейдън.

Но Серафина не му обърна внимание.

— Можеш ли да го направиш, Роуина?

Роуина я погледна невярващо.

— Ах, ти малка мишеловке... — прошепна тя заговорнически.

— Какво? — попита Брейдън. — Какво става?

— Искаш да го възстановиш — каза Роуина.

— Какво да възстанови? — попита Брейдън с напрегнат глас.

— Черния плащ — отвърна Серафина.

— Знаех си! — ахна Брейдън. — Не, Серафина, не! Тъкмо се отървахме от това адски нещо! Не го искаме отново!

Серафина очакваше реакцията му, но гледаше само Роуина.

— Можеш ли да го направиш? Можеш ли да използваш катарамата, за да възстановиш пълната мощ на плаща?

Роуина се взираше пред себе си, сякаш обмисляше думите ѝ, но не отговори.

— Серафина, какво правиш? — сграбчи ръката ѝ Уейса. — Не искаме да го правим.

Тя го погледна.

— Уейса, помисли. Цикълът на болка и прераждане, на поражение и възраждане трябва да се отнася и за плаща... Веднъж вече го унищожих и той бе възстановен. Това означава, че може да се възстанови отново.

— Сребърната катарама е сърцето на тъмнината на плаща — обясни Роуина. — Платът е просто кожата му.

— Но можеш ли да го направиш? — попита Серафина отново, този път по-настойтелно.

Роуина я погледна.

— Ще се нуждаем от вълна от черни кози, стара кожа на черен смок мишкар, гъст лепкав сок от месоядни растения, стара кожа на горски гърмящи змии и копринена паяжина от паяци Черна вдовица.

Серафина преглътна. Списъкът бе почти невъзможен.

— Може би ще успеем да намерим козята вълна и змиите...

— Но със сигурност ни е нужна атлазената тъкан, изработена от Черните вдовици — каза Роуина.

— Не мога да повярвам, че двете го обсъждате! — извика Брейдън. — Прекалено опасно е да възстановим черния плащ! А ако попадне в неподходящи ръце?

— Ръцете на Юрая — уточни Уейса. — Съгласен съм с Брейдън. Твърде опасно е.

— Освен това е невъзможно — заяви решително Роуина. — Успях да използвам нишка копринена паяжина, за да закърпя скъсаните места в плаща, но само баща ми знае заклинанията, които карат паяците да изтъкат цяла нова тъкан.

Серафина се изненада.

— Казваш, че паяците не само осигуряват коприната за нишките, а и тъкат целия плат?

Роуина кимна.

— Паяците изтъкават плата, сплитайки нишка върху нишка като много здрава паяжина. Знам заклинанията за принуда и другите магии, които са ни нужни, но само баща ми знае заклинанията, с които може да ги накара да изтъкат плата.

— Това ни спира още преди да сме започнали — каза Уейса. — Нямаме друг избор, освен да свикаме съюзниците си, да проследим Юрая и да го ударим с цялата си мощ.

— Вече пробвахме да забием този пирон с чук и се оказа, че не влиза — изгледа сериозно приятелите си Серафина. Отново се обърна към Роуина: — Трябва да има някакъв начин.

Магьосницата поклати глава.

— Няма начин да накарам паяците да направят тъканта, от която се нуждаем.

Брейдън оглеждаше приятелите си очевидно потресен, че все още обмислят този ход.

— Това е ужасна идея — каза той.

Серафина знаеше, че той е преживял достатъчно с черния плащ, и разбираше защо не иска да го върне обратно в света. Но докато говореха, забеляза как изражението му се променя и как се извърща встрани.

— Брейдън...

— Грешно ли е да се използва зло оръжие за борба срещу злото? — попита той, без да се обръща към приятелите си.

Серафина го наблюдаваше мълчаливо, без да знае накъде го водят размишленията му.

— Това ли ни остава? — попита с поглед в земята. Тя си помисли, че говори за ситуацията, в която се намират, но след това започна да разбира.

Това беше неговият талант. Това беше неговата любов. Чрез връзката на приятелството той можеше да общува с животни, да говори с тях. Но колко далеч можеше да отиде? И дори да можеше, беше ли редно да го прави? Дали е правилно да се създаде ужасно оръжие, ако то ще се използва за борба със злото? Или самото оръжие е прекалено ужасно, за да види бял свят?

Накрая, след много време, Брейдън бавно се обърна и огледа останалите.

— Тези паяци, за които говорите... Всъщност някой опитвал ли се е да ги *помоли* да изтъкат копринения плат, който е нужен?

Роуина се втренчи в Брейдън и после отново погледна Серафина.

— Ако Брейдън убеди паяците доброволно да изтъкат плата и желанието им се влее в процеса на съзиданието му, в самата му същност, това ще създаде много по-силно и здраво сплитане от заклинанието за принуда. Това означава, че черният плащ ще бъде много по-могъщ, отколкото досега.

— По-могъщ? — ахна ужасено Брейдън. — И преди това беше достатъчно лошо!

— Ще се нуждаем от тази власт... — отрони тихо Серафина.

— И после? — попита Уейса. — Дори да успеем да възстановим черния плащ, това как решава проблема ни? Какво ще правим с него?

През следващите дни и нощи четиримата приятели работеха и наблюдаваха всичко около себе си, знаейки, че Смъртта идва. Под каквато и форма — силен вятър, смазващ удар, огнена топка, със сигурност Смъртта идваше.

Дори когато се лееше дъжд, навсякъде из земите на имението големи екипи от хора работеха, за да укрепят и ремонтират пътищата, мостовете, къщите и градините, повредени от бурите.

Всяка вечер Серафина се промъкваше из района в котешка форма и заедно с Уейса патрулираха по границите на имота, обхождаха тъмната гора, очите им оглеждаха всяка сянка, а ушите им се наостряха от всеки звук. Знаеха, че единствената им надежда е да са готови.

Серафина обичаше да тича през нощта. Уейса бе бърз и силен и винаги знаеше пътя. Често тичаха рамо до рамо, надбягвайки се като палави деца. Друг път се спускаха по течението на някоя от реките или се отпускаха на ръба на камениста урва и просто се вслушваха в нощната гора. Когато бяха дивокоти, те бяха заедно тялом и духом.

Но от лова на плъхове Серафина беше научила, че не трябва да следва една и съща схема всяка вечер, за да не се научи плячката да я избягва. Така че на третата нощ, когато излязоха навън за нощната си обиколка, тя каза:

— Ти мини по обичайния ни маршрут тази вечер, а аз ще мина по друг. После ще се срещнем отново тук.

Уейса не искаше да се разделят, но кимна, разбирайки причината.

— Помни, че само патрулираме. Ако видиш Юрая, не го нападай сама. Тичай към нас като вятъра.

— Ще го направя — съгласи се Серафина.

Преобрази се в пантера и се гмурна в нощта. Тръгна бързо на юг през калните градини на „Билтмор“, покрай прелялото езеро с костурите, след това надолу покрай разлелия се от бреговете си горски поток. Районът, който някога бе малка и изолирана лагуна, в която

плуваха лебеди, сега бе голямо, наводнено езеро. Цели хълмове бяха изчезнали. Беше плашещо колко много се е променил пейзажът и продължаваше да се променя.

Оттам Серафина пропълзя през гората до залетите с вода брегове на Френч Броуд. Спря и се загледа към другата страна, търсейки някакъв признак за присъствието на врага им.

Последва реката на север, като следеше за мъгли, сенки и всякакви пукащи звуци в мрака.

Към полунощ стигна до ниската плоска територия на завоя на голямата река, откъдето се навлизаше в обширните ниви на „Билтмор“. Нивите бяха наводнени. Мина през поле след поле от съсипани царевица, картофи, спанак и десетки други култури. Тихо се промъкна в тъмнината покрай мястото, където трябваше да са хамбарите на имението. Стремително нахлулата вода ги бе отнесла и от тях бяха останали само купчини натрошени дъски, пръснати тук-там. Фермерите бяха преместили животните на най-високите места в имението, но много от тях все още бяха в опасност. Стадата от кафеникави млечни крави Джърси, които мистър Вандербилт бе внесъл от Англия, стояха на пасбищата си сред няколко сантиметра вода. Черните крави порода Ангъс се бяха струпали на групички по калните хълмчета, които се издигаха като малки острови от езерото, което някога бе тяхното пасище. Пилетата, овцете и козите се тълпяха по по-високите каменисти места. Но въпреки цялата суматоха тази вечер всички животни във фермата бяха притихнали, наоколо се долавяше само тихото шумолене от движенията им, сякаш знаеха, че тепърва се задават по-големи опасности.

Серафина се натъжи от ужасното състояние на доскоро гордите и продуктивни стопанства на „Билтмор“. Фермите бяха важна част от живота в имението. Мистър Вандербилт ѝ бе казал, че целта му е била не просто да построи хубава къща, но и да създаде територия, която задоволява собствените си нужди и може да осигурява разнообразна храна за семейството, гостите, персонала, работниците и техните семейства. Във време, когато останалата част от страната се преместваше в градовете, строеше големи фабрики и се движеше бързо през живота с новите черни машини, „Билтмор“ трябваше да е отделна общност, тихо пасторално място, където хората да продължат да живеят близо до земята.

Мистър Вандербилт бе постигнал такъв успех, че бе започнал да дарява стотици галони мляко на болницата, сиропиталището и други обществени институции в Ашвил. Млякото, маслото и сметаната на „Билтмор“ се бяха прочули с богатия си вкус и високо качество. И така се бе родил нов бизнес.

Стотици конски фургони с надпис „Ферма Билтмор“ вече доставяха прясно мляко в стъклени бутилки от къща до къща в целия регион. Серафина понякога виждаше млечните фургони, които се движеха по пътя рано сутрин.

Но сега варелите с мляко бяха разбити и отнесени от бурята, а пътищата приличаха на реки.

Серафина остави фермите зад гърба си и стигна до мястото, където река Суананоа се вливаше във Френч Броуд, но вместо една река, която се среща с друга, докдето ѝ стигаше погледът, имаше само огромно езеро.

Продължи на изток, заобикаляйки езерото, и стигна до село Билтмор, където преди години мистър Вандербилт бе създал малка общност за майсторите, занаятчиите и всички други работници от имението. В селото имаше много магазини и малки спретнати къщи, училище, железопътна гара и красива енорийска църква, която мистър Вандербилт бе нарекъл „Църквата на всички души“, защото искаше всички местни хора, независимо с какво се занимават и от каква прослойка са, да се присъединят към него и семейството му за неделната служба. От двете страни на улиците имаше прекрасни дървета и улични лампи от ковано желязо, къщите бяха хубави и тухлени, но тази вечер личеше, че селото е пострадало тежко от последните бури. Повечето сгради бяха наводнени или напълно разрушени. Много от дърветата бяха повалени на земята, големите им стволове и клони лежаха изпочупени напъряко на улиците. Някога равните тухлени тротоари бяха нагънати и изпотрошени на странни шарки, сякаш дървесните корени отдолу са се разбунтували и изкривили.

Все още в тялото на пантера Серафина се промъкна по тъмните и пусти улици на селото. Вместо весели съседи, излезли навън да се наслаждават на лятната вечер, или домове, осветени от семейна топлина, улиците бяха празни, а къщите — тъмни. Из селото пълзеше призрачна мъгла. Малко след последните къщи Серафина се натъкна

на огромен черен железен звяр, почти погребан под купчини влажна пръст. Тя впи пантерските си очи в съскащото парче желязо за няколко секунди, докато най-сетне разбра какво представлява: влаков локомотив, обърнат настрани. Въглищата все още горяха в корема му, въпреки че бе затрупан от калта. Не можеше да разбере дали машинистът е успял да избяга от железните останки, или не.

Серафина бе много по-обезпокоена от видяното, отколкото предполагаше; обърна се и тръгна на юг, обратно към дома. Бе по-сигурна от всякога, че трябва да спрат Юрая. Това, което бе започнало преди години като кръвна вражда срещу мистър Вандербилт и неговото имение, се бе превърнало във война не само срещу нея и приятелите ѝ, а срещу *всичко*. Беше ясно, че Юрая иска да унищожи всичко и ако не бъде спряна, скоро щеше да успее.

Отново се върна в гората и прекоси хълма и долината обратно към къщата. Накрая мина през главните порти, пристъпвайки към имението също като каретите преди няколко вечери. Но тази нощ бе съвсем различна, тиха и застинала.

Загледа се в къщата, която бе напълно тъмна — не светеше нито един фенер, нито една крушка на Едисон, нито една свещ. За първи път през целия живот на Серафина къщата всъщност изглеждаше изоставена.

Докато вървеше напред в тялото си на пантера, тя се замисли удивено колко бързо може да се промени духът на едно място, как една вечер може да е най-яркият, най-ослепителният образец на величие, който някога е виждала, а на следващата да потъне в тъмна и мрачна дрямка.

С приятелите ѝ затваряха всички врати всяка вечер, така че тя се вмъкна вътре по един от старите си тайни пътища — през въздушната шахта, и после се качи на горния етаж.

Уейса все още не се бе върнал. Брейдън, татко ѝ, Роуина и слугите спяха. Основният етаж на къщата беше празен, тъмен и тих.

За известно време се възползва от възможността да се разходи по опустелите коридори на „Билтмор“ като пантера: дългото ѝ черно тяло се плъзгаше през сенките, опашката ѝ се полюшваше зад нея, яркожълтите ѝ очи проучваха мрака. Беше ѝ приятно усещането най-сетне да си е у дома в тялото, което винаги ѝ е било писано да има. Спомни си как се промъкваше нощем по тези тъмни коридори, когато

бе малко осемгодишно момиче, и се чудеше защо всички са си легнали. Тогава босите ѝ крака издаваха тих, почти незабележим шум, но тази вечер меките ѝ лапи стъпваха напълно безшумно по гладките блестящи подове. Бе бродила из тези коридори през целия си живот, но никога така. Стана ѝ забавно, като си представи как някой от слугите става посред нощ, за да използва тоалетната, и се озовава лице в лице с черна пантера. Преобрази се отново в човешката си форма и продължи да ходи от зала в зала, все така наострила уши. Вече бе на дванайсет и бе пазителят на „Билтмор“.

Както стоеше в мрака на неосветеното преддверие, главното помещение в средата на къщата, изведнъж чу движение откъм библиотеката.

Продължи бавно през галерията с гоблени, ослушваше се и оглеждаше сенките пред себе си, лунната светлина навлизаше през прозорците и очертаваше по пода бели нарязани правоъгълници. Цветовете на гоблените, които покриваха стената, и изящните боядисани греди на тавана блестяха сред лунните лъчи.

После отново чу звука. Нещо докосваше прозорците.

Шумолене на стъпки. Гласове. Като че ли някой отвън се опитваше да влезе в библиотеката.

Серафина се приведе, сърцето ѝ заби учестено в гърдите. Дробовете ѝ бавно се пълнеха с въздух, подготвяйки я за това, което предстоеше да се случи.

Спусна се напред, като използваше за прикритие великолепните кресла и другите мебели в галерията, но без да откъсва поглед от арката, която водеше към затъмнената библиотека.

Чу щракане и после проскърцване на панта.

Пръстите ѝ се впиха в горната част на едно канапе, докато надничаше над ръба към френските прозорци. Един от тях, който водеше към библиотеката, бавно се отвори.

Серафина усети, че косъмчетата на тила ѝ настръхват.

Видя, че в стаята влиза тъмна фигура с качулка.

Знаеше, че не бива да се страхува. Тя беше пазителят на „Билтмор“! Очакваше това, което се задава! Но въпреки това бе вцепенена.

Сърцето ѝ блъскаше неистово. Гърдите ѝ се свиха, дробовете ѝ се разширяваха, нуждаейки се от повече въздух, а мускулите на ръцете

и краката ѝ се свиха готови за действие.

Тъмната фигура, която влезе в къщата, свали качулката си и бързо се огледа из стаята, за да се увери, че е празна. Това беше Роуина. Обикновено поддържаната ѝ и гладко сресана коса сега се спускаше по раменете ѝ на рошави кичури. Лицето ѝ бе изцапано със сажди и тиня. Очите ѝ сезираха в мрака. Серафина виждаше, че това е магьосницата, и знаеше, че не бива да се страхува, но въпреки това се боеше. Всяка пора на тялото ѝ бавно се изпълваше с ужас. Роуина изглеждаше толкова различна от последния път, когато бяха разговаряли. Всичко в нея напомняше на Серафина не за съюзника, с когото работеха заедно през последните няколко дни, а за мрачното и загадъчно момиче друид, което видя край реката, за младата магьосница от гората, която правеше заклинания на паяците, за посредничката между световите, говореща с мъртвите. Серафина знаеше, че трябва да се довери на новата си приятелка, знаеше, че заедно бяха съставили плана, но не можеше да се отърве от чувството, че всичко в момичето, което вижда сега, е зло и коварно.

Роуина прошепна нещо на някого, който стоеше пред прозорците отвън. Магьосницата не бе сама.

Просто остани неподвижна, каза си Серафина. *Просто стой много, много неподвижно*. Но сърцето ѝ туптеше толкова силно, че тя се боеше да не я издаде.

Роуина отново прошепна нещо и бавно вкара в къщата човека, който бе с нея.

Серафина не можеше да повярва, че това наистина се случва. Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

Най-напред усети гниещата земна смрад на създанието и после чу страховития потракващ звук на кървящите му зъби. После видя дългото тъмно и оръфано кожено палто и дългите нокти на подаващите се от разкъсаните ръкави ръце. Раздраното окървавено лице влезе в стаята с блестящи сребърни очи. Тялото на Серафина се вцепени от смразяващ страх. Това беше той! Това беше Юрая, тук, в къщата!

— Ела оттук, татко — прошепна Роуина. — Всички вече спят...

Серафина наблюдаваше скрита зад канапето, докато Юрая оглеждаше бавно библиотеката на имението „Билтмор“, обхождайки с поглед всички книги и изящни мебели — тайното вътрешно светилище на презрения му враг.

Преди да се превърне в увреденото съскащо същество, което бе сега, той бе брадат мъж от гората, отшелник, когото обикновените хора рядко виждаха денем. Събираше отвари и забъркваше магическите си смеси в железни казани наред поляните в боровите гори, но избягваше битки с враговете си лице в лице. Никога не се излагаше на опасност. Беше като подъл плъх, миризлив пор, който се крие винаги в най-тъмните дебри. За да атакува врага си, правеше магиите си отдалеч и изпращаше своите демони чираци в имението, за да му свършат мръсната работа. Но тази нощ бе дошъл лично. Бе проникнал в мястото, което най-много искаше да унищожи.

Докато Роуина тихо и бавно поведе баща си из тъмната къща, Юрая я попита с нисък груб глас:

— Направи ли всичко, за което говорихме?

— Всичко и дори повече, татко — отвърна с развълнуван шепот момчето. — Много по-добре е, отколкото се надявахме.

— Кажи ми — ухили се Юрая.

— Бе точно както ти каза. Сребърната катарама е в котката и в момчето. И нещо по-важно: сега знам, че момчето може да контролира паяците.

— *Какво?* — възкликна яростно Юрая, метна се изненадващо към дъщеря си и я стисна за гърлото. — Научила си го как да прави заклинанието за тъкане на коприна?

— Не, не! — изпъшка тя и се хвана за ръцете му, притискащи шията ѝ. — Татко, послушай ме. Кълна се, че не съм! Момчето не използва магии. Той има силата да се сприятелява с горските създания.

— Както се е сприятелил с ястребите и вълците... — измърмори магьосникът и пусна врата на дъщеря си.

Все още в човешка форма, Серафина гледаше потресено, докато Юрая и Роуина разговаряха. Тя знаеше, че магьосникът може да прави мощни заклинания и че създаденият от него магически жезъл му бе позволил да контролира животните, поне на близко разстояние, но той сякаш завиждаше на естествената сила на Брейдън. Юрая и дъщеря му някога бяха поробили много от горските същества, но дори и той не можеше да създаде искрен и постоянен съюз с вълците, лосовете и другите животни.

— Кой е в къщата в момента? Къде са узурпаторът и жена му?

— Семейство Вандербилт го няма, татко. Твоите бури го прогониха.

— А Черната и другият?

— Те обхождат имението, но аз знам пътя, по който минават. Изчаках, докато стигнат до другата страна на имението, на километри оттук, преди да те доведе.

— Значи тук е само момчето — каза Юрая доволно. — Ще оставим кървящото му мъртво тяло на пода, за да го открият узурпаторите, когато се върнат.

— Трябва да ги накараме да страдат, татко — изсъска Роуина, — заради всичко, което ни сториха.

— Вярват ли ти?

— Те са глупаци, татко. Дори и котката ми се доверява този път. Направих се, че съм объркана кое е добро и кое е лошо, че не знам по кой път да поема, а след това, когато им разказах тайната на паяците Черната вдовица, ги убедих напълно.

— А плащът?

— С момчето работихме денонощно. Паяците му изтъкаха плата, а аз използвах заклинанията, които ме научи, за да вложa мрака и способността да засмуква души в него. Но трябва да ти кажа, татко, че плащът сега е много по-могъщ от всичко, което сме правили преди.

— *По-могъщ?* — попита магьосникът с широко отворени очи. Серафина можеше да чуе завистта, която направо крещеше в гласа му. — Къде е плащът сега?

— Тук е в къщата, татко, но са го заключили. Не мога да се добера до него сама. Трябва ми помощта ти.

Той кимна доволно.

— Първо ще вземем плаща и после ще убием момчето.

— Оттук — прошепна Роуина и го поведе извън библиотеката към галерията с гоблени.

Докато вървяха, Юрая отпусна ръка на рамото на дъщеря си и на изкривеното му лице се изписа гордост. Явно бе повече от доволен от таланта на дъщеря си за предателство, от безмилостната ѝ способност да се преобразява в каквото ѝ бе нужно. Добра или зла, тъмнокоса или червенокоса, човек или животно, тя беше ненадмината в преобразяването. Другите му демони и помощници се бяха провалили, но неговата дъщеря чирак бе най-съвършеното му творение.

Серафина се сниши в най-тъмната сянка, която успя да открие, докато двамата минаваха покрай нея и земната смрад на магьосника се понесе наоколо, миришеше на вонящите клони на загниващо болно дърво.

Внезапно Юрая спря в средата на залата и се огледа.

Серафина се вцепени, сърцето ѝ заблъска бясно.

— Какво има, татко? — прошепна Роуина.

— Тихо, не говори! — заповяда ѝ той, заслушан в мрака.

Серафина гледаше от скривалището си зад канапето, докато той бавно обръщаше глава и сребристите му очи проучваха всяка сянка в дългата осветена от луната галерия.

Прииска ѝ се да избяга, да стане точно сега и да се затича, сякаш дяволът е по петите ѝ, но знаеше, че тя не трябва да се движи и да издава какъвто и да е звук. Знаеше, че трябва да остане точно там, където е, и да чака в сенките.

Юрая наклони глава и подуши въздуха като хищник, който улавя следата от миризмата на плячката си.

Болка прониза гърдите на Серафина. Белите ѝ дробове искаха да дишат, да се издуват бързо, но не можеше да го допусне, защото едно издишване сега можеше да я убие.

Остани съвсем тиха, каза си тя.

Отдръпна се малко по-навътре към мрака и се опита да укроти бумтящото си сърце и потрепващите си крака, за да не я усети магьосникът.

Той отново подуши въздуха.

— Тя е тук... — изръмжа той с нисък, съскащ шепот.

— Кой е тук? — попита Роуина.

— Черната...

— Къде? — огледа се тя.

— Тя е тук, в тази къща, точно сега...

Юрая тръгна бавно и целенасочено към ниските маси и меките столове, където се криеше Серафина, вдигнал кривите си люспести ръце като хищна богомолка.

— Тя е в тази стая...

Започна да търси зад всяка мебел, избутваше столовете и масите в страни и преминаваше към следващите.

Приближаваше.

— ТАМ! — изкрещя той и посочи към нея.

Серафина се измъкна от прикритието си и хукна да бяга.

Серафина се стрелна и буквално полетя из галерията. Юрая се втурна към нея с ужасяваща скорост. Въздухът наоколо се тресеше страховито. Чуваше се единствено падането на мебелите, които магьосникът буташе и събаряше по пътя си, и злобното скърцане на зъбите му.

Успя да излезе от галерията и да завие, спусна се по главния коридор и изведнъж усети как въздухът се сторесява. Стъклото на стария висок часовник се пръсна и дървените му страни избухнаха в пламъци.

Продължи по коридора, после през салона. Прескочи един малък диван тъкмо когато Юрая зави зад ъгъла и метна подире ѝ мощно заклинание, което предизвика силен взрив и унищожи с трясък всичко по пътя си, а накрая се стовари върху насрещните прозорци, които се пръснаха на хиляди парченца.

Гърдите ѝ се надигаха, докато се опитваше да види колкото се може повече въздух. Размахваше бясно ръце като вятърна мелница. Тичаше толкова бързо, че краката ѝ почти не докосваха пода. Искаше отчаяно да се превърне в пантера, но времето още не беше дошло.

Зад себе си чу зловещото гневно ръмжене на Уейса, който се втурна в стаята. Погледна назад точно навреме, за да види как дивокотът скача на гърба на Юрая, ухапа го, заби нокти в него и го дръпна назад.

Уейса забави магьосника достатъчно, за да осигури на Серафина преднина. Миг след това Юрая запрати тялото на Уейса в една каменна колона и той се срути на пода.

Сърцето на Серафина спря, когато видя приятеля си, проснат безжизнен, но знаеше, че той е направил това, за което бе дошъл, и сега останалото зависи от нея.

Затича се с все сили през тези секунди преднина, които Уейса ѝ бе осигурил. Докато минаваше през трапезарията, създаването почти я

настигна и запрати по нея огнена топка, която освети стаята с пламтяща оранжева светлина и подпали кожените тапети на стените.

Между живота и смъртта има по-малко от секунда.

Най-накрая Серафина профуча през вратата, която водеше към банкетната зала.

Успя!

Бе точно там, където трябваше да бъде, в точния момент.

Докато завиваше зад ъгъла, където бе извън полезрението на преследвача си, и минаваше покрай трите гигантски камини, светкавично се преобрази в пантера. Метна се право върху далечната стена, вкопчи се в безценния фламандски гоблен с ноктите си, изкатери се нагоре с бясна скорост и след секунда скочи във въздуха към прозореца, който Брейдън бе отворил малко преди това за нея.

Но прозорецът беше твърде малък за пантера, затова още във въздуха тя се преобрази в човешката си форма и се приземи на перваза. За разлика от обикновените прозорци тези малки, почти незабележими прозорчета в горната част на банкетната зала не гледаха навън, а към задния коридор на горния етаж, високо над тях.

— Ето го — каза Брейдън, подавайки ѝ съскащия, гърчещ се черен плащ, точно както бяха планирали. — Тръгвай!

Тя грабна плаща, втурна се по коридора в обратна посока, докато стигна там, където очакваше да е стигнал Юрая, и мина през втори прозорец, водещ към банкетната зала. Приличаше на прозореца, през който бе влязла, но имаше специална причина да избере точно този.

Роуина бе привлякла Юрая в „Билтмор“ точно както бяха планирали. Уейса го беше нападнал в точния момент, за да го забави. Брейдън беше готов с наметалото точно там, където се бяха разбрали да бъде. И сега Серафина се намираше точно над вратата, през която преминаваше Юрая, за да влезе в банкетната зала и да я търси.

Щом го видя под себе си, Серафина скочи.

Докато падаше във въздуха, разтвори черния плащ, спускайки се над магьосника като огромен черен прилеп. Но по средата на полета осъзна, че времето няма да ѝ стигне и ще го пропусне. Ако беше във формата на пантера, можеше да използва опашката си, за да промени ъгъла на нападението във въздуха, но трябваше да е в човешкото си тяло, за да държи наметалото. И сега щеше да провали всичко и да падне на пода зад гърба му. Щеше, но в момента на падането използва

новите си сили, за да раздвижи въздуха около себе си, и за частица от секундата не само контролираше движението на въздуха — тя бе въздухът. *Пепел при пепелта, прах при прахта*, помисли си Серафина. *Аз съм човек и пантера. Аз съм тяло и дух. Аз съм всичко в тъмнината.*

Уцели момента идеално. Точно когато Юрая мина през вратата, тя се стовари право върху него и придърпа полите на отворения плащ върху главата и раменете му.

Юрая изпищя от ярост.

Когато Серафина се приземи на гърба му, магьосникът се развилня, удряше, блъскаше, а после се хвърли назад и я блъсна в каменната камина, но тя се държеше за него с все сили. От това зависеше не един живот. *Аз съм дух, помисли си тя сред пронизващата я смазваща болка. Аз съм сила!*

Тя висеше и продължаваше да виси. Беше както когато хванеш огромен, писклив, хапещ плъх: щом го уловиш, не пускаш. Трябва да го стискаш, да го удушиш, да направиш всичко, което е нужно. Просто НЕ БИВА ДА ГО ПУСКАШ!

Тя дърпаше и дърпаше плаща върху Юрая, главата му се въртеше диво, раменете му се удряха, люспестите му ръце с дълги нокти се вкопчваха в плата, докато крещеше гневно. Той бе Юрая, магьосникът, господарят на гората, повелителят на всичко! Той нямаше да допусне това да се случи!

Внезапно започна да се върти наоколо, ревейки ужасяващо, а от устата му излезе тъмен вихър. Щеше да се освободи. Но Серафина използва силата на елементите, накара въздуха да зафучи като буреносен вятър, повдигна пепелта от камината нагоре и я завъртя в яростна вихрушка около тях двамата.

Двата вихъра се сблъскаха един в друг, бутаха се в противоположни посоки, всеки се въртеше мълниеносно около другия... И после изведнъж, със страховит трясък, вихреното движение спря. Серафина бе хванала Юрая и го държеше само със силата на волята си. Той не можеше да помръдне, застинал в пространство, по-страшно от смъртта.

И тогава го чу.

Няма да те нараня, дете... каза плащът със своя дрезгав, съскащ глас.

Полите на наметалото се плъзнаха над Юрая като пипалата на гладна змиеподобна твар. Плащът вече се движеше сам, по своя воля, обвиваше се, притискаше, движенията му бяха придружени от смразяващ тракащ звук като съскане на стотици гърмящи змии. Ужасеното лице на Юрая я погледна сред гънките на поглъщащата го тъкан. И тогава Серафина осъзна, че историята е направила пълен кръг. Точно така някога бе видяла Клара Брамс да изчезва в черния плащ. Но вместо невинните яркосини очи на Клара, които я молеха за помощ, сега към нея се взираха очите на Юрая, пълни с омраза и неописуем страх. Накрая полите на плаща се затвориха над него, викът му заглъхна и мъжът изчезна, тялом и духом.

Серафина и плащът паднаха на пода. Тя бързо се отдръпна подалеч от алчната черна тъкан.

Няколко секунди наметалото трептеше силно и излъчваше зловещ ореол, който проблясваше сред тъмна, блещукаща мъгла. Противна миризма на разлагащи се вътрешности нахлу в ноздрите на Серафина и тя извърна глава. Сбърчи нос и се опита да не диша.

Внезапно плащът се сви на стегната гърчеща се купчина и в залата избухна взрив от магически заклинания. От плаща във всички посоки изхвърчаха огнени топки, мълнии и експлозии от леденостуден въздух. Закачените по стените копия и щитове изпопадаха на пода. Разкъсаният от пантерата гоблен и няколко от другите гоблени се свлякоха. Знамената се подпалиха. Статуите паднаха. Цялата стая се изпълни с гъст, задушаваш дим.

И тогава най-после всичко свърши.

Серафина скочи на крака, все още задъхана, все още изпълнена със страх, и се огледа из стаята. Юрая бе изчезнал. Бе го хванала в безкрайната пустота на черния плащ. Най-после успя да победи мъжа, който не можеше да бъде убит!

Вдиша дълбоко и накъсано, опитвайки се да сдържи сълзите си на облекчение. В дробовете ѝ нахлу чиста наслада и се разля по мускулите на краката ѝ. Озърна се из опустошената банкетна зала. Изпитваше единствено неописуема радост.

— Направихме го! — провикна се щастливо Брейдън, надвесен от прозореца над главата ѝ и вдигнал победоносно юмрук, докато с другата си ръка се опитваше да угаси един от горящите гоблени с кърпа.

Едва сега Серафина дойде напълно на себе си и осъзна, че залата наистина гори.

Не се затича. Не се паникьоса. Силата ѝ нарастваше и тя се чувстваше по-уверена от всякога.

Съсредоточи се, сви ръката си в юмрук, после я вдигна рязко над себе си, разтвори дланта си и изкрещя:

— Стига!

Студен въздух изпълни в миг цялата стая. Всяка пламтяща пращинка пепел падна на пода и изстина. Всеки пламък угасна. И залата притихна.

— Това върши по-добра работа от кърпата! — провикна се доволно Брейдън от прозореца.

Уейса влезе в залата, куцукаше и кървеше, но на лицето му грееше усмивка.

— Казах ти да тичаш като вятъра, Серафина! Мислех, че със сигурност ще те докопа в последната секунда!

— Но не и с теб на гърба му, приятелю — отвърна щастлива Серафина.

Роуина се появи зад Уейса. Щом видя, че магьосницата и другите ѝ приятели са добре, Серафина се усмихна, после се засмя гръмко. Колкото и да бе невероятно, осъзна тя, всички бяха оцелели.

Роуина погледна предпазливо черния плащ, лежащ на купчина на пода в залата точно там, където го бе оставила Серафина.

— Всичко свърши — каза Серафина, опитвайки се да я успокои.

Роуина бавно вдигна очи и я погледна. Когато проговори, в тона ѝ нямаше сарказъм, нито отчаяние, тя не шепнеше, нито крещеше... Бе просто ужасно, ужасно сериозна.

— Сега трябва да се уверим, че този плащ никога вече няма да види светлината на деня.

— Нито тъмнината на нощта — съгласи се Серафина. — Уверявам те, че ще скрием плаща добре. Ще се погрижим баща ти никога да не застрашава повече нито теб, нито някого в „Билтмор“.

Брейдън влезе в стаята през вратата на иконома, откъм задното стълбище.

— Бих искал да унищожим това ужасно нещо — каза той.

— Унищожаването на плаща ще освободи затворника му — напомни му Серафина. — Не можем да го унищожим. Трябва да го

сложим някъде, където никой никога няма да го намери и да го скрием завинаги.

— Знам точното място — кимна Брейдън.

Серафина знаеше какво има предвид.

Когато се обърна към Роуина и видя, че тя все още се взира в черния плащ със смаяно изражение, Серафина си помисли, че сигурно мисли за баща си.

— Случи се — каза Роуина, сякаш се опитваше да се убеди сама.

— Какво ще правиш сега? — попита я внимателно Серафина.

Момичето се сепна, сякаш за първи път се замисляше за това. После я погледна и каза:

— *Ще живея.*

Серафина се усмихна съвсем леко с тъгълчетата на устата си. Роуина едва сега започваше да осъзнава, че е *оцеляла*. Щеше да продължи свободна в един много различен свят. Наистина щеше да живее.

— Но не просто да живееш — намеси се Уейса и я погледна с нежните си очи. — Живей *добре*. Направи така, че всичко това да си е струвало.

Магьосницата кимна, признателна за думите му.

— Ти също.

Серафина се загледа в приятелите си — всички щастливи и усмихнати, обърнали лица към нея. Бяха спасили „Билтмор“. Бяха се спасили взаимно.

Трудно беше да се осмисли всичко, но най-накрая бяха победили Юрая, Стареца от гората, магьосника, брадатия мъж, заклинателя, създателя на прокълнатия магически жезъл и на черния плащ, врагът, който не можеше да бъде убит.

И след това Серафина се замисли за татко си, който поправяше своите машини, за Еси, която радостно работеше от стая в стая, за мистър и мисис Вандербилт и идващото бебе, за всички дневни обитатели на „Билтмор“. Спомни си вълците, гарваните и останалите горски животни и си помисли: *Вече сме в безопасност.*

Серафина внимателно събра черния плащ от пода на банкетната зала. Той веднага започна да се гърчи и извива в ръцете ѝ.

Има и други пътища, по които можеш да тръгнеш... разнесе се яростно съскане отвътре. Наметалото се опита да се изплъзне от ръцете ѝ, сякаш знаеше какво възнамерява да направи с него. Не затворникът говореше с нея, а самият плащ.

Серафина искаше да го пусне, да се освободи от него, но знаеше, че не може. Стисна го още по-здраво и погледна Брейдън.

— Вземи мистрия и хоросан.

Докато Брейдън търсеше нужните неща, тя забеляза, че повърхността на сребърната катарама вече не е празна, отново бе гравирана с плетеница от лози и тръни, обвити около едно-единствено лице сред сенките.

Двамата с Брейдън излязоха навън сами. Искаха колкото се може по-малко хора да знаят къде ще скрият плаща.

Тръгнаха през тъмните градини надолу към езерото.

Наметни ме и ще имаш сила, каквато не можеш да си представиш... Ще можеш да летиш... Ще имаш живот за какъвто дори не си мечтала... изсъска плащът.

Серафина усещаше как съзнанието ѝ се поддава на увещанията му, изпитваше болезнено желание да отговори на изречените със съскащ глас молби. Искеше да го наметне, да го *носи*, да го *използва*. Изсмуквайки човешките души, плащът даваше на този, който го носи, върховна сила, но тя знаеше, че трябва да устои.

— Ето го — каза Брейдън, когато стигнаха до езерото.

Двамата пропълзяха през металния улей и се вмъкнаха в канавката.

Заедно можем да постигнем върховното познание, Серафина...

— Не смей да използваш името ми! — изръмжа тя и стисна плаща в юмруците си, отказвайки да го слуша.

Брейдън носеше фенера, лопатата и инструментите, докато се промъкваша през тесния тухлен тунел под езерото. Сега в него нямаше вода, но бе влажен от струйките, стичащи се от черните водорасли, които покриваха стените.

Помисли си за онова, което пороби, продължаваше плащът. Сега всичко е в твоите ръце...

Серафина стисна още по-здраво плаща и продължи да крачи все по-навътре и по-надълбоко в тунела, докато стигнаха до най-ниската му и тъмна част.

— Това е мястото — каза Брейдън.

— Бързо — каза Серафина.

Просто ме сложи на раменете си и цялата власт на Юрая ще бъде твоя... прошепна ѝ плащът.

Серафина не можеше да си представи знанията и силите, които щеше да получи, но усещаше, че ръцете ѝ треперят, докато притиска гърчещото се наметало към гърдите си. О, колко много искаше да го наметне!

— Брейдън, моля те, побързай! — извика тя.

Брейдън бързо разкопа тухлите с лопатата, после се отпусна на колене и ги извади една по една с ръце. На това място вече имаше плитка дупка, където преди бе крил черния плащ, но Серафина каза:

— Направи я по-дълбока.

Брейдън грабна лопатата и прокопа още половин метър надолу.

Заедно ще владеем хиляди заклинания... изсъска плащът.

— По-дълбоко — каза Серафина.

Заедно никога няма да умрем...

— По-дълбоко! — каза отново Серафина.

Ръцете на Брейдън започнаха да кървят, от дъбовата дръжка на лопатата му се образуваха мехури, но той не се оплака и не възрази. Виждаше как тялото на Серафина трепери, виждаше болката, изписана на лицето ѝ, и просто продължаваше да копае.

— Още колко? — попита той, без да спира.

— Два метра — отвърна Серафина. — Два метра по-надолу.

Когато Брейдън най-сетне приключи с копаенето, тя скочи долу и постави черния плащ на дъното на дупката. Набута полите на плаща възможно най-дълбоко, после ги притисна с длани. Плащът изсъска и затрака като змия, която се бореше срещу нея.

— *Зарови го!* — грубо извика Серафина на Брейдън, а гласът ѝ прозвуча смущаващо подобно на гласа на плаща.

— *Зарови го, Брейдън, зарови го...* — просъска отново тя и този път бе очевидно. Гласът на плаща излезе от гърлото ѝ.

С широко разтворени от страх очи Брейдън припряно започна да хвърля мокрия чакъл в дупката — първо с шепи, после с лопатата. Пръстта постепенно изпълваше гроба. Серафина притискаше плаща и имаше чувството, че го дави. Усещаше как пръстта я затрупва и притиска от всички страни.

— Трябва да излезеш оттам, Серафина! — изкрещя Брейдън.

Просто ме сложи... изсъска плащът.

— Продължавай! — изпищя тя, притискайки наметалото надолу под мръсотията, докато то се гърчеше в ръцете ѝ. — *Зарови го!*

Накрая, когато пръстта бе около нея и плащът бе напълно покрит и заровен, тя се покатери нагоре. Брейдън я повдигна при себе си.

Двамата напълниха останалата част от гроба с пръст, тъпкаха я с крака, скачаха отгоре, докато не стана абсолютно твърда.

После, отпуснати на ръце и колене, използваха мистрията, за да сложат дебел слой хоросан върху пръстта.

— Още — настоя Серафина. — Възможно най-дебело.

Когато хоросанът хвана, поставиха тухлите отново на местата им. Докато ги слагаха, сивият хоросан се процеди в тесните отвори между тях.

Тухла по тухла, затваряха черния плащ.

Тухла по тухла, заглушаваха дрезгавия му глас.

Тухла по тухла, заровиха врага си долу.

Когато приключиха и хоросанът се втвърди, Серафина се втренчи подозрително в тухления под, очаквайки да види как коварната черна тъкан се промушва стремително през пукнатините в мазилката като малки пълзящи пръсти и гласът ѝ просъсква да го наметне на раменете си.

Но нямаше нито звук, нито движение.

Бяха заровили черния плащ и Юрая веднъж завинаги.

Плащът и неговият затворник щяха да останат под езерото, погребани в небелязан гроб, покрити с тухли, за да се гърчат в мрак под мрака.

На следващия ден, докато Серафина бродеше през гористите планини, които обграждаха „Билтмор“, видя сред дърветата бавно да се движи някаква фигура. Минаха няколко секунди, преди да осъзнае, че това е Роуина.

Магьосницата носеше тъмната роба с качулка, характерна за хората от древния ѝ занаят, и дълга пръчка от лаврово дърво. На шията ѝ имаше сребристо-бронзова огърлица, червената ѝ коса бе сплетена на дебела плитка, която се подаваше от гънките на качулката.

Роуина спря на няколко крачки пред Серафина. Гледаше я втренчено, зелените ѝ очи блестяха на слънчевата светлина, пробиваща си път през листата на дърветата.

— Скрихте ли го? — попита тя.

— Да — кимна Серафина.

— Добре — каза Роуина с облекчение.

Магьосницата погледна към земята за миг, сякаш искаше да събере мислите си, после отново вдигна очи към Серафина.

— Тогава е време пътищата ни да се разделят.

Серафина се поколеба, не знаеше какво да каже на момичето, което ѝ бе едновременно враг и приятелка.

— Решила си какво ще правиш...

Роуина кимна.

— Ще последвам съвета на Уейса. Ще живея добре.

— Къде отиваш?

— Някога тези тъмни гори и назъбени планини са били тайното владение на един велик магьосник, Стареца от гората. Струва ми се, че работното място сега е свободно. И едно момиче ще го запълни. По свой начин.

Серафина кимна. Бе разбрала думите ѝ.

Роуина се загледа в далечината към „Билтмор“, после се обърна към Серафина:

— Ти си защитникът на това място. Защи́тавай го добре, защитавай всички в него.

Серафина кимна, знаеше добре за кого ѝ говори.

— Живей добре, магьоснице — каза тя.

— Живей добре, котко — кимна в отговор Роуина.

Онази нощ Серафина се измъкна от „Билтмор“ точно когато луната се издигаше на небето от изток. Четирите ѝ крака леко се спуснаха по предната тераса, после по стълбите и през тревата към дърветата.

Когато Уейса я забеляза, размаха опашка и се затича.

Искаш да се състезаваме, така ли, помисли си Серафина и се втурна светкавично след него.

Последва приятеля си през гората, промушваше се сред папратите, прескачаше поточетата, тичаше между скалите... Сърцето ѝ бе изпълнено с радост, която само движението може да донесе.

Уейса я причака, приклеknал на една канара, и скочи върху нея, докато тя минаваше под него. Двата дивокота се заиграха в приятелска схватка, а след това Серафина се извъртя и хукна напред, принуждавайки Уейса да я преследва.

Обичаше да тича през гората заедно с него. Сетивата ѝ оживяваха, чувстваше мускулите си мощни и уверени. Обичаше скоростта и вятъра, усещането за меките ѝ лапи по земята, грациозността на опашката, с която бързо променяше посоката. Когато тичаше като черна пантера, тя бе всичко, което някога бе мечтала да бъде.

След надбягването двамата с Уейса отидоха на скалата, която гледаше към голямата река. Спряха на ръба, запъхтени и щастливи, и се загледаха в осветения от луната пейзаж пред тях. Пороите бяха спрели, реките и гората бавно се връщаха към естественото си състояние.

Сърцето на Серафина прескочи един удар, когато забеляза движение на едно възвишение в далечината.

Погледна Уейса. Той също го бе видял.

Тъмните фигури бяха далеч и тя не можеше да разбере какво точно са. Бяха само сенки и се движеха бързо и със скокове сред скалите на билото. После станаха по-ясни.

Силуетите на три пуми се очертаха на далечния хребет, прострял се под светлината на изгряващата луна.

Сърцето на Серафина трепна. Една от пумите изглеждаше по-голяма от другите две по-млади и по-слаби котки.

Развълнувани, Серафина и Уейса се втурнаха към хребета, за да ги посрещнат.

Петте котки се събраха и затъркаха глави и рамене една в друга. Майка ѝ бе силна и могъща както винаги, а малките бяха толкова пораснали!

Серафина, майка ѝ и Уейса се преобразиха в човешка форма.

Серафина погледна красивото лице на майка си, високите ѝ остри скули и дългата златиста коса. Видя сълзите в златистокехлибарените ѝ очи, които нежно се взираха в нея. Двете се приближиха и се прегърнаха.

— Серафина... — замърка като котка майка ѝ, притискайки я силно.

— Мамо... — прошепна момичето и се отпусна в топлината на прегръдката ѝ.

— Когато чух, че си жива, плаках от радост и веднага се втурнах насам.

Серафина държеше майка си здраво. Усещаше топлината на нейната любов, която се вливаше в тялото ѝ. След като бяха разделени толкова много нощи, сега отново бяха заедно.

Внезапно си спомни как когато бе малко момиченце, се промъкваше из залите на „Билтмор“ и се взираше в лицето на всяка жена, която срещне, чудейки се дали това е лицето на майка ѝ. Спомни си как още първата нощ в гората, когато видя очите на майка си, разбра коя е. Струваше ѝ се толкова отдавна, но усещането, любовта, която чувстваше в сърцето си, бе същата.

Преди няколко месеца, когато за първи път срещна майка си, тя научи толкова много от нея, за живота в гората, за дивокотите. Научи много какво означава да е *Серафина*. Но сега знаеше, че въпреки всичко, което бе преживяла оттогава, все още има много неща, които трябва да открие и овладее. Едва започваше да живее в този свят и се нуждаеше от майка си, за да я напътства. Духът и тялото, сърцето и душата, светлината и тъмнината... искаше да научи всичко.

Знаеше, че всичко ѝ предстои, и това ѝ донесе усещане за покой.

През цялата нощ петте котки тичаха, скачаха и се гонеха из гората, надолу в долините и нагоре по хребетите. Нощта бе тяхното царство. Серафина бе открила своя вид, семейството си, първичните създания, от които бе част.

Късно през нощта най-послед се върнаха на мястото, откъдето започнаха, на ръба на възвишението над реката, обърнато към планините в далечината. Уейса се преобрази в човешката си форма и Серафина го последва.

В очите на приятеля ѝ имаше странно изражение, което я притесни. Виждаше, че нещо го измъчва.

Серафина го погледна въпросително, но той извърна глава.

Тя пристъпи към него и докосна ръката му.

Накрая Уейса вдигна очи.

— Трябва да говоря с теб, Серафина — започна с тъжен глас.

Сърцето ѝ се сви.

— Кажи ми какво става — подкани с потреперващ глас.

— Сега, когато си в безопасност и майка ти се върна, аз... — Уейса се поколеба.

— Какво има, Уейса? — попита тя отново, макар всъщност да не искаше да знае отговора. Искаше да върне времето назад, всичко да си е както преди.

— Мисля, че е време да вървя.

Очите ѝ се насълзиха.

— Не, Уейса...

— Когато най-послед отмъстих за семейството си, вярвах, че ще възстановя баланса. Вярвах, че това ще излекува сърцето ми. Но когато мисля за сестра ми и братята ми... За майка ми и баща ми... Все още е тук... празнотата вътре в мен. Семейството ми е мъртво, трябва да го приема, но искам да разбера дали някои от дивокотите на чероките са оцелели. Юрая разпръсна моите хора. Трябва да ги намеря. Трябва да им кажа какво се случи тук и че вече не е нужно да се страхуват. Трябва да ги върна обратно...

Серафина се вгледа в него. Не искаше да се съгласява с думите му. Не искаше да го пуска. Искаше да му се разкрещи и да настоява да остане. Искаше да го сграбчи и да го *накара* да остане.

Но знаеше, че не трябва. Знаеше, че трябва да го пусне, да му позволи да си тръгне. Ако хората му все още бяха там, трябваше да ги

намери, трябваше да ги събере. Това правеше той. *Спасяваше* хората точно както бе спасил нея.

— Разбирам — тихо каза тя.

Уейса бавно я повдигна в ръцете си и я прегърна здраво, Серафина също го прегърна и за един миг душите им се сляха. Тя изведнъж си спомни дивото рошаво момче, което се бори с нея срещу вълкодавите, спомни си ужасната самота, която усети, когато осъзна, че е изчезнал в мрака и може би няма да го види отново. Спомни как се скри в пещерата с момчето, което ѝ бе оставило загадката, за да може да го открие, как я бутна във водопада, за да я научи да плува, как се биха заедно, как тичаха заедно, как ѝ каза, че тя може да бъде всичко, което си представи и поиска да бъде.

— Бъди дръзка, Серафина — каза той с треперещ от вълнение глас.

— Бъди дързък, Уейса — отвърна тя. — Върви и намери хората си. И помни, че независимо какво се случи, тук имаш семейство. Имаш майка ми, брат ми и сестра ми, имаш мен.

Той кимна мълчаливо, после бавно се отдалечи. Преобрази се и изчезна в гората.

Серафина остана с майка си и малките ѝ до нея и се загледа след приятеля си. За последно го видя как върви по хребета, а после той се сля със сребристата светлина на блестящата луна и се скри от погледа ѝ.

Няколко дни по-късно, в един слънчев следобед, след като Брейдън и Серафина почистиха бъркотията и поправиха част от щетите, които бяха причинили в къщата, фургоните се върнаха от Ашвил заедно с мистър и мисис Вандербилт и слугите, които пътуваха с тях.

Лакеите отнесоха багажа в стаите им. Камериерката на мисис Вандербилт и камериерката на мистър Вандербилт се заеха с разопаковането. И скоро „Билтмор“ се изпълни с нормалните звуци на къщата: суетящите се прислужници, потракването на чашите за чай и стъпките на Седрик, санбернара на мистър Вандербилт, който се влачеше след него от стая в стая. Цялото семейство отново бе у дома. Къщата възобнови старите си ритуали с пиенето на чай в четири часа и вечерята в осем.

След като чу добрата новина, че Серафина се е върнала в „Билтмор“, мистър Вандербилт помоли Брейдън да я покани на вечеря със семейството.

Както вече му бе станало традиция, Брейдън подари на Серафина рокля за събитието. Нямаше представа откъде я е намерил, нито как е успял да уреди доставката ѝ толкова бързо. Може би бе убедил някой от своите пернати приятели да я донесе от далечен град по въздуха. Надяваше се само, че не е поискал от паяците Черна вдовица да я изтъкат.

Независимо откъде идваше роклята Серафина просто се влюби в блестящата синя тъкан, която ѝ напомняше за един конкретен планински поток, който познаваше. Не беше пищна, старомодна рокля, каквито бе видяла да носят дамите на летния бал, нито лека дантелена рокля за вечерно тържество. Те щяха да почакаят до следващата година. Тази рокля не беше за тържествен повод, бе семпла и изискана рокля за вечеря със семейството, която можеше да носи всяка вечер. И когато си помисли за това, Серафина се усмихна. Беше свършена. Това беше нейният дом и нейният живот сега.

Взе си прекрасна топла вана, изми косата си, а след това се облече за вечеря, както и преди, в златисточервената стая на Луи XVI на втория етаж, а Еси дойде да ѝ направи прическа.

— О, мис — отбеляза, докато Серафина стоеше пред нея и тя я оглеждаше критично, — роклята стои тъй добре на черната ви коса. Днес изглеждате много, ама много красива, с най-голямата усмивка, дето съм виждала на лицето ви.

Серафина и Брейдън пристигнаха на вечеря, хванати под ръка. Мистър и мисис Вандербилт се усмихнаха и прегърнаха Серафина, бяха истински щастливи, че я виждат, и я затрупваха с въпроси. Серафина седна на масата, щастлива, че има възможността да поговори с тях.

Мистър и мисис Вандербилт бяха в добро и ведро настроение, облекчени, че бурите са свършили, и очакваха с нетърпение детето си. Тъй като в къщата нямаше гости, тази вечер на масата бяха само четиримата, а Седрик и Гидиън лежаха наблизко. Серафина не се чувстваше неловко или не на място. Чувстваше се добре. Трябваше да си припомни къде да постави салфетката и коя вилица да използва, но татко ѝ я бе обучил добре, а и тя винаги се вълнуваше от новите предизвикателства.

Брейдън изглеждаше доволен, че е на масата заедно с леля си, чичо си и с нея, щастлив, че всичко е така, както трябва да бъде. Рано тази сутрин той бе излязъл да язди в гората и да се увери, че ремонтите вървят по план. Серафина забеляза нова ярка светлина в очите му и нова увереност в усмивката и излъчването му.

— Тази сутрин говорих с мистър Макнамий за планове за възстановяване на градините — каза Брейдън. — Всичко звучи много интересно.

— Радвам се, че тези ужасни бури спряха — каза мисис Вандербилт.

Мистър Вандербилт кимна одобрително, докато попиваше мустациите си със салфетката.

— Да, време е за възстановяване.

— Ще постройте всичко наново, така ли? — попита Серафина и го погледна с интерес, като си мислеше за фермите и селото, както и за останалите части от имението, които бяха пострадали.

— О, да, ще го построим. Независимо какво се случва, винаги се изправяме и възстановяваме.

— Ще помогна — каза Брейдън. — Ще работя върху плановете и по реконструкцията с мистър Макнамий, ще науча всичко, което мога. Нямам търпение.

— Ще направим всичко още по-добре — кимна чичо му. — Така ще продължим напред. Особено сега.

Той се усмихна леко и погледна жена си, която докосна корема си с ръка.

— Решихме как ще се казва малкото — каза щастливо мисис Вандербилт. — Да го споделим ли с вас?

— О, да! — възкликна развълнувано Серафина, преди Брейдън да отговори.

— Можете ли да пазите тайна? — попита мисис Вандербилт и намигна на Серафина.

— Повярвайте ми — каза Брейдън. — Тя определено може да пази тайна. Аз също.

— Добре! Ще наречем бебето на името на любимия дядо на Джордж, Корнелиус Вандербилт. Така че, ако е момченце, ще се казва Корнелиус. А ако е момиченце, ще бъде Корнелия. Но никой не знае за това, така че не трябва да казвате, докато не стане официално.

— Прекрасно име — каза Серафина.

— Да, и ние мислим така — кимна със задоволство домакинята.

— А какво правихте вие двамата, докато нас ни нямаше? — попита мистър Вандербилт.

— Тъж... все същите стари неща — отвърна уклончиво Брейдън, защото не искаше да лъже чичо си.

За него и Серафина „същите стари неща“ означаваше да бродят през нощта, да се бият със зли демони и да живеят на ръба на постоянно надвисналата над главите им смърт.

— Надявам се, че не е било точно така — отвърна мистър Вандербилт, който много добре знаеше в какви проблеми могат да се забъркат.

От изражението в очите му Серафина се досети, че мистър Вандербилт е наясно, че докато ги е нямало, е станало нещо важно. Той знаеше, че тя бе открила изчезналите деца преди няколко месеца и че помогна за спасяването на Седрик и Гидиън от клетките в боровата

гора. Серафина бе сигурна, че след завръщането си е забелязал странните драскотини по прозореца над банкетната зала и раздраните места по фламандския гоблен.

— Е... — каза накрая мистър Вандербилт, — просто се радвам, че се върна, Серафина. Твоят дом е тук с нас, в „Билтмор“. И трябва да кажа, имам чувството, че къщата е много по-безопасно място сега.

— Благодаря ви, сър — кимна тя леко. — Наистина го оценявам. Бях прекалено дълго далеч оттук, но в сърцето си се чувствах така, сякаш никога не съм напускала вас, мисис Вандербилт и Брейдън.

По-късно тази нощ Серафина и Брейдън се отправиха по парадното стълбище към четвъртия етаж и после към обсерваторията. Оттам изкачиха витата стълба от ковано желязо до горното ниво, отвориха прозореца и излязоха на покрива.

Серафина мълчеше, докато минаваха под лунната светлина покрай медния купол на парадното стълбище, сред най-високите кули на къщата и по покритите с наклонени плочи покриви, между многобройните комини и изваяните каменни гаргойли на митични зверове.

— Мислиш ли, че го победихме завинаги, Серафина? — попита я Брейдън. — Наистина ли всичко свърши?

— Да, така мисля. Но и двамата сме пазители на „Билтмор“ защитници на тази къща, на нейните хора и на гората наоколо, така че трябва да внимаваме и да сме готови за всяка друга опасност.

— Мислиш ли, че там навън има друго зло?

— Сигурна съм, че има.

— Но какво ще е? Под каква форма ще дойде?

— Не знам — призна тя. — Но каквото и да е, ще го посрещнем заедно.

Двамата седнаха на покрива, за да се насладят на топлата вечер и нежния бриз, поклащащ короните на дърветата. Серафина усещаше как ветрецът повдига дългата ѝ коса и леко докосва кожата на тила ѝ. Замисли се за вятъра, земята и водата. За кратко бе успяла да надникне в движението и в хода на света, в дълбините на силата на собствената си душа и нямаше търпение да научи повече за това, което може да прави.

Двамата с Брейдън обхождаха с поглед просналите се под тях поляни, градините, които разцъфваха плахо, гъстите гори, обграждащи

къщата. Куполът на оранжерията отдолу блестеше на лунната светлина, а трепкането от светлините на къщата докосваше всичко наоколо. Серафина и Брейдън се вглеждаха през тъмния балдахин на дърветата към стелещите се очертания на далечните планини и се възхищаваха на блестящите звезди и на планетите високо над тях, които се движеха почти незабележимо по своя път.

Изведнъж тя си спомни един момент от предишната есен. Стори ѝ се, че е било толкова отдавна. Беше просто самотно момиче, съвсем малко и тихо, което стоеше в мазето в началото на стълбището, заслушано в шума на тълпата от невероятно изискани хора над себе си, и се чудеше дали трябва да отиде там и да им каже, че е видяло как едно момиче в жълта рокля е било отвлечено от зловещ мъж с черен плащ.

Спомни си, че единственото, което искаше да направи в онзи момент, бе да помогне.

От онзи първи миг, когато застана на стълбището, водещо от тъмнината на мазето към светлината на света над него, и погледна нагоре, всичко, за което копнееше, бе да е част от нещо. Само това бе искала *винаги* — не само да види, но и да бъде видяна. Не само да чува, но и да бъде чута. Не само да усеща и да разбира, но и да бъде разбрана от другите, да ги докосне, да им повлияе по някакъв начин, да направи живота им различен и нейният живот също да бъде променен от тях. И ето тази нощ, в този момент, на този покрив, тя знаеше, че това време най-после е настъпило.

Спомни си как се чувстваше, когато душата ѝ бе отделена от останалата част от нея, когато беше само изгубен дух, бродещ из реалния свят, но неспособен да се докосне до него, да го почувства или да му повлияе.

Спомни си за разговора, който бе провела с татко си, за това как нещата се променят с течение на времето, винаги се развиват и стават нещо ново и винаги остават както преди. Сега осъзнаваше, че физическите неща винаги се променят. Дори ние се променяме, учим и се развиваме, падаме и отново се изправяме.

Но зад всичко това има и нещо рядко и скрито, може би най-важното нещо, което никога не се променя, и това е духът дълбоко в нас — това, което сме били като деца, и това, което сме, когато растем; това, което сме, когато сме у дома, и това, което сме, когато тръгваме

по света — и то винаги е с нас. Този вътрешен дух остава всеки миг и във всичко, независимо колко се променя тялото ни с годините или как се променя светът около нас.

И през цялото време търсим едно-единствено нещо. Да бъдем свързани с хората около себе си, да докосваме и да бъдем докосвани, да имаме истинско семейство и приятели, с които да споделяме света и неговите промени. Също като духа вътре в нас, нашето семейство е скритото вътрешно ядро, което никога не се променя, реката, която винаги тече.

Серафина се обърна и погледна Брейдън. Изучаваше лицето, косата, очите му, начина, по който се взираше в далечната гора.

Сърцето ѝ заби силно и нетърпеливо в гърдите.

Ръката ѝ затрепери.

После бавно се пресегна и постави длан върху неговата.

Усещаше топлината, туптящия му пулс, меката кожа и костите отдолу. Това бе нейният съюзник, приятелят ѝ момчето, заедно с което водеше битките си.

Брейдън се обърна и я погледна някак изненадано.

Тя се притесни и почувства, че трябва да му обясни защо го е докоснала по този начин.

Мислейки за всичко, през което бяха преминали Серафина каза:

— Просто исках да съм сигурна, че наистина съм тук.

Брейдън се усмихна. Беше я разбрал.

— Тук си. И двамата сме тук.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Благодаря ви, че прочетохте третата книга от поредицата за Серафина. Надявам се, че ви е харесала. С нея приключва историята на магьосника Юрая и черния плащ, но тя не е последната ви среща с мен, нито със Серафина и Брейдън.

„Дисни Хайпириън“ ще публикува следващата ми книга, която се нарича *Willa of the Wood*. Тази история се развива в света на Серафина, в планината Блу Ридж, но главният герой е нов — дванайсетгодишно момиче на име Уила, което живее в гората и притежава специални сили, които мисля, че ще харесате. В бъдеще историята на Уила ще се развие и ще се слее с тази на Серафина и Брейдън. Надявам се, че ще бъдете с нас и за тези следващи книги.

Ако „Серафина и изгубеното сърце“ ви е харесала, ще си позволя да ви насърча да публикувате отзиви и коментари в интернет и да споделите впечатленията си с други хора. Благодаря ви, че помогнахте да се разчуе за тази поредица. Но моля ви, избягвайте да разкривате, че историята започва със Серафина като дух, не разкривайте и появата на Роуина и черния плащ. Радостта от тази книга зависи от това читателят да не знае нищо повече от самата Серафина във всеки един момент, затова е важно да се избягват спойлери.

Бих искал да спомена по-специално някои от елементите в тази история. Днес чероките са важна част от нашата общност в западната част на Северна Каролина. Бих искал да благодаря на Източната група на индианците чероки (ЕВСІ), на Музея на индианците чероки, на Университета на Западна Северна Каролина и на членовете на племето чероки за помощта при изграждането на образа на Уейса, за детайлите, свързани с народа на чероките, и с *китува*, черокския диалект, говорен тук, в планините на Западна Северна Каролина.

Когато прочетете историята докрай, може би ще си помислите, че идеята за изработване на плат от копринената мрежа на паяк звучи малко пресилено, но всъщност коприната от паяжина е нова вълнуваща област в текстилната индустрия. Проучват се

възможностите за употребата на естествена коприна от паяжина, за създаване на синтетична такава и за използване на ДНК от копринен паяк в други животни за по-добро качество. Едно от най-впечатляващите творения от коприна от естествена паяжина, за което знам, е златиста пелерина, изработена от коприна, събрана от хиляди паяци предачи. Звучи страховито, но е истина.

Както споменах в предишните си авторски бележки, имението „Билтмор“ е реално съществуващо място, което можете да посетите и да изследвате. Работих усилено, за да бъде исторически достоверен в представянето на къщата и околностите ѝ. Бих искал да благодаря на екипа на имението „Билтмор“ и на наследниците на Джордж и Едит Вандербилт за тяхната продължаваща подкрепа и за насърчаването на писателските ми усилия, както и за всичко, което правят, за да запазят и защитят важна част от нашата американска история.

Пиша у дома почти всеки ден и работя в тясно сътрудничество със семейството си. Бих искал да благодаря на дъщерите си — Камий, Женевиер и Елизабет, че ми помогнаха да създам тази история и да подобра много от детайлите в нея. Искам да благодаря и на съпругата си Дженифър, че работи с мен, за да усъвършенствам писането си.

Семейството ми е неразделна част от работния процес.

И още веднъж бих искал да благодаря на моя агент, на моите бета читатели и консултанти, както и на всички от отбора на Серафина в Ашвил и в цялата страна, които помогнаха поредицата да стане това, което е.

Бих искал да изкажа искрената си благодарност и на Лора Шрайбер и Емили Мийхан, редакторите ми в „Дисни Хайпириън“, както и на останалата част от прекрасния екип на издателството. За мен е огромна чест да съм част от стремежа ви да предоставяте висококачествени книги, които събуждат въображението на читатели от всички възрасти.

И накрая, бих искал да благодаря на вас, читателите. В ера, когато вниманието ни толкова лесно се отвлича от всякакви неща, съм безкрайно благодарен за желанието да изминете заедно с мен пътя до сърцето и света на Серафина. Благодаря ви, че прочетохте моите истории, благодаря ви за цялата подкрепа и насърчението.

Бъдете дръзки!

Робърт Бийти

Ашвил, Северна Каролина

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.